

Merlins Morgen

Lissen Seligmann

2020

Indhold

Kapitler	Side	Digte
0. Indledning	3	Lysleg
1. Livet der døde	5	Den flyvende Hollænder
2. Vil rejses	11	Krystalenglen
3. Fornys	17	Ragnarok
4. Fordi det	23	Isånd
5. Blev skabt	27	Hjerteoffer
6. Til det	34	Guiden
7. Kommende lys	40	De 4 Energier
8. Hvor mestersolen	46	Kontaktannonce
9. Med stråler	52	Bjergbud
10. I krans	58	Fremsyn juni '20 -
11. Uhæmmet	64	3 Kroner
12. Tiltrækker	70	hvad kan jeg andet...
13. Miraklers	76	Vekselvækst
14. Dans	82	I Havn

0. Indledning

Den skønneste Drøm, DsD, var tilbageblik over et spand af år, *Sneglespor*, Ssp, over de lige foregående år. *Krystalfloden*, Kry, havde jeg slet ikke tænkt at starte på, men der kom besked indefra om at skrive den i NUet. Javel, ja, naturligvis. Det fortsatte i *Flammefuglen*, Ff, egentlig Fønix, og *Merlins Gry*, MG.

Fønix er stadig i gang med Merlin. Drømmen om enhed med Ånden kræver langsommelig gnasken sig gennem Jordens element, fortæren alt det gamle, emotionelle spil og efterladene rene spor som bliver krystalveje, klargjorte til trafik af den guddommelige ild – ÅND. Jeg er realiseret nu, kroppen tager lidt længere tid... men jeg vil ikke som før i tiden bare drage herfra. Jeg vil benytte den ny mulighed vi har i denne æon, fortsætte her for at lave et liv der virker med det hele, sanseligt, mirakuløst, erstatte det forlis jeg havde med det gamle på realisationens vej med en succes på falderebet. I det mindste give det en chance!

Og det vil blive det, *Merlins Morgen*, MM, handler om.

Udtryk og forkortelser, der vil gå igen er stadig: AlMaha = min indre JEG-følelse, ”Al Maj/mig” og tvetydig, Al (indre mand) og Ma (Moderen, og højere Maha) – cc = crimsoncircle – CNS = centralnervesystemet – DgK = Den gyldne Kløft, hoveddrøm tilbage fra DsD og Ssp – DJ = Don Juan fra CCa = Carlos Castanedas bøger – 1.att. = DJ's udtryk for dagsbevidstheden, ”Tonal”, og 2.att. = drømme- og underbevidsthed (DJ's termer beskrives meget i Kry) – GT/NT = Gamle og Nye Testamente – hnf/ej = hellignat før/efter jul – jf = jordforbindelse – kh og ku = kollektive hypnose/ubevidste – m og f = maskulin og feminin – ML = Memory Lane – SB = Sai Baba – PS = Prema Sai Baba som han er nu = MV = Maha Vishnu som er ophav til Krishna/Kristus/Den Salvede = titel der betegner krystalenergien – s = den ”sorte” negative pol/fraktion, h = ”hvide” positive pol/fraktion – VVG = Visens Venner Glostrup – øvrige vil fremgå af teksten.

Kærlig hilsen

Lissen Seligmann (ultrakort om forfatteren og bogen – se allersidst)

20.01.0622/(13.09.0487)

LYSLEG

**Lyser du, skinner jeg
Lysets bue bli'r en vej
Gyldenvid stråleleg
Broen hvor de 2 bli'r 1**

**Skønne sol, du skal så
måneskin til at få
livets ild til at nå
i bølger ind bagom bark og ben**

**Varm mig, herlige sol, lys mig op
Du bringer nyt liv til min krop
med håb og med lyst til at lege**

**Dine lysstrålers dans overalt
får safter op dér hvor de faldt
med latter og boblende lykke**

**Lyser jeg, skinner du
Lysets vej bli'r en bue
Gyldenvid strålelue
Broen hvor vi bli'r til fire**

**Sol og måner
giver, låner
Jorden vågner
Regnbuecirklen stråler tilbage**

1. LIVET DER DØDE

Den 26. januar prikkede natnyt mig med Rudolf Steiner. Hvis man har læst ham ved man hvad et brændende sind der kan finde ind i altings væsen (via dets ild?) vil sige. Jeg er ikke Steiner, men jeg brænder godt, og hans tanker om solens og månens roller var lige hvad jeg skulle bruge. Jeg omskrev "Lysleg" som afsluttede MG og indleder MM med den ny version. I går arbejdede jeg med titler på kapitlerne og opdagede at jeg ikke havde ændret dem helt fra Kry, så der blev lige lidt arbejde med det. Og så skete der det sædvanlige for mig, at når jeg sætter noget sammen ved jeg ikke hvad der har gjort det, men det passer som hånd i handske både fremad og bagud. Kryptisk? Se kapitlets overskrift! Jeg *må* leve ret meget i Nuet, siden fortid, nutid og fremtid er *så* slående ét nu. **Vi har 27. januar**, og hele processen med at forlade den gamle tid og gå over tærskelen til den ny gør at alt gammelt liv må dø ud så den ny revision kan komme til. Den kommer til i "Lysleg" om solen og månen.

Jeg mener at xy startede henede som et naturvæsen af jord/vand, rod/hara, satyr, Pan – som efter utallige inkarnationer har tilegnet sig mentalt, luft/lyd, hjerteforståelse. Jeg startede som en anden type, en deva, altså et hjertevæsen. Jeg har tilegnet mig jord/vand. I øvrigt typisk m/k. Vi går ind i en ny tid hvor alt skal løftes til en højere frekvens. Den proces indledtes allerede fra fødslen med indgivelse af traumer der løsnede os fra det vi havde tilegnet os. Vi kunne lige overleve på det i den tid der skulle gå, men ikke mere. Traumer bevirker at man ændrer frekvens, faktisk falder tilbage på en "lavere" type liv, som han. Eller "højere", som jeg. Dårlige betegnelser. Begge giver samme resultat – ingen jf. Da tiden var inde fik vi flået en masse af og så ført sammen. Jorden skal løftes fra 3D, dyrets, til 4-5D, menneskets frekvens, og det betyder hjerte/hals, men involverer sandelig også hara/rodsfæren som han faldt tilbage på og som jo skal bære det hele. Overspændt sludder? Var vi ikke bare traumatiserede mennesker?

Hvor kom det der er i menneskene fra? Vi kom til Jordens specialskole fra alle mulige planeter. Uanset inkarnationsrække er der nogle grund-nuancer fra vor oprindelse. Jeg er nået frem til at disse er vore. Punktum. Og da vi begge snart er rene af 3D er vi anvendelige som grundlæggende spordannere ind i den ny tid som skal bruge rent rod/hara-materiale og rent hjerte/hals-materiale. I den gamle nutid skabtes parforholdene af 2, hvor manden var solen og kvinden månen. Hans indre måne, hhv. hendes sol var ikke særlig udviklede, undtagen hos freaks som f.x. xy og jeg, så vi har typisk haft extreme roller – ypperstepræst, shaman, lone ranger, evt. på et skib, fyrste med harem... som jeg har set os have. I den ny skal både sol og måne virke i os begge. Det duer ikke med kun det indre kredsløb mellem hans stærke månefølelser og mit stærke solhjerte. Det giver en grusom mangelfølelse for mig, fordi min ydre måne ikke kan få et kredsløb i gang med hans sol, som han holder tilbage.

Han "vil ikke røre en finger før han ved tiden er til det, han skal ikke have flere høvl, tak!" Det er klogt nok, men derved holder han meget mere inde i mørket i sig end bare det. Han lider måske ikke direkte i sit hjerte, afdæmpet som hara hos mig (forfrossen!), men han kan ikke dedikere sig, elske, savne, fuldføre noget, se mening i det, kun være til, lider i hara – "Den flyvende Hollænder", den levende døde der forbandet af sig selv* flyver (med sin guldskat!) *mod* vinden i sit sortmastede skib med blodrøde sejl (omvendt jf) *over* havets vande uden nogensinde at røre, varslende forlis for andre, kun i land hvert 7. år for at finde kvinden der vil være ham tro og frelse ham så de kan stige op på et højere plan" (svulstige Wagner), som jeg drømte 26/1. Det ligner meget både den måne og den drage jeg lavede shows om. Godt jeg slap det i den famøse mail 17/1..... *han *valgte* først det drama da alt ramlede, styret oppefra. Hvorfor skete det?

Alt det gamle skulle brændes væk, og han – en stivnakket Stenbuk – er udbrændt. En spirituel situation der holder en i modtagelsen, måne, så de ny signaler kan gå ind uden man kan stritte imod indtil tiden er inde. Men hvad nu, hvis den er ved at være det? De ny parforhold drejer sig om at få

både det indre og ydre kredsløb i sving, og så bliver de 2 til 4 i stedet for at forsøge at være 1 der slås om samme celle. Jeg forsøgte at få gang i hans sol med Torrig fordi han lød som det var hans hoveddrøm, men med min manglende jf forstod jeg ikke at tiden ikke var inde (eller var!). Det mente han ikke – og selvom han så kunne være startet hindrede huset det. Det skulle åbenbart dø, ikke videre, måske allermest udtryk for gammel struktur der skulle udfases, dø i mig... og jeg har aldrig været så død som da jeg flyttede. Det gamle i min sol var brændt ud. Jeg vil tro jeg havde det som han da han så hele sit livs møje ligge knust i en container. Eller da han uskyldigt blev anklaget for incest og alle undgik ham på gaden o.s.v.

Solens skin på månen transformerer lyset og når det når Jorden formgiver og fremmer det vækst. Det har man vidst fra hedenold, se så- og høstkalendere, biodynamiske er selvfølgelig de bedste. Vi indeholder alle universets elementer og kræfter, men deres indbyrdes balance varierer hos os. Vi er skabt til at arbejde sammen, mænd og kvinder som regel, om i alt fald større opgaver, ellers m og f, og spordannelse er og bliver en stor opgave. Den foregår på en tærskel hvor ret få fatter de ny inspirationer. Hans sol er trukket tilbage, fint, jeg har masser, jeg skal bruge månen. Og hvis månen kommer i gang med at formgive mine solstråler til Jorden og det nu lykkes har jeg den her udprægede følelse af at så gider hans sol atter skinne, og så er kredsløbet i gang og udbrændthed m.m. datid – vi kan tale *sammen*, ikke *forbi*. ”Alt jeg kan tilbyde er at være tekno-abe når du optræder.” Lad os nu se. Hans sol kan jo også blive klar først.

Imens og indtil da vil z være mere ham. Han er kommet derud hvor han bare vil have fred for den sol der mest tegner hans, og hun giver ham vel nok konflikter, men kendte, til at håndtere. De kan afhjælpe nogle frustrationer, selvom det så ikke virkelig er hans sol, der nærmest har opgivet livet som et skidt job, bare vil have lidt fornøjelse når han nu er her på tvungent ophold. Måske lidt barsk, men sådan har jeg det selv af og til, så hvorfor ikke han, og kort synes at vise det hos begge. - I går spurgte jeg xx hvordan han havde haft det da han var forelsket i mig, men udstationeret. Kunne han nemt abstrahere fra det på sit arbejde? ”Det lå konstant i baghovedet,” var det prompte svar. ”På intet tidspunkt var jeg fri for det.” Og jeg fortalte ham om xy. ”Hvis han ikke har det sådan, elsker han dig ikke, har aldrig gjort det. Det er meget nemt,” svarede han – og hans søster havde sagt noget om ikke at kunne have at xy hele tiden ”dækkede sig”.

Jeg svarede at det jo var hvad jeg havde følt hele tiden, delvis derfor jeg forlod Torrig, men det var ikke så enkelt. Jeg trak mig og tænkte over hvad han havde sagt. I dag konfronterede jeg ham og sagde at han og hans søster altid havde været meget traumatiserede og derfor åbne, direkte, for de var lavet til at følge den gamle tid til dørs og sætte børn i vej som var lige så rene til den ny tid. Min og xys opgave var derimod at danne spor helt inde fra det syge og ud igennem det raske til den ny tid og videre, og det betød andre redskaber, at det var meget nemt at dømme en eller anden irriterende glat, dækkende sig, når man ikke kendte årsagen. Xy var tydeligvis ren bag sine parader. Så opsummerede jeg hvad xy havde været igennem og spurgte hvordan han mon ville have taklet det? ”Jeg havde slet ikke kunnet være til,” svarede han.

”Nej,” sagde jeg. ”Han fortalte også mig at han troede, han skulle blive sindssyg. Jeg er villig til at bære over med ret meget på den baggrund.” Det her har ikke noget fortilfælde i mit liv. Ingen af mine gamle kærester har haft *det* tilsnit. Den nærmeste var ham fra '98-'99, en god forberedelse... skilte mig fra xx... og da jeg sad uvirksom efter messerne bad jeg om en værdig opgave. Det kom nok af at den nærmede sig, det er tydeligvis aftalt før inkarnationen. Xy er min opgave på realisations-falderebet, jeg nok hans – irrelevant, jeg skal passe min del *uselvisk*. Det sidste offer før mirakel-livet? Før realisation kan man kun regne med ofre. - Jeg kom ikke til at skitse-male Merlin, det var upraktisk med næste dages foreliggende opgaver. Det var ellers tæt på. I stedet hæftede jeg første 1½ side af MM på en mail til xy med ”har arbejdet på sagen” i emnet.

Jeg er rastløs, trist, forstår ikke helt hvorfor, tingene er bedre på plads end længe, og dog er det som om de absenterer sig mere og mere. Jeg er ingen vårhare, kærlighed og elskov synes noget jeg bare

burde være vokset fra til mere seriøse opgaver... men det er ikke MIG, som jeg føler mig, så kan det virkelig være rigtigt at den form blot skal afvænnens? Kort viser at det hindrer at tænke sådan. Jeg er blevet extra glad for at skrive, så meget vil ud, men om lidt vil jeg spille. Øve. - Rart, opfyldende – men rastløsheden forblev. Noget foregår omme bag. Jeg prøvede at *lytte*, og i sfæren om Jorden var der som forskellige småklokker der klemte, kommunikerede, ikke travlt, ikke negativt, men hvad foregår der? **28. januar**, lige vågnet, som i går intet særligt natnyt bortset fra at jeg siger til xx som jeg er på besøg hos at jeg må tage hjem for mig selv lidt før, da noget er i gære. Så det er der. Men i dag har jeg lovet søn 1 energi-opbakning til at tage hen at få taget blodprøver. Adr.

Har-har. Lægen havde ikke indsendt hvad-det-nu-var. Hjem igen. Søn 1 var lettet, hader nåle. Igen havde han haft den her følelse af at han nok slet ikke skulle det her, men... jeg sagde til ham at det nok var *derfor* det ikke blev til noget! Ægget, hønen? Nå, der er god tid. Og jeg er stadig melankolsk, ved stadig ikke hvad der gærer, men det vil jo vise sig. I stedet kom jeg lige til at tænke på at det med sol og måne jo virker begge veje. Er der stadig måne jeg ikke har fattet? Ikke det jeg kan se, men *det* er jo netop problemet. Månen er evner, talenter, at modtage inspiration, passiv formgiver, fremme væksten og afgive den til solen... som børn, i alle henseender en mystisk proces, men alt *er* jo givet til solen, den direkte livgiver, har været i årevis. Kun xy hænger, indre/ydre. Hvorfor? Tiden? Kort siger at det er lige op over på alle fronter.

Xy har tit beklaget sig over at jeg har lagt noget andet i ting han har sagt. Han er sparsom med ord fordi det trætter og let giver misforståelser, men det gør for ordknap også. Jeg har leget med begge dele. Den mystiske måne er ikke specielt god til kommunikation, det er solens gebét, og den ser naturligvis med *sine* briller. ”Jamen du sagde jo...” ”Det har jeg aldrig sagt...” er den ene ekstremt passiv kompenserer den anden automatisk. DYBT suk. Kattemor mindede mig om at med vore opgaver får vi også kræfterne til at bestride dem – åhja – og man får lige til halsen. Det må hun vide allerbedst, med ondt over det hele! 0 overskud gør at der ikke orkes at elske, savne – det har jeg set hos andre end xy... bare ikke set forbindelsen eller glemt (måske har det smittet! At huske kræver også overskud). Man bliver tvungent passiv, må nære sig, blive ligeglad, og det kan nok blive noget man skal afvænnens med, hvis energien kommer igen. Ond cirkel.

Det samme gælder omvendt. Jeg har været nødt til at være så aktiv udad altid (foruden mit enorme inde liv) at jeg lynhurtigt overkompenserer. Jeg mærker det faktisk ret tydeligt lige p.t. og forstår at jeg kan blive for meget. Det var så svært at sætte tempoet ned med xy og ikke overkompensere, så nemt at glemme at han var udbrændt. Han syntes så rask på alle måder, *var* jo rask. Udbrændthed er i sandhed ”Den forbandede flyvende Hollænder”, selvom drømmeren jo var mig, jeg selv også er. Han sagde tit at han næppe havde energi til parforhold, dog gik han ind i dem, for Ånden ville det åbenbart, og det var trods alt det han havde bedst energi til, månen. Hvordan jeg end vrider, vender og drejer det ser jeg ingen udvej til et mirakel-liv. Jeg er træt. Godnat. - **29. januar og så fint natnyt at det alene er til at stortude over**, for intet af det viser sig i overfladen... øh, ikke helt korrekt: de sidste rastløse dages følelse af overkompensation der udskilles, og hurra:

SB deltog i de forberedelser mit team **glad** gjorde til noget – det ny liv? Han har **altid** varslet svær proces, men ved jo dog bedst. Der var 2 dybere-søvn-episoder, i 1 deltog han i gruppearbejdet, i 2 arbejdede jeg sammen med xy i harmoni... øh? Nyhed. Nå, rare drømme. I 3. mere overfladiske vist alle planer i mig helbredte, lige undtaget *ubegrundet restfrygt* for alt uventet bagfra (fortid) i hjerte-hals, og en 1½ års fuldendt pige som jeg viste *lægen* jublede da han lege-løftede hende i armene (f. 24.03.18? Ssp) – i 4. er jeg ex-krigerprins, aflægger rustning m.v., *julepakker* til jf ligger klar under sengen hvor der plejede at være en skuffe = 0 skuffelser. Klokkeblomst har nødtvungent været prins, nu skifter det, rustning aflagt og svar på manglende måne: græd. Håbløsheds-spor skal opløses med gråd, ikke beherskes = blokeres... Ja, jeg trængte og ja, jeg undlod. Som sidst i MG har der været en opgaven, ørkesløshed ved det hele.

Lige før xy kom i '13 gik en tænksom SB tur om Ishøj Sø i natnyt (det personlige mystiske element, hara, måne, sex, modsatkøn). Han lagde planer, og tableau! Men hvilket tableau nu? Indre og ydre planer synes uenige om hvad der er liv og glædeligt. I morges efter det fine natnyt og styrtgråd tænkte jeg *hvad* der dog mere skulle dø før start helt from scratch? Mug og skimmel smides ud hos xy med de gamle madrasser, og i dag kom to for at gøre profi rent her før endnu en måling for mug og skimmel i morgen, ja, den jordiske struktur renses ud hos os, og det med frygten i hjerte-hals passer fint med noget halsvrøvl jeg fik efter skældemailed til xy 17. januar. Med den blev der godt nok forløst møg i mig der ikke skulle være der. Sagt fra, om så rationelt set nytteløst var det fint på dybere planer og kasserede et ur-traume. Jeg har ikke haft halsvrøvl i årevis. Heldigvis var det mildt og er næsten ovre nu.

Måske fik chokket xy til at tænke. Jeg har aldrig før skældt ham ud for et skvat, vist mig desperat. Mailen var en ren kærlighedserklæring og ret råsand, krise-snakken bob-bob, dog noget. Det var lige før det blev farvel af ren smerte og fortvivelse. Han nævnte at have holdt sig væk fordi det var så anstrengende at mærke min smerte. Jamen, for HELVEDE! Det er da lige så slemt næsten ikke at give lyd i 3 mdr., og hvorfor fjanter han rundt med z når det er helt urealistisk? Jo, jeg ved godt alle grundene – se MG – men altså?! Kattemor fandt følgende på fjæsen: ”Dumme mænd vælger dumme kvinder, Kløge mænd vælger dumme kvinder. Hvad er der så til kløge kvinder? Katte, for det meste.” Gnæk. Nå, men nej, ingen forhastede konklusioner, xy i drømmen kan lige så godt repræsentere alt min måne som jeg er ok med nu at takle alene. Jeg er trods alt mere nøgtern jf m.h.t. xy efter maildramaet end længe, skønt jeg vander høns.

Vi nærmer os 1. februar og det trækker vist op til dens s højtid, dels i humøret og dels i lænden. Hos søn 2 er der som en ildrød ledning når jeg ser ind, glødende af modstand mod de energier der invaderer. Han skal ignorere, i målrettet meditation nægte at engagere sig i direkte modstand. Jeg skal græde, opløse, slippe, åbne mig så energien ikke kan få fat. M og f. Men jeg har noget vrede og stivsind som gør oprør lige nu mod hele situationen xy. Jeg ville så gerne ringe, høre, men jeg er ked af hans valg/ikke-valg og ingen hykler og der er ikke andet at tale om. Jeg ville så gerne skrive, men han er måne-tvetydig om modtagelsen og jeg vil ikke vade rundt i det samme. Håbløshed. Jeg har 4 muligheder: syde i bitterhed til ingen nytte, græde over det til ingen nytte (synes det), lukke døren til det hele og voldeligt fortrænge det eller bare være i det, gennemleve det, tålmodig, forblive mig selv, i balance.

31. januar, og jeg har lige haft et spell med nr. 1 + 3. De er ikke mig, jeg kan ikke og er nødt til 2 + især 4, de hårdeste for egoet. Det sidste døgn har jeg egentlig følt mig så schizofren som nogen. Ja, noget overkompensation/sol/krigerprins udskilles, som nævnt højere oppe. De sidste dage har jeg læst en fremragende gammel roman af Kipling: Kim. Hovedtema er aflæggelsen af emotioner – de danner ny karma, bånd. Jeg indså *igen* til morgen at det er det sidste af kærlighedens dybeste emotioner det drejer sig om at aflægge for mig, (for ham overfladen) og jeg har været inde på det før, i MG. De er fattige erstatninger for sand extase, halve, duale. Ånd er hel. Ud med dem. Da vi stadig er skabt i 2 køn vil der alligevel være polaritet, og den frigjorte sensitivitet burde give resten, være så høj at man vil ønske at være sammen, savne sin talentkomplementering – som at *vide, være* sine talenter og derfor vælge at udbygge fælles om glæden? I teorien.

Jeg mærker at det er den vej jeg drives. Jeg må gå den. Jeg tror ikke man bliver ligeglad om der kommer kager eller kolort, man modtager bare alle polariteter balanceret, som dele af et hele, og jeg må være tæt på ægte sensitiv, for det var først da xy var momentant fri at jeg tændte igen. Hvad er dog den ”restgæld”? Skældemailed indledte mere jf ved given-slip for alvor. Ikke mindre vemod, men accept. Jeg har opgivet at ringe, skrive nu, det er endt som det begyndte: professionelt. Jeg har forsøgt alt. Solen og månen har intet at tale om. Først hvis de bliver helt fri af emotionerne, skifter om som jeg endelig skiftede fra krigerprins 29/1 til Klokkeblomst, månen, kan der være en

chance. Det skift kan godt være sket hos ham også. Måske vil en spirende sol assistere mig på Fjordhøj lyd-teknisk når det bliver aktuelt. Uden tagen for givet. Tålmod er stadig nøgleord.

Her til aften har jeg virkelig ro på omsider. Jeg er så glad for den skældemail, først med den blev alt klart nok for mig til at jeg kunne slippe. Man kan hævde at jeg da kunne sige mig selv at når xy indledte z var det fordi han var forelsket, men det ord brugte han aldrig, for ham er det energi i f.m. en arbejdsopgave, og så fik jeg ikke rette stikord. Han handlede også uklart. Jeg tog vel som sol for givet at med magnetismen vi havde 26. juli elskede han *mig*, men han lukkede da z forlangte troskab. Hvordan fatte at z var trumf nu med så skidt kommunikation? Og hans halve sol kunne jo kun klare 1 ydre måne! Månen er ikke Merkur, og solen er direkte. Indføling var altid noget jeg skulle *ville* som overfyret sol. Jeg husker hvordan han følte sig ”brændt” og jeg konstant skruede ned til min sol gik helt ud. Langsigtede frø? Stadig aner jeg xyz kun er en tid, om varigere end som så ikke indbildning, kort *viser* parforhold i gære for mig, *sandsynligvis* xy.

Uanset – jeg leger for mig selv foreløbig. Kommer han ikke, var han aldrig. Jeg kan tænke det nu uden at himle, emotionerne døde i stedet. Jeg bliver mere måne omsider. Det kippede 29., og her **1. februar** er det fastslået. Natnyt har været rodet, men også dér er der opløsning af den gamle rolle som agent 007, falsk sol, kontrol, og der er ->blip<--slip under navlen, øjeblikkelig fulgt op af en kort, lidt angstpræget klarhed i kysen, hurtigt ovre. Jeg tror at den sære døde, triste fornemmelse jeg endnu føler noget af har været det endelige sving i skiftet. Der har været mange spirituelle peaks i disse år, men ingen som dette. Er der ligefrem håb?! Jeg mailede i al fald xy om befrielsen og kommunikationssvigtene, en nøgtern mail uden hjerter i, matter-of-fact og med glad forventning til hans bearbejdning af de 3 viser han skal have klar til slut feb. til Fjordhøjs side. Det var rart at fyre den mail af. Passende afslutning på processen, helt eller foreløbig.

Det er aften, og jeg har lige fået en åbenbaring efter guitari. De kommer typisk når man er distraheret fra at komme i vejen. Det stod mig klart at z får xys sol, styrke frem. Jeg følte hvordan, men kan ikke forklare det, og han har jo ikke været meget sammen med hende nylig, men bindingen i sig selv virker, *det* ved jeg! Jeg er beskyttet mod alle konsekvenser imens hos xx til bax med talenter og emotionelt dybdearbejde. Og jeg forstod at xy virkelig elsker mig, langt dybere end z hvis tiltrækning han ikke selv forstår hvis vi ser på talenter. En dyb ømhed steg op i mig. Han må føle sig meget lidt forstået af mig. Jeg har regnet det meste ud før, men måden det kom på her er kanalisering. Tanker fungerer helt anderledes. Jeg indledte dette hårde arbejde i '13 med ham. For en, der var så lakket til var jeg svær at være op ad ud over det med solen, han vidste det og overvejede derfor lidt.

Jo renere, jo mere tvinges alt frem hos partneren, som det jo gjorde. Hvorfor kunne jeg ikke takle det? Forelskelse. Man omtåges, mister realitetssans. Jeg mente ikke jeg var *så* langt forud – det var jeg måske så heller ikke. Nå, jeg gjorde lige det rigtige, rummede, accepterede, elskede, og nu er det så tilgængeligt at z kan rydde det fra overfladen. Det er lige før jeg har lyst til at skrive til ham igen, om forståelsen, åbenbaringen... men jeg nærer mig. Det er vist ikke så tosset med længere pauser, og visitter... jeg vil ikke kunne være ægte glad, og så bliver det bare anstrengende. Vi ses nok først Fjordhøj apr/maj, fint. Alle kortoplæg advarer om mere humørsyge omkring den kærlighed. Ih, hvor bliver vi rene til sidst. Farer til himmels fordi der ikke er skidt til at holde os nede... og ønsker dog stadig miraklet. Det kan da kun være derfor *jeg* ikke er udbrændt og *han* er. Vi er forberedte fra start.

20.02.0623

DEN FLYVENDE HOLLÆNDER

**Han flyver mod vinden, kun lige over havet,
verdensforbundet med blodrøde sejl
og sodsorte master
evindeligt han haster
trods guldskat og fremdrift at varsle forlis**

**Hver 7. år har han landlov at søge
kvinden der vil være ham evigt tro
så han uforbandet
helt fries af vandet
og løftes til himmels fra håbløse ord**

**En tåge, et isbjerg var vi da vi mødtes,
ikke så fjernt fra at være som de,
forenedes, smeltedes
skiltes og væltedes
og hjerterne knustes i levende død**

**Først når materien har sluppet stumperne
kan hjerter heles og slå som de bør
færdige med karmiske
lektier og harnisk
til himmelsk mirakel på velvillig Jord**

2. VIL REJSES

Hvordan kan man være på Jorden i et mirakel-liv uden karma til at holde én? Derfor er Merlin så krævende. Hvad man *laver* må ikke have rod i kh og dog virke og give dertil. Hvad man *er* må ikke have rod i kh-mønstre i et Merlin-parforhold men virke i et stadigt kredsløb. Videre med Karlsvognen. Søn 2 havde en skrap drøm 29., samme besked som min, men min var kun positiv, i hans var der megen angst, kontrol. Han mente at han så s' mørketiltag til 1. feb., og det var det givet; men jeg sagde at det også var om noget han nu ville blive præsenteret mere for, noget han var bange for og derfor ikklædte de truende billeder. Som sædvanlig fejede han mig af. Jeg gav mig ikke og sagde at hvad han *så* om s var korrekt, men det var det andet også. En strid i et glas vand, han gør det rette uanset. Det er *hans* ”mug/skimmel-proces”. Mug og skimmelsvamp repræsenterer angst. De er mørkevækster, disintegrationsværktøjer, har deres plads i verden når noget skal brydes ned. Som huset i Torrig. Som noget mere indre her hos xx.

2. februar og igen dyb drøm som dårligt huskes: frigørelse af bindinger til fortiden oppe og samtidig nede i det allermest finstoflige – der var en del wc'er i drømmen, på række som offentlige, rene, men som set på afstand, og skønt jeg besøgte dem sm.m. et barn (som ventede udenfor) uden handling. Jeg var bare indom, i.e. udskilning sker i det finstoflige. Højre overarm gør stadig vrøvl, men jeg kan ligge på ryggen igen med armen oppe under hovedet uden problemer efter et øjeblik, ah – og nå venstre skulderblad på ryggen med den. Der er stadig modstand, men ikke kvalmende. Måske er det sådan det vil ytre sig, som bedring her. Jeg spillede guitar længe i går. Ny inspiration kom, småting, udvidelse, dejligt. Jeg søger at læse Tolle færdig, men tænder simpelthen ikke mere på tør spirituel litteratur. Jeg ved det hele, og det jeg gennemgår ved kun Adamus som jeg dårligt gider heller. Jeg husker ikke om jeg så dec el jan, faktisk. Det virker ligegyldigt...

Nu har jeg set næsten hele feb – den gik agurk til sidst, det er nok fixet når den er i biblioteket, så kan jeg evt. se resten. Atter genkender jeg og når samme konklusioner, så jeg behøver dem ikke, men lidt bekræftelse er da altid rart. Ja, der arbejdes meget dybt lige nu. At være opløst i en kokon før sommerfugl. I går lagde jeg kort på hvorfor den foryngelse jeg synes jeg har selvfølgelig krav på ikke sker, men fik at det ville være kontraproduktivt lige nu. Jeg vil tro det er en anden måde at sige på at jeg er i kokonen hvor alt transmutteres. Og som inde, så ude. Se ud – de teknologiske hop er og vil blive endnu mere gigantiske og afspejler, vil bare spejle subjektet, forårsaget af os relativt mange der realiseres nu, skønt ikke alle Sams/Merlins. Objektivt findes ikke hos os. Alt er egen opfattelse, og det er nøglen til Merlin. Helt selvforsynende kan man for alvor kreere, uafhængig af ”objektivt”. Adamus bekræftede kapitel 2s første linjer.

ALT gammelt, Hierarkier, Externt, Lineært, Lokalt, (Hell som akronym) er væk når man er Merlin. Kun det interne forbliver. Det har jeg vidst og søgt at leve i årevis, det kneb bare i parforhold, men efter Torrig kan jeg ikke længere have at gøre med noget externaliseret, kh, illusionsspil, kun det jeg genkender som ægte internt der afspejler mig. Jeg blev snydt 26. juli. Xy (jeg!) var kun ægte i det øjeblik, men det var der. Jeg føler mig meget befriet lige nu. Alt ægte vil komme. Jeg tiltrækker /udsender det, men før klar er det ikke i min sfære. Jeg mindes noget fra '13-'17. Jeg ville definere en fugl, og xy blev irriteret – nyd dog bare synet! Etiket slog den ihjel for ham. Jeg svarede at det så var ret svært at dele en oplevelse, fortælle om. Den slås kun ihjel hvis man id'r sig med sindet, redskabet, uden Ånden. Men han behøvede Ånd, jeg trættede, var i vejen, jf truedes for os begge. Det var rigtigt at jeg rejste.

Det må have være død-irriterende at jeg bare var jf derinde altid i mit stærke sylfe-hjerte og samtidig var så stærk en sol at jeg brændte ham – og så tiltrækkende i starten. Det var i alle fald trist da han begyndte at overtage det jeg var, undertrykke mig for at få pladsen selv. Men sådan sår frø, af ham lærte jeg værdien af Adamus o.a. som jeg ikke ville have været foruden. Frø spirer når de får plads, også selvom værten ikke erkender hvor de kom fra. Han er mere introvert end

nogensinde før, ikke meget hos z. Kort i går viste mig at hun led under hans fravær. Den kender vi, tak. Og gråden lurer under overfladen her, men jeg kan glædes igen. At være mig, udøve mig giver mig glæde, er min kraft, skaberen. Der står ikke noget i vejen efter skældemail m.v. Kanalen er klar. Den ville bare så gerne have virket side om side med den ene andens som jeg følte så mange muligheder med... så gråden lurer.

Jeg har aldrig før defineret hvad jeg ville kræve som min ret i et parforhold. Jeg har bare taget det for givet, altså udstrålede jeg det og tiltrak ikke andet; men det er ikke bevidst og derfor faktisk ikke helt jf... jeg forventer rimelig opmærksomhed, respekt fys/psyk. Kan man ikke elske, drage fuld omsorg personligt/evnemæssigt er man ingen option hos mig, uanset hvorfor (udbrændt f.x.). Jeg kan ikke vente på at det kommer – det er der *nu*, eller jeg er gået. Jeg skulle måske have trukket mig i telefonen i '13, men jeg var forelsket, og selvom jeg indledte en afsked bar jeg over da han trak i land, angst for at miste. Nå, det kan jeg ikke just være mere, og skidt, jeg lærte. Min drømme/meditationslærer var som helt ung ringforlovet. Ved en fest talte hun med en anden mand. Forloveden klapsede hende i spøg på kinden og sagde: ”Min pige skal ikke tale med andre mænd.” Hun tog ringen af, og hvor meget han end græd og bad kom den ikke på igen. Jeg fandt det lovlig barsk, var hun ikke forelsket? Men jeg kan se pointen.

Hvem ved ikke hvad de ville sige til de der ikke rørte dem – evt. mere? Det var aldrig et problem for mig heller. Da jeg kom i terapi, øvede jeg mig på respektindgydende xx – som jeg var forelsket i – i at turde sige fra skønt jeg rystede af skræk. Det gik fint, han tog imod og det skete ikke igen, så jeg mente mig ovre den slags. *Var* over, xy lavede heller aldrig mere *det* stunt... der kom lignende, fordi han var udmattet. Overfor ham sagde jeg mindre fra fordi do. Skulle jeg have skrottet ham i '13? Nej. Men jeg vil ikke have den slags mere, og det er ikke betinget kærlighed. Det er sunde grænser, mig. Hvis det bliver aktuelt. Der er lidt ML i dag. Jeg tænker på hvor lidt der skulle til da jeg faldt for xx, faldet forundrede faktisk, jeg havde fundet ham kedelig, ikke min type, men han vandt ved nærmere eftersyn. En dag *så* han på mig, én gang uden visir, ægte, sand, det frø sank glødende ned igennem mig... visiret sænkedes igen, men jeg var solgt.

Hvorfor forelsker man sig? For mig har det altid været kendskab først, aldrig ”spillelyn”. Ind forbi dem og så kom det ægte lyn, meningen af denne eller hin årsag, og jeg hørte/så energien fra hjertet, Ånden. Det samme kunne have gældt for xy, men det var aldrig blevet noget af uden SB, for vi sås ikke nok, xy var glat – hvordan forelske sig i det – og jeg så ikke til anden side før jeg omsider slap xx nov. '12. Men så *kom* lynet da også. Og gik. 26. juli i år forelskede jeg mig i ham uden hjælp, så ham for første gang *så* ægte, og over det hele. Jeg har aldrig oplevet lignende, og så var det bare fordi han var koblet på z. Nå, men z bliver også sultet, selvom hun ikke er i vejen, som jeg var. Ja, PS, jeg elsker manden, men der er ting jeg ikke vil mere. Jeg føler mig ikke vred som før, for han *er* i stykker som han sagde fra start, men noget så usædvanligt – hvordan forstå det på forhånd? Jeg konstaterer i nuet, ikke bitter fortid.

Det er sygt ikke i kærlighed at høre den anden i hjertet og ville mere end næsten kun månens magnetisme når man er der. Det er manglende kontakt med hjertet, disintegration. Ja, udbrændthed hæmmer det, især for en satyr. Så ”føles dybt”, måske, som vandets understrøm. Men hvis hjerte og underliv ikke virker samlet indefra og helt ud, har man ikke et helt jf liv. Sylfiden kan ikke have sex uden hjertet helt med (sylfide = desuden bøvl med månen/sex, har kureret på det et helt liv), det går ikke, det fader ud, som med xy. Det holdt så længe med xx trods nuanceforskellen p.g.a. alt det øvrige hjerte. Hvis xy og jeg atter skulle danne par, må han mærke savnets elektriske brand. - **3. februar** og natnyt advarer mod resigneret kontrol. 2x6 kulørte *påskeæg* samlet oppe og nede i et glasklart hylster (æterlegeme) er bilagt en invitation, bragt af en viis mand fra *min* visekreds... ang. mit viseshow? Xy var ikke med, Fjordhøj ikke nævnt. Keeping an open mind.

Var i byen med søn 1. Jeg har sjældent set ham så medtaget. Gennem ham forstår jeg xy bedre. Han er *ude af stand til at handle uden hjælp fra min energi. Han har ingen.* Kursiv fordi det er så

ubegribeligt for de fleste, inkl. mig selv. Man gør jo bare – nej, for man *kan* ikke. Man ser helt normal ud, men Ånden siger nej og ingen handling kommer igennem. Man kan næppe række ud efter et glas vand og knap tåle at sol-mor rækker ud for helt naturligt at fixe en skulderstrop der driller. Det stresser, for som mand og egentlig sol, men tvungent månen er han helt uden filter og sanser alt ubeskåret, bliver over-loaded. Det er én ting ad gangen og i hans tempo. Og jeg, så stærk sol, brænder ham og kan nærmest kun holde mig væk. Det er fortvivlende at leve på de præmisser. Med kæresten der ikke kan tåle at man elsker dem, med en søn man elsker højt i samme situation. Hvor længe har Ånden dog i sinde at opretholde den? Jeg får pillet over-sol af nu. Får *de* mindre måne snart? Mere egen sol?

25. jan., dagen før MM startedes, drømte jeg at Jordens kejserdømme støt faldt fra hinanden og til sidst sendtes kejserinden ud i mørket, frataget al værdighed; men der gik kun en kort tid før hun hentedes tilbage til større værdighed. Ånd, hvad er kort tid? Opfylder de påskeæg en *sand* længsel eller er bare en nittegevinst, som sejren i Gladsaxe med malerierne? Den spåedes også. Blår-blus. Vinteren synes evig. **4. februar** og alt jeg kan huske fra natnyt var at det var meget om sol og måne, at jeg bliver mere måne igen ”efter 10.000 år”. Det passer pænt med Atlantis-nedstigningen. Ups, jeg husker – jeg har omsider fået opfyldt mit ønske om en lejlighed med udestue (udvidelse) – store panoramavinduer – og den er vist tæt, hvad jeg har været urolig for: skønt det *pisker* ned udenfor klarer den presset, der er dog lidt dråber – kondens (gråd)? Min virkelighed er næsten helt min. En kvinde foreslår mig at genoptage clairvoyant/kanal-aktiviteten m.h.p. længere henne! Ja, hvorfor ikke – i drømmen.

Og hvorfor ikke – vågen? På Fjordhøj har jeg rummet klar med alle dekorationer – mine billeder – og resten er hurtigt lavet, jeg kender rumlen. Og måske vil xy være med når/hvis han alligevel er der som lydmand... jeg ringede til Fjordhøj, forelagde og sagde rent ud at jeg havde lige drømt det. Lis var hurtigt med. Det kunne blive palmesøndag i april før påske... hun bad mig maile om det så hun havde et papir. Så jeg mailede med kopi til xy, smsede ham vigtig mail og at jeg ville ringe senere i dag. Og inden alt det her havde jeg en opvågning med masser af AHA om månen, forstod hvorfor månen ikke savner – kold, uden atmosfære (hypersensitiv), skal have solen til at varme sig, kun magnetisk som virker nærpå, ikke selv brænder. Modsat kvinder har mænd som jo er sole mere konstant magnetisme, men lavet til måner virker de mere som en kvinde, blot fjernere, altså: ude af øje, ude af sind. Intet savn.

Jeg har ofte undret mig over at nogle kvinder havde magnetiske perioder hvor de som tæver i løbetid bare måtte have pik. Jeg har aldrig haft det sådan med mindre jeg havde en mand at elske. Uden: ingen magnetisme. Jeg er tilbøjelig til at mene at det er ret balanceret selvom så solen var for stærk. Hvis nu alt det ændrer balance er det jo spændende hvad der kommer til at ske. Jeg må gennemtænke hvad jeg plejede at have med på messer, om alt do er nødvendigt nu eller ej. Jeg har helt fred med xy lige i øjeblikket. Hæ, jeg kommer til at tænke på at jeg bemærkede i sin tid at z faktisk nærmest var en f udgave af ham rent overfladisk. Samme benbygning, samme polstring af kroppen, samme næsetype. Vi er helt ude hvor disintegrationen er total, kun lige de overfladiske fysiske karakteristika med deres powersol mangler at influere på falderebet, mens kejser og kejserinde er adskilt. Det gør de så og sår deres frø så længe der er brug for det.

Så er det **5. februar** efter meget sen søvn. Jeg *ku'* bare ikke stoppe karusellen. Selvpineri. Der var ingen løsning på noget andet end slip, vær i nuet og se hvor det fører hen, som også til morgen. Altid. Kort, drømme kan tydes på 100 forskellige måder alt efter øjeblikket. ”Er De forvirret? Ja!” Jeg fik ikke fat i xy i går, fik et flip i st. f., fat i den gamle flamme. (ups, invitationen 3/2 ved påskeæggen?!) Vi ses i morgen - god distraktion fra sejtrækkeriet... han står helt ovre i den anden lejr, men udveksle kan vi da. Jeg har tit besluttet slut, denne gang gik der 7 år, men jeg er nu altid blevet ved at holde af ham. *Han* ringer heller aldrig, men vil altid gerne ses. Det er ikke balance, det har altid været en af grundene til at vi sås så sjældent. Der har ellers været nok handlen i ham

med andre, tror jeg. Hvorfor *vil* ingen *mig*? For sær? Han har også på sin måde været/er en måne. Først efter mange år kom det frem at han altid havde været lun(a) på mig, men ikke turdet fordi jeg bl.a. var for sær. Og godt at det ikke blev noget af. Det var aldrig gået. Ville have lignet det med xy meget, blot med mere larm!

Åh, pludselig en åbning i mit sind... kanalisering. Alt har handlet om skift til månen siden slut MG og start MM for mig som udslag af krystalenergiens orden af instinkternes *allerunderste* lag, sanering/reintro af dem (wcer!) så veje ryddes til kerne-energien. Vi er nede under alle minder, programmer og evner, i soklen. Xy: ”- sær tid hvor udøvelse af talenter er sekundært.” Det *må* pr. definition være en tid hvor al binding er problematisk. Ikke egentlig nyt, men nyt som *viden*. Igen indser jeg at jeg må slippe xy helt, der er gammelt i ham/mit billede af ham – alt er egen opfattelse – som ikke skal videre med Merlin. Forvirringen var vist et ankertov mere der røg, eller jeg er som et næsten tomt glas der zoombie'r rundt og skal hælde alt *ud* – en sjat til. Intet *i* skal engageres i verden. Xy har levet sådan i årevis, bevidst. Jeg har heller ikke hørt megen musik han har lavet med særlig fremtid, bortset fra noget meditativt. Selvom han spillede så smukt.

Men jeg er i årevis blevet opfordret til at vedligeholde mine tiltag og udbygge. For personlig jf? For mere end det? Nu opfordres jeg til noget med dem derude, ikke bare til at udøve hjemme. Det er første gang siden jeg blev jaget hjem fra messerne i 2008-9. En ny bølge *må* være på vej.

SÅ skete det. Xy ringede og vi talte Fjordhøj og hans melodi. Messe havde ikke interesse lige nu, OK, det kunne han altid tage stilling til, intet problem for mig at have alt klar... jeg kunne høre han var flad, var der noget han ville tilføje før vi rang af? Han var ikke helt færdig med at fundere men overvejede at bryde helt, slet ikke id med hvad jeg så omhyggeligt var nået frem til i mine mails, kommunikation i tiden var generelt så kaotisk at han ville have ladet bølgerne lægge sig lidt først. Som da vi boede sammen gik vi end mere fejl af hinanden nu, og ”hjerteløs”, var langt fra hans virkelighed, vi syntes kun at kunne såre hinanden. ??? For mig var alt så logisk. Jeg sagde at kunne vi kun snakke forbi hinanden var der jo ikke noget at gøre... jeg grublede et par timer, indtalte på hans svarer at jeg havde tænkt over hvad han havde sagt og vi måtte hellere udveksle guitarer snarest, skille det sidste. Hvis han ville være sød bare at ordne viserne... jeg elskede ham inderligt, men med så skidt kommunikation ville det sikkert være en lettelse for begge.

Jeg lagde kort. PS syntes enig, hvorimod kort på generelle situ mere afspejlede angst for at slippe den eneste mulighed jeg så. Alle håb... men jeg vil ikke have det her mere i mit liv. Så må jeg tiltrække andet, og hvis ikke, bare ærgerligt. Jeg har altid været god til at skære væk når jeg så at det var tid trods alverdens advarselsflag, havde godt nok overvejet at vente til morgendagens natnyt med den telefonbesked, men jeg kunne ikke have et sekund mere. Kontrol? Nej, det føltes rigtigt indeni. Befriende for *mig*. Jeg ved godt at han ikke er 0 hjerte, 0 sol, men siden han blev så ramt tror jeg at det var ret meget plet: ”hjerteløs” som han hængte sig sådan i var taget meget ud af sammenhængen. Måske gør jeg ham uret, måske er det udbrændtheden, måske er jeg ikke tålmodig nok, måske, måske, måske. Rend mig. Kommunikation med kattermor går glat, hvorfor ikke med ham? Det er som vi har byttet plads, nu sårer jeg ham – helt uafvendt!

Aften, og snak med PS over kortene siger stadig fint – og giver mere end en anelse om igen at være brugt direkte af Ånden, blot mentalt kærligt, ufrustreret neutral – har allerede mistet? Jeg har genlæst de sidste mails, klare, uden sirup. Jeg mener hvert ord, men de er ikke ”hans virkelighed”. Nej, de er min, og den skilles fra hans hvis han ikke vil den vej. Jeg mistænker at det her er langt bedre til et såret, trukket hjerte end sirup. Han er sikkert meget omsorgsfuld med z (når han er der), men jeg tror hjertet er fejlplaceret, omsorgsløst overfor både ham og mig, løgn skader hjerter. Nu tager jeg endnu et skridt ud af hans liv, nærmest skubbet af ham selv. Var jeg med i hans langsigtede planer? Så fik han lige knust det indefra. Åndelige processer er knusning af hjerter for at nå ind at træffe nye valg. Har jeg ret/fejl/er arrogant? En dag må man jo vælge.

I al den tid vi har haft nært bekendtskab har jeg arbejdet i dybet, han i overfladen. Jeg lærte af hans måde, men lærte han af min? Det sædvanlige med at min virkede så dybt at det ikke var til at se? Mænd transformeres indeni via overfladen, mere indirekte. Så nu er tiden vist atter inde til en **STATUS**. Hele denne proces xy/mig har mere lignet examen på den gamle tids faldereb til et menneske der med sin frekvens kunne løfte et der havde mulighed for at komme videre, men lod til at stå i stampe. En der kun kunne bestrides i kærlig nærhed, en gældspost, et kredsløb hvis energi skulle afdrages. En restgæld jeg ikke forstod. Han forstår ikke min sol/måne-snak, men i '13 så jeg på ham, og der var som "stegeos" i hans solar plexus, hans sol sodede, gør stadig, jeg har lige set efter. Det her er ikke spillet om "ret/uret", jeg spillede ikke, lærte bare af ham hvad jeg kunne som han søgte at indvie mig i. Han synes nok at jeg intet har lært.

Jeg gav alt hvad jeg havde i mig, var nær død af det på Torrig. Min opgave er bestået, der er ikke mere mudder på skoene at ryste af, sagde natnyt til **6. februar**. Den sidste mundfuld er taget i ét hug og alle mørkevæksterne (svampe) fortæres nu. Spirituelle kilder har hele tiden talt om verdener der skilles. Det sker nu helt ned i soklen. Tilbageblik: bryllupsrisene der stod klar på hylden var sorg-sorter, "han" kunne vælge det sikre, som venen, i slut MG så jeg "ham" forsvinde ind i et spirituelt aflukke for mig, under Kunamas skytågelag (gråd) i bjergene (Sølvhingsten II) – vi er begge angst for det uvisse, til overfladisk fornøjelse fremfor reel transformation, svage, kan give efter fremfor stå fast på vor ret – til noget højere (kort), og i dagsbevidsthed fortrak han mere og mere til z. I alle drømme har "han" set kærligt på mig, der er ingen gale veje her, bare to veje, jeg kan kun vælge opad og han kun ned eller vandret, synes det som.

Jeg har tit undret mig over alle de sære ting der altid skete for ham og aldrig mig. Han fik jævnlig hekseskud. Han tabte sin pung i bussen. Han låste sig ude af bilen. Han punkterede. Hele hans liv lå konstant i ruiner og flyttekasser. Han havde haft en flod af kærester. Trods en velsignelse af evner kunne han ikke udnytte dem, selvom systemet gav ham mange tilbud, for han ville ikke på systemet. Han hadede systemet. Jeg synes heller ikke at det er perfekt, men det har dog gode sider. Vejene han kørte på, bilen han kørte i, "konstanthjælpen" så han kunne købe, ikke skulle dyrke mad. Tydede det ikke på noget upraktisk ved hans indfaldsvinkel? Han var et væsen fra en tidligere inkarnationsfase, en satyr, derfor en *ren* nedbryder til et ultimativt valg mellem to tider – a la Trump, groft sagt. Lige så sikker på sit standpunkt. Et billede på verdener der skilles, og med mulighed for at løftes selv, men ude af stand dertil...?

Så hvad nu? Han behøver ikke være lydmand for mig, som det står lige nu. Det sidste skilleri skal bare ordnes i kærlig neutralitet, og jeg er stærk nok til det nu. Kort meldte kryptisk nok i går stadig at han er i mit liv senere på året, så der kan stadig ske mirakler, Åndens opgave, ikke min mere, virker usandsynligt. Men jeg har sået mange frø igen – sidste gæld – og hvad, mirakler er Ånden og kommer først når bægeret er helt tomt så nyt kan pøses i, for at bruge metaforen fra højere oppe. Og nu tømmes det helt... Trods alle disse tanker valgte jeg at forsøge én gang mere med en mail. Klar, nøgtern, om "hjerteløs" taget ud af sammenhæng, sol/måne og sod i solar plexus. At jeg så tiden ved at være til udøvelse i st.f. hjerteløs tilbageholdelse af potentiale, om at elske, at skældemailed, eneste gang jeg havde råbt ad ham, reelt var en kærlighedserklæring. Jeg læste mailen for katteremor som fandt den fremragende; men jeg ville lige gentjekke sidste mail...

20.02.0624

KRYSTALENGLEN

**Kærlig, bedårende
strygen med hårene
hviskende løfter om lykkelig rus
- blot du vil ofre åndernes hus**

**Mildt overtalende
Nøgternt befalende
SÅ falder slaget med et k-lask
”Hør efter!”, siger englen med løftet krabask**

**Vasker så stykkerne
af hjertesmykkerne
samler dem sirligt på række og rad
i veje til/fra solkernen at rejse ad**

3. FORNYS

Det var en l-a-a-a-ng snak med kattermor. Ikke just til en afveksling. Oprindeligt var jeg ikke så villig til at gå ind i nærmere forbindelse, som med alle andre venne/veninde-forbindelser. Det er længe siden jeg syntes at have brug for dem, men hun var vedholdende, og så har livet lært mig at jeg har tiltrukket noget. NU viser det sig at være en uvurderlig forbindelse, hjerteforbindelse. Det var næsten ingen af de andre. Hun fortalte mig at det var slående med alle de forhold hun har haft indblik i i disse år – og selv været involveret i, som jeg – mellem højere frekvens og lavere. Udskilningsprocessen viser sig tydeligt. Der er alle mulige stadier, det er ikke altid noget med ”har aldrig elsket dig” som xx sagde, begge parter kan have gjort sig virkelig umage, det har bare ikke kunnet lykkes at få trukket den lavere op. Og ikke kun mændene er lavere, skal jeg huske at sige. Jeg har 3 mænd om mig som er højere, masser af hjerte.

Så mange modstridende kortoplæg giver mening, fordi begge muligheder er til stede endnu. Et års tid, synes det som, for *mig*. En af kattermors veninder prøvede i årevis at løfte sig. Sidste år brød hun med alt + kattermor, som ulykkelig prøvede at opklare hvorfor. Nys mødte en bekendt hende. Hun var lykkelig! De brud havde været en velsignelse! Man kan sige at til at finde den rette hylde behøves spirituelt vås ikke. Næ, men det her går meget dybere end f.x. nyt job, og hvorfor sker det så meget p.t.? Har det ikke altid gjort det, repliceres der. Jo, bare med mindre bevidsthed på, og folk forblev ofte sammen af nød, pligt, hund og kat eller bare i resignation. I dag skilles man, og aldrig så udtalt som nu. - Xy vidste at jeg var højere frekvent, svært at leve med som udbrændt, en tilstand der taler for hans stadige mulighed. Han kan vippe på tærskelen resten af livet i de opløsende energier, der kan ikke købslås med mestersolen. Det trækker bare ud.

Alle har ikke kattermors ex-venindes mulighed, gamle sjæle har ikke, så stivnakkethed er skidt. Min søn har stivheden i sin krop – længere ude – af helt fra spæd at spænde op til udfordringer han aldrig var gearet til. Hans sind er meget flexibelt. Somme tider mere end mit, endda. Lover godt... lige en lidt ubekvem indskydelse. Et sidste led i opgaven kan være at stå klar til xy hvis han kommer, og det kan tage tid. Jeg skal ikke regne med noget i alt fald næste år. Før det er stensikkert at han har trukket sig er jeg ikke fri, og min musik heller ikke til evt. anden hjælp. For AlMaha har *det* måske ikke stor plads trods Merlin-projektet. Lidt som kattermor. Hun er heller ikke fri af sin ex, elsker ham stadig, og der sker ting i Sverige... men vi er blevet klogere. Vil værdsættes, have dedikation. Men kommer de kan de, og så er det irrelevant.

Besøget hos flammen *blev* min finale dér. Vi havde intet at tale om, det var bare larm mens jeg sad og holdt af ham i ML bagom og vidste *slut*. Da jeg kom hjem gennemgik jeg mailen og sendte *sent*. **7. februar** konfus efter natnyt: Fjordhøj nitte, al musik om 1 år i st.f., xy kørte os på hygge/arbejdslager, stak N til z, væk! Hvad med påskeæggen 4/2?! Panik! Havde jeg misforstået alt i forbandet solfart? Jeg ringede til Fjordhøj men måtte indtalte besked. Hvis jeg havde bommet kunne jeg ikke være sart, jeg måtte vide deres arbejdsgang. Så en P.S.- mail til xy om at han til videre havde haft ret i at vente og jeg generelt havde for travlt, til gengæld var jeg god til at handle og prøve. Stadig. Kommunikation var absolut kaos p.t., det jeg kaldte schizofren, det kunne være omsorg at tie, jeg havde derfor tiet mere end normalt for mig, men så anede man jo ikke hvor hver stod. Det afhjalp håbløs kommunikation selvfølgelig heller ikke!

Jeg forstod hvis han ville bryde og ville altid elske ham... derpå følte jeg relativ fred, alt i min magt gjort i kærlig hensigt. Jeg håber at det bliver den der tæller. Jeg undrede mig vagt over at det var så vigtigt for mig at udrede forviklingerne, det var ikke kærligheden til xy, den har jeg stort set opgivet, det var mere at der ikke skulle være tåbelige kinker for Ånden. - Så fangede jeg Fjordhøj. Jeg havde ikke forceret noget, på et personalemøde havde alle følt for profilerende tiltag af typen. Jeg sagde rent ud at jeg var gået i panik ved måske at have sat dem i forlegenhed da jeg nu pludselig fik modstridende signaler, og hun satte pris på min ærlighed. Urealistisk at jeg ene ville være skyld

i en nitte, men alligevel. Projektet bliver senere. Jeg meldte at jeg nok kom uden xy, men det var intet problem for showet, som forresten kun var blevet bedre. Clairvoyance måtte jeg dog kende deres tidsplaner for at være sikker på. Jeg har jo ret lang kørevej. dagen endte godt. Jeg misforstod altså natnyt 4/2. Clairvoyancen betød "se længere frem". Tja.

Sen aften ved jeg ikke rigtig om jeg er til par og sex mere, hvis aktuelt. Jeg føler mig ung indeni men latterlig, rynketør, slattenpattet gammel, opbrugt. Alt det xy og z har dræbt sødmen og skønheden. Jeg var alle dage sart overfor Jordens ubarmhjertigt realistiske krav og synes at jeg stort set kun har fået *dem* proppet ned i halsen fra starten af. Alle dage på messerne stod jeg for at vise at Ånden var skønhed, sødme, åbenhed, men verden værdsætter det ikke, udnytter det bare, slår det i stykker. Gider jeg verden mere? I særdeleshed mænd? I 13 år gled jeg af når nogen signalerede. Det kan jeg gå hen at gøre igen. Jeg havde jo ret. Da der kom en mand ind efter 13 år gjorde han mig mest trist. Det er ikke hvad jeg forstår ved parforhold. Det står for mig for glæde, harmoni og frihed. Hvis jeg ikke kan få en partner der forstår det, som xx, kan det være bedøvende. Hos xx er der alt det, undtagen liv og sex, men jeg har haft ufred nok.

Så er det **lørdag, 8. februar**, og igen gad jeg ikke gå i dybden med natnyt – nok mest fordi livet jo sker og indre/ydre er godt overens. Jeg gør det rette, hvorfor krydstjekke så meget? Tid at slippe 'trollen. Men det var vist om at ved alt det slid er jeg netop blevet klar til noget som det jeg drømte om. Jeg så mig nøje i spejlet til morgen. Mere neutral. Så slattenpattet er jeg nu ikke. Jeg har al Åndens uskyld indeni, jeg er bare også jordisk realistisk. Et godt mix til Merlin. Besøget hos den gamle flamme var nok trods alt ikke spild skønt jeg kort blev lovlig jordisk realistisk. Her sad en mand med flere slags gigt, nedsat følsomhed i hænderne, kunstige knæ, kuffert, forhøjet levertal og blodtryk, alkoholtrang...m.m.m. – og mente mig urealistisk og lidt slattenpattet, ville ikke engang snuse til min verden – på falderebet dybt rystet over at jeg intet fejlede! $2 + 2 =$ som regel 4. Min selvfølge er måske et mirakel for de fleste, men hvem af os havde reelt jf?

Jeg smsede xy om Fjordhøj: det åbner sig der, han får updates med mindre han frabeder sig dem, evt. samarbejde kræver ikke parforhold, og jeg kunne personligt godt tænke mig at holde op med at være den forbandede "Flyvende Hollænder"* (hvis han skulle have følt sig ramt af at jeg sammenholdt os med denne i en af de sidste mails). Krystalenergien rydder vist helt centrale veje. Jeg synes at trække *ur-gammel, blokerende betændelse ud via sår jeg har genåbnet/tilføjet ham/mig, tilsyneladende hjerteløse/usande. Homøopati. Først strygen med hårene, så hammeren. Så sorteringen. Dybt psykospirituelte arbejde. Det kræver uselvvisk kærlighed at knuse et hjerte i kærlig Ånd som synes det der foregår. Skældemaileden var hammeren. Kan han nu aldrig elske mig har jeg dog gjort ham den største tjeneste jeg kunne – han gav mig ammunitionen. Guddommeligt helbredelse. Hvad ved vi overhovedet... det sker jo helt uden forståelse før bagefter!

Med besøget hos flammen blev der forresten trukket en lige linje retur til 12. jan. Da drak vi 2 stk. 33cl. soda/vin i natnyt. Her 6. feb. delte vi en hel flaske vin (som den tilbage i skabet 12.jan.). Natten efter besøget vistes jeg vinflasken og informeredes "slut". Betændelsen "var ham", er fortæret og *det* var livets vin. Han var (blevet) 100% kh-programmer. Han var så jf at han *kun* havde jord i hovedet nu. Jeg gyser ved tanken om de kredse han har færdedes i. For mig er de døde, helt den kolde måne: julefrokost, en kvinde spørger ham ude i gangen om han ikke har 100kr., hun står og mangler – jo, vær's'go' – hvorpå hun trækker bukserne ned for lige at betale... ØF. Tog han imod eller? Havde xx fået det tilbud havde han høfligt afslået. Jeg vidste det, men spurgte, og *han* lyver ikke. Hans fine dyr skulle ikke nyde noget hvor ? havde trådt...

Jeg gik en tur – fint vejr før stormdage så det var nu, hvis, og desuden ville jeg tænke over flammen og vinen. SB: flasken *var* drukket til sidste dråbe. I natnyt til 12. jan havde flammen/jeg bildt sig ind ikke at være alkoholiker, men blot én dråbe af denne vin over "hans" læber gjorde "ham" så euforisk at "han" nær himlede. Dog, den hed "do-not-pop". Ånds-vinen er drukket og jeg er ikke poppet, men det er "han" i mig. Besøget bekræftede det. Han er "død", aflivet i min sfære.

Do med xy, tilsyneladende. Kun guitarerne ”hænger”. Hvad var dagsresten til 12. jan.? Følelsen af ny start og gennembrud med xy men sorg og savn realitet, mug- og skimmel-rengøring og en visdomstand der skulle ud. Jeg var stadig bange for at xy og jeg ville ende som flammen og jeg, med at det aldrig blev noget fordi han foretrak vandret for lodret og egentlig ikke led savn. Nu? Det føles vigtigt at få udvekslet guitarerne for at nå helt ned til definitiv adskillelse, uanset hvad der så vil ske efter. Ingen bindinger til gammelt.

Hvis alt dette sker for mig, sker der vel også ting hos xy. Alt synes at være i vending med/efter skældemaileden, den u/heldige oprydning successive og signalerne fra Fjordhøj, og i snakken efter skældemaileden nævnte han noget han ville have sagt til mig ang. forår og z, men med hele denne udvikling skulle jeg ikke vide noget om den proces, sagde han mørkt. Z er ikke hvemsomhelst, men vil hun kunne opfylde ham helt fremover? Ikke hvis det er sandt at han nu får åbnet helt for sit hjerte. Det var tydeligt sidst at han led under de tanker jeg havde sæt i ham med de sidste mails. Havde jeg været enhver anden kunne han have været ligeglad, men det var han ikke. Der er ikke så langt fra det til at kunne savne, hvis han gennemskuer. Han tænker rent faktisk på mig. På at bryde, ja, men fint, for årsagen er misforstået. Det er *den* han vil bryde med, ikke sandheden. Eller? Det er jo så bare det.

Og stadig ved jeg ikke om jeg vil turde noget med ham eller en anden mere. Hvis han ikke er helt fri af z vil jeg ikke kunne holde det ud. Mens vi stadig havde lektier fra 3D på faldereb var det OK ikke at binde pga. læreprocesser, det viste sig jo fuldt ud i og med at han *kunne* indlede z. Men jeg ved at føler jeg ikke fuld dedikation, fuldt kredsløb nu vil jeg ikke kunne klare det. Det kunne jeg i sidste ende ikke på Torrig og slet ikke nu. Det har intet med troskab mod mig, moral at gøre, nej, troskab mod sig selv. Er han ikke det er han det ikke mod mig. Det er ren energilogik. En bil kører skidt med utætheder i systemet. Det gør et forhold også. Men det er nok spild af tid at tænke på om jeg turde. Hvis det forelægges tilstrækkeligt tillidvækkende og tiltrækkende er det jo bare noget jeg går ind i. Jeg bor hos xx, og det bliver jeg ved med, tror jeg. En rum tid i alt fald.

Nå, spekulationer. Jeg har det godt, fri, rolig. 'Troid, kh, mindreværd, misbrug, utroskab vil aldrig mere være i mit liv. Min sol er ret integreret nu, ikke længere undertrykt, frekventerende misbrugsventilerne ovenfor – fordi andre, flammen (som var ligesådan, faktisk!), ikke kan holde mig ud. Hvorfor var *han* OK derude og ikke *jeg*? Han lavede da enorm ballade? Han var *instinktiv* med kæmpesol OG mand. Alt efter hvor godt taklet (xx) kaldes det format derude. *Intuitiv* med kæmpesol = skrupsør. Jeg gjorde mig stor umage, konstant 'troidstressed, talte, fyldte, var for meget, helt op til psykoterapien - ”du gør det hele tiden, selv lige nu!” Jeg fattede ikke hvad de talte om, var da hensynsfuld og god ved andre – jo, men et fyrtårn, konstant påmindelse om hvad de havde skullet undertrykke. Xy er a la flammen, men kæmpesol holdt tilbage. Sønnerne også, hhv. instinktiv og intuitiv med undertrykte kæmpesole.

Jeg er vågnet kl. 2 nat og kan ikke sove, har kriller i halsen som efter skældemaileden hvor der kom et ryk væk fra xy – nu er det der igen, sikkert reaktion på yderligere ryk efter opløsning af sidste 'troidemisbrug. Gennemgik så div. mails til xy fra skæld til kvæld og mener ikke at have overset noget fra min lejr. Men jeg har undret mig over natnyt fra 7. feb med Fjordhøj-nitten o.s.v. lige siden. Først episoden med den sidste vinflaske, slut. Køl vand på flammens exit. Medio/slut april er knap et år fra 10. juni '19s Fjordhøjshow hvor ingen kom, og så: xy stak ad z til kort efter, hvorpå jeg sad efterladt i hygge/arbejdslejr. Begge episoder kunne vise at xy/*min xy-side* ville returnere om en uge og hente mig, ingen nærmere forklaring... da jeg skulle optræde 10. juni var jeg forberedt på 0, for det havde jeg drømt. Når jeg har synske drømme er de tit chok-agtige.

Denne drøm også. Synsk om hvad? AlMaha og anden indre moder-visdom viste mig til rette, frustreret over at være efterladt her i showtøj – slap af og vent, han/*du* kommer igen efter dig. De havde det dybt kærlige SB-blik som også xy i natnyt når ”han” har set på mig. Han stak til z (er i plejesektoren)... sygdom? - Jeg sov først igen henad 7, men fik da til 10... halskrilleret udviklede sig

med lynets hast i aftes til det første reelle onde i umindelige tider, øm nakke og det hele. Efter skældemaileden en 3-dages forret, nu hovedretten. Det flammen (**fla**) stod for blev virkelig løsnet. Han har faktisk halv-hostet al den tid jeg har kendt ham, også nu, lige efter en influenza. Reaktionen eller smitte fra ham so what, bare skidt skrider. "Noget" har belagt stemmen lige siden 12-års alderen, møjirriterende når jeg sang, nu kommer det måske omsider væk. Hm, også xxx havde noget med halsen, vågnede af og til med kvælningsfølelser. Havde astma som barn, hængt i et tidligere liv efter tyveri af et brød, min yngre bror – vi sultede.

Hvis nogen bare havde *set* fla, hvis han selv havde villet... ørkesløst, men der var så meget potentiale i ham engang! Hans lige så hysteriske mor forsøgte desværre at kvæle ham med en pude da han var lille, sløj efter fødsel af nr. 2 og alene hjemme med hyperaktive, ustyrlige fla. Hun gik amok, men kom jo altså tydeligvis til besindelse. Som 40-årig på skiftehold efterlod flas kæreste en kat. Da den havde vækket ham nogle gange – katte er jo bosser – prøvede *han* at kvæle *den*, men kom til besindelse. Så forstod han bedre sin mor. Men traumet sad, hosten, 'trolden, han har sloget og sagt fra hele sit liv overfor **og for** alt og alle uretfærdige, opsøgt af det overalt. Katten lærte hvem var boss! Han vandt retfærd for de svage som tillidsmand. Han har klaret sig **godt**, skulle bare ikke mere... hvad var da hans Karma? Landevejsrøver, hængt, kom rent ind. Vi har alle prøvet lignende. Også jeg er blevet hængt, og brændt, ikke mindst... som heks.

Nå, den drøm var altså nok flere spådomme i én. Beroliget smsede jeg Lis på Fjordhøj at jeg nu mente gode varsler for april, drømmen havde været speciel og langt mere personlig end først antaget. Så er der ryddet dér. De kærlige blikke kommer dog tit med tungt at takle, SB var rørende omsorgsfuld overfor devotees når han så optræk, for de er *aldrig* overfladisk medvind og hurra. Kun den dybere proces interesserer Ånden. Xy i drømme er mig, hvad han står for i mig. Månen, instinkter, talenter, gangbar jf fremover, *opgør med 3D-stof, konflikter og -sky, svag, stiv, udbrændt*. Jeg er ved at være klar *tror* jeg, man skal jo passe på. Der er det ved denne vej at for at opnå balance må man være bevidst om alt man ikke har lyst til, for alt er skabt i spænding mellem polariteter. Når man har fået tværet snuden rundt i hvad alt er skabt af, vil man så gide det bagefter? Frodo? Sam? Jeg ville gerne være en Sam, men bliver jeg?

Lidt højere oppe skrev jeg noget om at kræve sin ret, at der var jf i det. Jeg lærte det i psykoterapi, kan bare ikke indse hvorfor det skulle være nødvendigt. Det var aldrig nødvendigt med xx, det var en selvfølge. Der var misforståelser, de blev så rettet, men det grundlæggende var på plads af sig selv. Jeg gider ikke have andet mere i mit liv, men jeg bliver ved at få forevist ustabile xy, i kort, i mine tanker som han bare ikke forlader længe ad gangen. Gåder har altid trigget mig, men hvad skal jeg med ham? Han har det jo fint uden mig! Måske er *det* målestokken for at jeg er næsten klar: han er mere og mere væk fra jf med alt tilhørende som jo rent ud var alle mine livs traumer, afskyggende mit lys. Måske også derfor han ser så ømt på mig i drømme, ømt farvel? Nå, så er vi dér igen. Jeg kan ikke se hvad jeg skal med ham i overfladen, men i dybden har han stadig relevans som målestok, som andre jeg har kendt. Hvornår kan vi udveksle de guitarer?

Det er **10. februar**, 0 stemme, energisymptomer overalt. Natnyt advarer mod at tro det er alm. sygeleje, næ, Kristusproces (kærlige blikke!) så mix ikke eget op i! Jeg vågnede til en fortsættelse af afsnittet lige over. De sidste dage har jeg bemærket at jeg ikke mere husker detaljer fra '13-'17 uden videre, så hvorfor prøve? Jeg føler samlepunktet flytte sig til en bedre position, og biproduktet er at ting glemmes fra den gamle fordi bevidstheden ikke mere belyser dens potentiale fibre. Det minder om senilitet og er vist i realiteten det samme. De er på vej højere op, "går i barndom" også kaldet, og børns samlepunkter er langt mere flexible. Jeg gider ikke den gamle position. Jeg føler mig meget stærkere på den ny som jeg er ved at flytte permanent til. Der var jo sowieso intet der virkede på den gamle, kun tomme løfter. Som jeg selv indbildte mig notabene. Xy håbede også, men lovede intet. Klogt. Jeg vil bare helt fri af ham nu til det ny.

Glad lægger jeg kort på mit næste år – og straks meldes der se længere frem, ud over min 'trolde høje idéer om at tro jeg ved – at jeg stadig er for svag, stå mere fast! Glædelig transformation er vejen. Til hvad? Nyt forsøg eller endeligt slut? Tåreflod. Jeg mindes ikke tydeligt mere, men sorgen lurer under spejlet. Jeg er ved at brække mig. Vi kan næppe kommunikere, et godt tegn på endelig slutning? Jeg har i det mindste sluppet og er indstillet på at se ad. Mør overalt fik jeg lidt suppe og læste sidste Valhalla, "Vølvens Syner" om Ragnarok. Prøvede i går, men søn 2 kom i vejen. Brikker faldt i hak. Jeg har før bemærket at den gamle nordiske tro på mange måder var mere jordnær end kristendommen, eller jeg skulle nok hellere sige at Dommedag og Ragnarok supplerer hinanden godt. Jeg har før læst den, men i dag var den en åbenbaring. I mine kortoplæg kommer N, vinter, konstant op. *Fimbulvinter!* Streng tid, ikke kun for mig.

Vi har Ragnarok, åndskræfterne arbejder hårdt bag facaden på at etablere det ny – udviklede mænd supplerer deres bjørn med Freias killing, potentiale for større hjerte, kvinder bliver bjørnetro mod sig selv, Freias ydre/indre ild. Verdenskredsløbet, Midgårdsormen, jager sin hale, sin fuldendelse. De negative kræfter tager Åndens sol gidsel, ulvebegæret Fenris, nu løsrevet fra Ånden, misbruges for egen vinding, Fenris sluger Freia, livets/hjertets sol og solar plexus lider – overhandlen hhv. udbrændthed. Alt synes at gå den gale vej. Konflikter i natur, i mennesker – Thor opsluges i Ormen frataget sin hammer/power, men sønnerne, fremtiden, får bragt ham den, Freias ild sover i Fenri mave til alfaderen, skæbne- og dødsguden, igen giver tæten til Freia indefra og hun, hans materielle kærlighedsaspekt, manifesterer Ånden, alt falder på plads efter store omvæltninger ***styret af kerne-energien fra hans sol ad krystalvejene*** – et nyt, højere kredsløb starter.

Det er interessant at jeg er tilbage i den nordiske gudeverden, den efter vanerne med alfer, feer, Morgan le Fay's verden (Odin var opr. Friggs dørvogter!) – og efter jætternes i deres jordhuler. Den er ikke særlig fjern fra den indiske med Rudhra etc. og den græsk-romerske med Zeus/Jupiter etc., Rama og abehæren er ældre myter – som vist blev Pan og faunerne i Grækenland. En gudesøn og tidlige menneskehjælper hvis Sitchin har ret. Som fulgte en tidligere tro med jordhuler hvor kvinderne regerede... som Graham Hancock et al. elaborerer over. Zeus/Odin, hele den flok, stjal støt magten fra kvinderne. Først måne, så soltro... Naturligvis har xy og jeg kommunikationsbrist. Naturligvis er kejser/-inde adskilte, Freia gemt helt væk, retfærdige Thor opslugt, naturligvis hersker begæret, løsrevet fra Ånden. Alle åndskræfter overvintret i Valhalla, trukket fra deres perifere boliger. Men det ER ved at vende. Naturligvis øver jeg en lidt omskrevet "Lysleg" på xys melodi hvad enten han dukker op eller ej.

20.02.0625

RAGNAROK

**Ragnarok råder for Fimbulvinter
Ny tid det båder med alt til hinder**

**Fenris forslugen Freia formørker
Hjertet i bugen altingest ørker**

**Midgårdshav-ormen indhenter halen
Verdenskreds-ordet sluttes, *er* valen**

**Bersærker opblødes, magten mildnes
Særker fuldbødes, Ånden ildnes**

**Thor i ormen og Freia i Fenris
nyskaber normen fra Odins Åndrids**

**Han drager i dybdød med vilje til hjertet
og livet nyfødes af døden renfærdigt**

4. FORDI DET

Hvorpå jeg trods sløjhed skrev foregående digt. I går skrev jeg de 2 foregående kapitlers. Bare jeg har idéen går det derudad... **11. februar** og vild nat med klar følelse af at opæde, ikke opløse fla som i natnyt 12. jan. – hoste det løsnede stof op og synke det til forbrænding. De sære, ustyrede sammentræknings-gib i solar plexus på randen af søvn jeg har haft i årevis har været forsøg på at hoste det op der var proppet ned (7. feb.). Der var masser i nat uden hostetrang, snarere omvendt, hosten fulgte af dem – og ”Freia føder solen” – feber fra tidlig aften. Jo, det *er* gammeldaws feber men brænder meget dybere, restituerer ikke kun status quo. V.h.a. Åndens kraft befries Freia af vinterdvalen som jeg har været i i en stor del af mit liv. ”Vølvens Syner” rammer plet, både m.h.t. Tjalfe/Røskvas proces og Freias. Alle mennesker på Merlin vil begynde at have id med højere existensform. Man forstår, mærker kerne-energien gå ud ad krystalvejene i sig, véd at Ånden bruger en som medhjælper på vej til ”gud”.

I går aftes var hele situationen med xy igen oppe. Når Ånden skiller kejser og kejserinde er der no go. Kejserinden bliver voldsomt i tvivl om kejseren og omvendt. Ørkesløse spekulationer for det lille sind. Til morgen samme, jeg kan kun ende ”retfærdigt harm” (”Jamen, det er jo forkeeeeeert!”) uden at kunne dømme om det er retfærdigt. Altså – lad ligge. Hvad jeg kan konstatere er at jeg alle dage har haft en enorm indre verden som jeg ikke kan forvente at dele med mere end uendeligt få, og nok ikke mænd, hvordan skulle de kunne sætte sig ind i det – så jeg er glad for at skrive. Og for kattermor. Hun havde en helt vild oplevelse i går med at Ånden gennembrændte hende i f.m. en clairvoyance. Hun blev nærmest væk i lys, også for klienten. For mig var det altså i f.a. feber der gennembrændte mig og fortsat afbrænder alt synonymt med gamle fla. Med den slags oplevelser bliver alt andet uendelig småt. Vil jeg have det? ???

Atter vågnet lige over midnat – altså **12. februar**. Feberen rister, maven gibber, halsen smerter. Jeg har tilføjet noget om troskab på listen over naturårer (MG). I oktober sagde jeg til xy at han i al åbenhed havde haft ”Johannes Møllehave”-frihed med mig og han kunne ikke huske det. Jeg mindede om hans x-besøg som jeg aldrig drømte om at modsætte mig, som z. Han så besynderlig ud, men sagde intet. Hvor meget var gået helt hen over hovedet på ham eller glemte? Skulle han virkelig bare have flere grænser end jeg kunne sætte for at trænes i hjerte som menneske? Hvad ved jeg? Ånden forelskede ham i z. Et fuldent menneske har fuldt hjerte. Det *ved*. Dion Fortune skrev i ”Sea Priestess” at det var kun så længe Wilfreds kone ikke havde fundet ind til sin spirituelle kerne og udlevede den at han var fristet af den sølle, ubevidste erstatning bag slikshop-disken. Efter havde hun ingen tiltrækning, for begge kredsløb kørte. Heldige skid. Men Dion selv havde ikke held i kærlighed. Det lykkedes kun for fiktive Wilfred.

Jeg *ved*, hun har ret. Nå, jeg er vågnet igen og har intet drømt, men xy er stadig på bordet, hans 2 sider: den fine han helst så han var og hr. Minderphihn. Når han længe nok havde været fin slog han over i hr. Minder, som fla. *Han* var *også* ekstrem... xy havde lært og læst sig til en masse værdifuldt spirituelt og var desuden, stod ved at han var meget clairvoyant, erkendte også i høj grad, altså troede jeg at det traume-bearbejdning snart var gjort. Det var det så ikke. Så hvem var han? Han modsagde sig selv alt efter hvilken pol han var ude i, og jeg endte totalt forvirret. ”Separate the men from the boys”. Jeg har selv været dér men var forbi den fase. Jeg sidder bare med følelsen af at jeg har bildt mig en bunke ind, at altsammen bare var fantasifostre. Lærerigt, om ikke særlig rart. Var jeg ikke selv mig, autentisk som han kaldte det? Jo, meget; men alt afdækkes når man drives ud i krogene.

Jeg spillede højt spil med Torrig og tabte. Dér dæmpede jeg for alvor mit lys for at søge at hjælpe hans frem – den gik ikke, rummelighed er fint, men gik over gevind her. Fremtiden er til folk der selv har bragt deres lys frem og står ved det, og er de partnere skal de fremme og værdsætte hinandens som jeg prøvede, men *ikke* ”<3” dæmpe sig selv. Vi har forskellige tidshorisonter, man

må have et match også dér. Jeg troede det var lige ved – måske, men det *var* der ikke. Hvorfor ville SB/AlMaha have mig indom xy? Fordi det var tæt på og krævede frø til længere henne eller kun for at styrke mig? Begge. Jeg lever i nuet og er Åndens redskab. Det kan bare blive svært at være naturligt åben hvis han kommer alligevel. Nå, jeg har ret til at vurdere. - Er den eneste ene sandt eller løgn – jeg endte med at tjekke MG kap. 4 + 5 den **13. februar**. Jeg mener do stadig, der er en *eneste* hernede, logisk, fysisk og evt. aftalt forinden. I de lavere klasser er aftale forud nok ikke så nødvendigt, i de højere bliver udbuddet mindre.

Fejlmarginen også. De finder hinanden. Men i Merlin-klasse er der yderligere valg på nøglesteder i en ellers aftalt plan grundet sværhedsgraden. Jeg er jo flere gange i drømme blevet spurgt om jeg ville stoppe og vælge – tydeligvis – at fortsætte. Realisation er jeg sikker på, men der lader til at være en planlagt jordisk gevinst forude der er det her sejpineri værd og som kun AlMaha kan huske og gå efter. Et mirakel-liv vil i sig selv give større spirituel gevinst også, 2 fluer, 1 smæk. I går aftes tvivlede jeg imidlertid på alt. Kendte jeg overhovedet xy? Var alt han sagde bare hvad han vidste jeg ønskede at høre eller hvad han ønskede at ses som, tom snak? **Pan-ik** – jeg følte jeg aldrig kunne tro på nogen mere. Ord var immer min styrke og svaghed, jeg troede på hvad folk *sagde* da jeg selv var med i mine ord. Man kan blive slemt overrasket over hvem der ikke er. Var han en extra lære i altid at regne med dybet fremfor fladen?

Kan man ikke i tillid overgive sig fuldstændig til partneren er man ikke integreret, for så tror man ikke på sig selv og har så den forkerter eller er endnu ikke helt overens, og jeg troede det var tæt på. Der *var* dybde i tiltrækningen, han var ikke tom snak, men heller ikke konstant. Han var udbrændt, ikke klar. Det er hele tiden dér jeg ender, i Midgårdssormen. Jeg kan ikke have et forhold til en udbrændt mand. Så enkelt er det. Han vil aldrig kunne spille lige op, og det skal min partner. Med mindre han får blus på solen bliver det aldrig. Kort: det er ikke gjort med i år, det er en opgave i tålmodighed, men tilsyneladende *kommer* ilden, solen. Jeg slipper ikke udenom xy eller en der ligner. Måske går der hul på div. til foråret med Fjordhøj, men Fimbul-vinterkortet er der mindst til næste vinter. Alt er i knuder, bolig, kommunikation... hele *verden* er i frostknuder.

Jeg brænder stadig nat, udrensningen er tip-top og planlægges øget langsigtet, ovenikøbet. Der var følelser af fortrøstning omkring i al fald xy-i-mig, det er bare længere henne og lige nu udrenses de basale programmer der var installeret på min m side til at forkrøble, lamme i 3D fordi jeg aldrig skulle noget dér (alt mit var jo 5, ikke gangbart alligevel før til en uvis tid), og xy billedliggjorde dem så fint til oprydningens tid. Jeg slipper. Intet at gøre, spirituelt styret situation på alle måder. - Jeg blev træt og lagde mig før normalt, som de sidste 2 dage. Jeg troede igen at det var morgen da jeg vågnede, men næ, det var ca. midnat. Jeg fik en mystifistisk besked til jeg mindedes hvad jeg havde spurgt om før jeg lagde mig – tidløs. Der kom et flash-back til 10. hvor jeg advaredes mod at blande egne planer med Åndens. De er alle klar og fine, men først Kristus-energien! Ikke blande jule-gløgg og hjemmelavet kartoffelmos... nørj, jeg er lakket til.

Jeg drømmer ikke rigtig i disse dage, udrensningen fylder det hele. **14. februar** og jeg er spændt på hvor jeg er rykket hen når reaktionerne fortager sig. En massiv fortøjring er kappet. Skægt: normalt har jeg lært nærmere at kende, forelsket mig og så fundet sammen med. Med xy fandt jeg sammen med (arrangeret af SB), forelskede mig og lærte så nærmere at kende. Derpå gik det som vanlig – det ebbede ud, og ikke så sært (opryd alt gammelt før øh?) – hvorpå jeg (uden hjælp) forelskede mig i ham igen (til længere henne?!). Direkte omvendt. Det ubegribeligste for mig er vist at for ham kan det have været kun magnetisme, et sidespring. Hans ”dybere følelser” kan have skinnet igennem, jeg var jo den sidste, men sexleg selv med en afholdt x ville være svært for mig når jeg kom direkte fra vild aktivitet med en ny. Jeg ved det med sikkerhed.

Sylfiden forstår ikke at man kan følge magnetisme uden total hjerte-forbindelse. Xx ville heller aldrig kunne. Satyren hævder at elske alle mennesker. Nem principiel påstand. Gør han? Eller har bare ikke nok kontakt til sit hjerte? I begge tilfælde kan man elske med alle – med magnetisme,

selvfølgelig, eller rituelt som ypst på Atlantis o.a.; men det var dengang. Jeg tror ikke på det er høj udvikling *nu*. Lidt orddyst efter skældemailed: ”Hvis du er totalt ligeglad med hvem du stikker den op i...” brøl og klik. Jeg ringede op igen. ”...klodset formulering, jeg mente hvis du egentlig ikke føler noget særligt for dine kærester, hvorfor stikker du den så op i dem?” Ja, hvorfor? Det borede jeg lidt mere i... kort viser et helt livs slid med ringe udbytte, men også forberedelse, at det ændrer sig. Ja, forhåbentlig da. Hvad gik forud? I sidste liv hjalp han folk fra Dunkerque på sin fiskerbåd og blev torpederet, ikke meget at rydde op...

men jeg har også set ham som mogul med harem, nem rolle for en satyr, nok ikke nem at aflægge. Jeg tror dette livs mange smertelige forlis i første omgang har gjort ham mere kold for at beskytte sig, hvor de skulle vise ham hvad han selv påførte kvinder/sig (som mogul) med hjertekulde og have øget hans hjertevarme. Han fik ikke lov at lykkes særlig med musikken da han sled for det, og en stor del af sit liv har han nu været nærmest hjemløs haremsmand, passende karmisk afdragelse af gæld. Lidt som flas liv med at afdrage landevejs-røverier, bortset fra at mogulen var god og blev bedre, endte med at afvikle haremmet og bo med 1. Fordi alle karmiske vægtskåle var tippet over i + og højere selv i øvrigt var klar til at runde af sendte det generalaspekt xy ned for at rydde op og kvante; men han er i arbejdstøjet til han er færdig. Skal jeg være præmie, må jeg være klar. Men kun i ca. 1 år, og jeg vil være sikker. Ellers er frihed OK. Er det planen?

Hos xx var hvor jeg oprindeligt helst ville hen igen, og ”præmie” lyder ret prætentios... I sidste liv var jeg indisk kvinde i SB fra Shirdis *inderkreds* (tihi). ”His clothes' designer” sagde den indiske clairvoyant (næppe uoverkommeligt!)... men jeg tror på det liv, for jeg har følt mig meget fremmed i DK, kuldsvær, hadet korte kjoler, *måttet* have langt hår, kreeret og lavet alt selv... ”You have good karma,” sagde han. Med kløgt, udholdenhed og diplomati klarede jeg en indisk husholdning med 0 direkte kommunikation med den mere eksterne verden for min kreativitet og stærk modstand i hjemmet. Jeg lykkedes, men døde ret ung. Fin optakt til det 3D-liv jeg har haft nu – kold start, nær død 30 år, masen ud med mine evner og en rar husholdning til slut i 3D. Men så xy alt inkl.? *Det* er simpelthen ikke karma, højst hjælp til aflæggelse af spor fra den + en opgave og mulighed helt udover. Jeg *er* muligvis sat til at vente på ham. Den får det år.

Vi ville være ideelle for hinanden på alle felter med vore baggrunde hvis det hjerte kom på plads, den sol, den Fimbulvinter sluttede. Kattemor er enig i at tidligere liv/værste spor er stærkt oppe lige nu. Det er længe siden jeg har været interesseret i tidligere liv, men det kom af sig selv med xxx og fla og passer med de dybtliggende ting i mig der rodes med lige nu. - **15. februar**, stadig kraftig udrens. Natnyt viser mig som norne/vølv i hellang kjole af alle mine livs snore – uden ansigt, for jeg er dem alle, bekræftende at al karma er opgjort, jeg ser korrekt – og at jeg er i limbo lige nu, uden tøjr at ruske i under sygdommen. Jeg er klar til ? når Fimbul/spiri linder grebet blot en smule. Et hjerte med jf er født og der *er* foretaget et ryk til en højere forædlet jf-position der nu tilpasses til. Javel. Skærende pandepine. Jeg skal ikke have styr på meget i dag heller.

Igen den plagsomme svingen mellem poler i mig om xy, denne tvivl om hans status. Ved han? Ved han ikke? Useriøs? Undertrykker? Tidsspilde. Det kan ikke lade sig gøre at forstå noget Ånden hindrer en i at forstå eller gøre fordi man skal afslutte sin karma eller af Fimbulvinter – uanset vilje og begavelse. Jeg er så sikker som nogensinde på mig selv og fri! Klar til Merlin, til endelig at male billedet efter sygelejet, måske? Mine projekter... jeg vil gerne, har bare ikke særlig drive. Kort siger atter at en partner afventes. Slap af, tålmod, der er stærk modstand, men opgiv ikke, stå fast. **16. februar**, og jeg har intet hørt om viserne til Fjordhøj slut februar. Jeg synes folk er useriøse hvis de kører lige til randen af andres tryghedsbehov. Til morgen tænkte jeg helt automatisk at jeg ville rykke og samtidig spørge om han kendte en at henvise til hvis han helst ikke ville selv. Lidt som med guitarerne. Endlösung.

Så huskede jeg at han af og til havde haft elektronik-opgaver, og det var altid lige til øllet fordi alt muligt kom på tværs – med alting i hans liv. Han var aldrig useriøs, han var omhyggelig, uanset

hvilken klient; men *jeg* har aldrig haft sådan ballade. Jeg kunne bare ikke komme det sidste af vejen ud... det ligner selvfølgelig, men der var aldrig *kaos* i den grad om mig. Da han sendte mig "AlMa" bearbejdet fik jeg ingen forhistorie. Den fik jeg sidst vi talte sammen. Det havde været et helvede, klippe-klistren med demoversioner som hele tiden slog bak, udfald i hans elektronik – så bragt i orden, selvfølgelig. Han gad mig siden han blev ved, men intet kører glat med ham, og ingen af os skal noget med matricen hvor det er et must. Vi er over-kvalificerede, og han er på faldereb i svær karma. Jeg burde vel være stolt over at være involveret i så vanskelig en opgave med en anden Merlin-aspirant... apropos, hele natten var jeg Merlin, men som sædvanlig p.t. kan jeg ikke huske noget af det. Øv.

Adamus nævner tit "mesteren der hygger sig med en kop kaffe på en parkbænk", xy har ofte med længsel citeret ham (forstås!) men vil også gerne sin kunnen, som jeg, bare selv sætte tempoet. Egentlig vil vi altså det samme. Jeg gætter på alle Merlins ender mere eller mindre dér, man forenkles på denne vej, al individualitet til trods. Jeg venter med at rykke for de viser m.m. - Så, i en snak med kattermor fandt jeg at jeg er godt gal i hovedet. Guitarerne kan "hænge" lidt endnu, men jeg er tæt på *STOP*. Her når man helt til Merlin og må så afvente et hjertelamt halv væsen, rend mig i hvorfor... var *jeg* lun på én og én stod i vejen kunne jeg slet ikke lade være bare at *lirke*, som teen og senere i '86 + '98 på tværs af alt! Han accepterede bare – ringede aldrig? "Elsket dig siden '04"... pfff! Regnorm! Var *jeg* en sinke da SBs hints tog 9 år at trænge ind? Hvad var så han!? Dyb = dåm, flade = glat. Men hvad *den* tænker straks kan tage mig år!

Fløjtende arrig sagde jeg til PS at skulle Merlin her have en partner var det *ikke* en udbrændt, og jeg ville prioriteres før *ALT!* Slut med hjerte for to og slid mere som Merlin – og smed kort for året. De var *meget* overtalende. Også i nær fremtid. OK, OK, jeg venter det år. Det kan jo stadig være en helt anden. - Aften, og igen behov for at se hvilke sikre fingerpeg der er på satyr med vokseværk, som om jeg prikkes indefra. Så jeg spurgte og lyttede til mig selv: hans store omhu (til stede) i parforhold er tillæring, træning, derfor anstrengende. "Arbejdsopgave" - når han tager væk har han fri. Hjertet er ikke integreret som hos mig der ikke kan aflægge det. Det sker først når alt er indlært nok. Man *ved, er,* som omtalt flere gange. Sex og musik var det eneste der altid flød let for satyren. Hans medicin, ja. Hvorfor så nu kun sex? Laveste, fysiske temaer?

20.02.0626

ISÅND

**Regn og regn og regn
Alting er kørt fast i mudderælte
Isen i Ånden er tung at smelte
for mig og på vegne på vejen**

**Båndlagt i Åndens hånd
Intet sker af alt det jeg troede,
håbede, mente, ønsked' jeg nåede
tonsvis af vånd bli'r non**

**Vil jeg og hvad til, kun spild?
Jeg bliver som Ånden begærløs - uvilligt
tårerne tørres i skelligt og fælligt
Vild var jeg, ild, brændes mild**

**Fat mod, tag rod, stå fast, fod
tro imod alt det jeg véd er af Ånden
selvom det er som den slog mig af hånden
Lod mit blod hvor jeg stod**

5. BLEV SKABT

Stadig lige sløj **17. februar**. En stor bygning, hus, stillads i sort træ brændte i natnyt, og der var sodet røg om den og på én velbygget mand der kom i bil, fór forbi og derhen, til min fortid som jeg knap ofrer et blik på dér bag husrækken langs min vej – ivrig efter at brændes med! Så forvirret episode hvor først psykoterapeuten Claus Bülow, så sortsmudskede Charles Bronson (af kulminearbejderfamilie) i *dk kopi* og på sort hest, så Tom Selleck entrer mit festlokale hvor der kører langt festbord. Mormor og moster er der, hjælper mig vende de sidste endeborde så de passer bedre. Mændene indikerer at ret færd sker. Ingen skurke, alle ægte, stærke, udenfor rolle – Charles P hesten udenfor. Den nød det. Omstilling, integration, befrielse, pause. Claus *var*, ikke andet. Ja, jeg får skæren i panden af styr på. The og kiks. - **18. februar**, og i sin smule natnyt var der *blevet råd til* 1 extra lys orangebrun seng, så energinas er afbrændt og partnerskab *kan* ligge i vente i det indre – og også udad.

Men alt det ligger i øvrigt på køl. I den store inkarnations-ellipse var realisationsvejen før det bratte sving vi lige er forbi baglæns ud, retur til Ånden. DJ's forgængere fulgte den, han vidste at han skulle afvikle den. DJ's gruppe chokeredes over CCa's kærlighed til nagual-kvinden, fordi den slags var ”dehumaniseret” på hans stadium – for dem. Men gruppen før DJ, alle grupper, havde jo taget nagual-kvinden med over for at sikre målrettethed hos den ny gruppe... kun nagual'en havde en partner. Alle kredsløbsbånd til den jordiske sfære var hindringer for afrejsen, men det til nagual-kvinden på den anden side sløret var garanti for succes (kærlighedens magt i fremtiden). Vejen nu går *forlæns* og ud til Ånden forude. Den ur-troldmand som var tilknyttet DJ's linje i 3-400 år havde forstået dét essentielle: kærligheden var en større faktor end angst for døden *nu*. Han vandt derved sin frihed via CCa og hans nagual-kvinde.

Repræsentanter for den gamle vej slider p.t. for at integrere kærligheden i st.f. aflægge den. De går nemt i gamle fælder og misser pointen. Som Odin forstår de ikke at ”de klæbrige, snærende bånd” er trosserne til Åndens Freia-aspekt og frihed. Kun Heimdal, ”med de 9 9lingemødre”, forstår. Da Atlantis gik under havde der været konflikter i præsteskabet nogen tid. Visse begyndte at have sex *ex ritus*, hhv. forelskes, en uhyrlig svaghed hvor kun asketisk dehumanisering var vejen. Det var jo også kun i sin start, umodnet, en uvis følelse af et bånd som, hvis kappet, uforståeligt fattiggjorde livet. Det korrumpere det gamle, rene system, var absolut lavere frekvens da, men ikke når alle lavere *emotioner* er skilt fra. Kærligheden er det ædleste af alt, fuldt integreret den direkte vej til Ånden – som skulle ud til alle. Verden er svær for os der kan elske så fuldt. Det er for meget for de fleste, og så nedtransformerer vi os... jeg gør det aldrig mere.

Xy undrede sig tit over at det gik så nemt at være sammen med mig. Han troede altid jeg skulle lære af ham. Så lærte han mig div., og imens etablerede jeg helt naturligt bare kredsløbet med ham uden han bemærkede det. Efter en tid blev han irriteret. Jeg kunne have fortsat uendeligt. Hvad jeg bringer til et forhold er glæde, harmoni og frihed, og hvad er der så at bearbejde? Han, derimod, bragte disharmoni og traumer... Kl. 2 nat, **19. februar**. Stadig feber, ondt og hoste der ikke lader i fred. En ung kvinde slanger sig på min orangebrune, lyse seng totalt uindbudt. Hvad bilder hun sig ind – moren er et sted i baggrunden (= halsondet har taget længere end den forudsagte uge). I det hele taget har jeg snart nok af at være tolerant, rummelig, om ikke lige veg, men forsøg på at slå i bordet og feje hende ned bliver bare svage tjat med en plastbøtte (med rå løg mod krillerhosten), og hun bliver *sittende*. Det må køre til ende, omsorg, foryngelse, rensset fremtid, vel, men øv.

Den **20. februar**, og det går, men det er også alt. Jeg har besluttet mig for at skulle kontakte xy i dag om viserne, Fjordhøj og guitarerne og glæder mig til at få det overstået, alt er som knald eller fald. Jeg er muligvis over-sart, det kan vel ikke undre. Jeg har gjort mit bedste for at være k/ærlig, og har det tilføjet sår han ikke kan forvinde er det lige de gaver han skal bruge. Men er det så muligt at lave noget professionelt sammen? Jeg er forberedt på fald. Har lige nærlæst ”Sea

Priestess" igen og fået endnu mere AHA. Denne gang er det ritet hun laver som Isis med Wilfred, hvor hun trækker hans livsenergi ud og giver ham den tilbage fornyet. Det er en koncentreret version af at xys livsenergi (som søn 1s) har været på sultegrænsen i vel hele hans liv; men jeg mener stadig at tiden nærmer sig hvor den gives ham fuldt fordi kravene er opfyldte. Han er i gang med det sidste og sværeste. Jeg havde bare ikke regnet med at skulle hægtes helt af...

Men det er jo præcis hvad Morgan/Isis må. Hun ville være i vejen for spiringen. Om nogen partner, bedre f.x. z som det hos mig var xx, jf af anden slags. Den uvisse faktor er tiden; men whatever skal ske i dette liv, er jeg vis på. I går ringede søn 2 og spurgte om jeg også havde den her ret udmarvende følelse af bare at sidde og afvente noget? Åhja! - Jeg blev så glad da SB var med i den dybeste drøm 29. jan., skønt jeg ved at når han viser sig er der altid svært i opsejling. Svært korrekt. Hvordan skal alt dette dog løse sig, og så til hhv. påske og jul '20? Jeg har lige prøvet at ringe xy. Slukket. OK, jeg indtalte mit ærinde og udbad mig svar. Svarer han ikke før udgangen af feb. må Fjordhøj bruge de ubearbejdede. De er da ærlige og ikke dårlige. Så fik jeg i stedet skrevet digtet lige før kapitlet. Der er ikke gamle der passer, de går ikke dybt nok.

Så kom der en AHA! Siden slut jan. har jeg ymtet om at sylfiden må have hara integreret helt for jf og satyren hjertet. Hvad der skete i f.m. skældemail og påfølgende mails var lige præcis det. Jeg forstod, *vidste* at xy ikke havde integreret hjertet. Et højt specialiseret kæledyr kan aldrig elskes lige, vrede og sorg er irrelevant, man kan højst være irriteret. Der er håb om at xy vil komme til at forstå, idet han arbejder sig den anden vej i ly af z (med mine brandbreve om bord!), understøttet af hendes hjerte som jeg af xx's, men jeg vil hellere glæde mig over min egen integration og bære det konsekventielt nu *aftagende* halsonde med fatning tiden ud end spille mere tid på det. I dag blussede spændinger op i synke- og tungemusklerne, helt op i ørerne, med øget hjertefrekvens. Sygen hjalp så slående det der lå ud. **21. februar**, det passerer og jeg er næsten befriet. Omsider. Jeg må snart se om jeg kan synge igen. **22. februar do...**

vågnede frustreret over 0 vejledning andet end forvirrede episoder og 0 fra xy (selvom han absolut var relevant efter en uges sygdom!). Efter lidt samling indser jeg – lettet, jeg *er* jo ikke rask endnu – at tiden simpelthen ikke er til handling udad, alle aftaler til trods; og dog er jeg en skaber – der bare ikke får lov. OK, jeg ligger lav. Men jeg må nok ringe til Fjordhøj. - Så jeg rang om tvivl om viserne – fint, Fjordhøj havde også set sygdom og generel sejtræk trods alle gode intentioner. Vi aftalte at se ad – så opdagede jeg at xy havde sendt de 4 viser kl. 4 nat 21. feb. med håb om jeg var vel, ”du hårdt prøvede” og ”stadig kraftig transformation her, ikke meget energi”. PYH! Besked til Lis med lydfiler og fotos og tak til xy for viserne, lidt om sygdom og Kristus og do transformation – rebning af sejl og mest mulig holden kæft af samme årsag samt pga. Merkur retrograd helt til slut marts. ”At du ved det.”

Intet indledende ”du kære” fra nogen af os, men heller ikke noget med at bryde fra hans side eller udveksle guitarer, og krammm til sidst. Så jeg krammmigennede og lader det ligge. Vi har ikke april, lad Ånden styre cirkus. - Stadig øm hals aften og igen vækket af hoste tidligst muligt en ny dag, **23. februar**, efter forvirrede indtryk af at det rette bryder igennem og udreder energierne med hosten. SÅ tit har jeg tænkt at nu, NU... jeg gider næsten ikke mere. Det sker så typisk når noget næsten er der, det er som jf er lige på den anden side kristusprocessen, den tyndest tænkelige skilletåge... som stadig er der. Mailen fra xy boostede vel udredningen siden hosten jager mig op på dette ukristelige slæt, og Åndens hånd erkendes tydeligt. Roligt, konstant flow er når den læner sig tilbage og ser til. Det har den ikke just gjort siden 29. jan. med SB i sving inderst inde. Der er lovet et år med fortsatte udredninger. Jeg er ikke så grøn mere. Men tak at der sker noget *ret*.

Følelsen til morgen har været at ilden, eneste element med egen sjæl og vilje, har gennemtrængt de andre elementer, alle som dyr i flok, overskyggede af en overordnet sjæl og vilje, og har bragt orden i dem ved at brænde forstyrrede og installerede emotioner væk. Jeg kom til at tænke over Tarot-kortene og filosofien bag, Dion Fortune's Qabalah. Kortene består af små lektioner, stier, den lille

Arkana (de separate elementer), større i f.a. Honnørkort og så Trumfer. Honnørkortene har 2 niveauer og polariteter, prins/-esse og konge/dronning og repræsenterer desuden elementerne, *kombinerede*, f.x. ”vandets vand/jord/luft/ild”, og alle er i harmoni i mig, stilhed for første gang i en evighed. Det er fint lige nu; men hvis 2 personer er helt rene, hvor kunne da ikke Ånden danne et fuldentd kredsløb mellem dem. Jeg kom tæt på det med xx, er stadig, vor forskel i nuance gør blot at vi ikke kan skabe noget sammen, men hvilken fred. Jeg læser stadig Fortune's bøger p.t.

Alle forstyrrelser er her reaktioner på en tydelig udredning, forårsaget af Ånden, assisteret af riter som indledning til et sådant kredsløb, og med dybe overvejelser om assistancen. At være Åndens medhjælper kræver total uselvskhed. Der *kan* vente en løn man ønsker, det kan tilstræbes, men ikke garanteres. Lige nu føles jeg så ét at jeg ikke ønsker mere. Al uroen som kredsløbet med xy forårsagede er væk, og tak, jeg ønskede heller ikke at forny det da jeg sansede de filmstumper om ham i sommer, tog bare fejl af hans lys og genåbnede for det – og lukkede igen med de mails. Jeg er ikke blevet savnløs som xy, jeg vil bare ikke opretholde et lidelsesfuldt kredsløb for to som før de mails og vil lidt mere bevidst undgå urene som før '13. Jeg vil aldrig fornægte Åndens gave hvis den bydes mig, en ren dødssynd; men jeg har ret til at undgå åndssvage kredsløb.

Som barn kunne jeg sidde og glo uden at blinke ud ad et vindue – alt, tid inkl. forsvandt, jeg *var* bare, 100%, enorm, skønt. Det blev ødelagt af kh og en kæreste der ikke kunne klare at jeg forsvandt på den måde og så lod jeg være... måske vil jeg kunne igen. - **24. februar** og vand i anklerne... der har været overvejelser i et par dage om at øve igen, men halsen er stadig øm, så jeg har læst i stedet. Har jeg bremset min energi, skulle jeg have øvet – eller lavede jeg for meget i går for søn 1 og xx? Mere sandsynligt. Der var brug for suppe, xx er blevet lige så syg, men jeg havde ikke meget at give af, mærkede det bare først da jeg lavede noget. Hvor har jeg altid haft det extra fra... nugal, kvinde... jeg fik (pr)øvet. Fint, men kvæk, skrat, skryd. Hvor længe skal det vare? En pendultest afslørede at lidt urtetinktur kunne gøre noget nu.

25. februar og jeg fortsætter, det tager nok det seje sidste. Jeg er meget dehumaniseret nøgtern i disse dage. Jeg ser så klart hele situationen xy/mig omsider, at han kun havde 50% <3 og gjorde sit bedste, hvordan jeg løb tør og måtte gå, havde ret uden helt at forstå det i at han ikke hjerte-elskede mig. Der var som en glasvæg imellem os altid som kun jeg hamrede løs på. Han følte den ikke som et vacuum, savn, for han var *på vej* derhen, altid ved et traumetema før, delmål. Indtil ham *forstod* jeg ikke folks hjertebegrænsninger. Engang troede jeg at jeg var usund idet jeg ikke var konstant kh-sentimental. Klogere fandt jeg, xx ikke var den rette til at kalde hjertet helt frem, SB sendte så xy som gjorde, men ikke kunne føle/udleve det mine % hvilket ingen af os kunne leve med: sidst vi talte var han ked af ikke at kunne give hvad jeg ønskede... lovende for ham. Ja, jeg lærte fuld kærlighed, ”brændte” ham, sol for 2, henad div. andre forliste forhold? ”Fødekilde.”

Vi er her for at vokse i forståelse, og Ånden bruger alle midler. Skuffelse /bitterhed over ikke at have fået (i utide!) hvad man håbede er dumt, for man aner ikke hvad det tilsigtede havde ført til og får noget meget større til sidst. Min humane side græder, men min åndelige lapper så meget ned over nu at jeg bare vælger id med den i stedet. Hov! Jeg har de sidste dage vaklet imellem dem, indser jeg. Min humane er så udmattet, fuld af disse års arbejde, af halsondet, at jeg automatisk siver op i den åndelige. Prøvelser bringer én Ånden nær, enten skubber de én op i den eller svækker så meget at Ånden dratter ned (som Blodtuds!). Der trænges vist til lidt gråd for at tømme ud – vand i anklerne og hæshed – så integration kan ske fyldest. - Det lettede. Det nytter ikke at ignorere fødderne, trække sig baglæns ud af jf som i den gamle æra.

Sygen her er ren, frossen gråd, så meget og grundigt installeret at jeg aldrig ville kunne *græde* det hele ud, men jeg har lige grædt resten, så nu fylder Ånden mig helt ud, vi er ét. Jeg synes at jeg har sagt det før? Nå, jeg kan have *troet*, nu *ved* jeg. Store sager. Fylder lidt. Kan tages med overalt. Vil ses af alle, skønt ikke alle kan sætte fingeren på dem eller holde ud at udsættes for det. Men der er stadig vand i anklerne og om øjnene. Kort siger det skyldes den rensende indre ild som skal til.

26. februar viste natnyt en tand *mere* indtrængende end de foregående dages småhints at det rette nu vil være i alt fald at spille, eller? Xy er her, indforstået med xx som altid indikerer ”korrekt handlen”. Altså: handl xy. Og id er åben for ham, men han kommer ikke og elsker med mig, holder sig væk – som han gør. Men hvad entiteten xy gør skal ikke hindre mig i at elske, udøve mig, være kreativ og slette de gamle spor ved at lægge ny med kreativitet, åbne flowet.

Jeg fik grundmalet Merlin og gennemspillet næsten hele showet. Stemme... bob-bob, og ved sengetid var halsen temmelig øm igen. Stadig ødemer i ankler og om øjne. Hm. Fordi jeg læser? Især faglitteratur har budt mig imod nogen tid, men læsning har givet så megen glæde i mit liv, og jeg ville være færdig med sidste Fortune's roman (første, 1927!), ”**Demon Lover**”. De to heltinder jeg bedst id'r med er havets præstinde og DL's Veronica – 26. dec., 1.hnej: ”du skulle kun lyse der” - DL styrkede lige den AHA, var ikke spild. Jeg har nu tit undret mig over Dion's gentagne: ”Once an initiate, always one”, for jeg husker ingen liv med riter, heller intet som nonne, kun kristen velgørenhed i Italien kort efter Yeshua, men jeg var ikke med ham da han var her, hørte kun om ham som ægyptisk præst og søgte at efterleve så sagte, den innovation var ikke populær dér.

Jeg husker derimod mig selv som outsider, shaman, klog kvinde, selvstændigt arbejdende med et minimalt brug af riter, og mine egne, tak – nærmest som i dette liv. Det siger en hel del. Præsteskabet skulle ud i verden med inspirationen. Det har Adamus/St. Germain også nævnt, han lukkede jo netop logerne af samme årsag. Jeg gik altså ud. Resten af DL, især Justin, var også interessant holdt op imod xy. Han er heller ej ”initiate” mere, ”hænger” kun som Justin, skønt mindre ekstremt, men Justin får al negativ karma slettet prompte qua et stort kærlighedsoffer, noget xy mangler. Kattemor er henad mig. Vi ur-startede meget på f præmisser, hjerte, så blev hara vigtigere, m, og f fortrængt, nu er hjertet igen trumf.

Forespørgsel på ødemeerne gav – igen – intet om at jeg blokerer, kun at jeg reagerer på afbrænding og ikke rigtig kan gøre noget. Natnyt **27. februar** synes at underbygge, det jeg kan huske af det. Feb sv.t. 2. hellignat efter jul, 27. dec., og jeg har lige kikket tilbage. Natnyterne om jan/feb var meget om lys-sæbe-rens og våd, byggeklar cob, lerjord. Det passer jo ret godt med Kristus-ild og ødemer, som absolut er udrensningssymptomer, ikke kun faresignaler om overbelastning. Der sker nok hvad der skal ske, og jeg skal bare være så tro som muligt, mod evner, *mod hvile*, ikke belaste overhovedet, som søn 1 *være*, flyde med – anbefalet 26. dec. også. Jeg synes at transformationen går med stormskridt. Alene fra jul '19 og til nu har jeg flyttet mig meget m.h.t. *viden* om hvad/hvem jeg egentlig er. Voldsom proces. Jeg ved ikke om jeg maler videre på Merlin i dag. Midt under processen i går fandt jeg at jeg følte mig som et eneste åbent, psykisk hjertesår. Så kom jeg i tanker om at xy havde taget billedet af mig som jeg bruger.

Min reaktion forbløffede mig, som når jeg lagde kort på os og af og til gled helt ned i fortvivlelse, denne gang kom det bare helt umiddelbart, tårer og det hele. Xy kommer jeg aldrig over, det var reneste hjerte, dén hjemløse kærlighed er en faktor i mig, hvor godt jeg end abstraherer; hvor xx endnu er ydre tovholder på fortidssiden for Ånden i Jordens overgang er jeg et overordnet energitov på fremtidssiden, en sender *uden* villig specifik modtager, drænende, ældende, Jordens hårdeste job. Flaskepost-sender skrev jeg i skældemailed, eller som havets præstinde der hele tiden står på kysten og rækker den hellige gral frem, og ingen kommer for at modtage den. Men det er OK, en værdig bestilling jeg kommer til min ret i. - Aften, intet maleri/spilleri, jeg har ligget i sengen i en halvdøs lige siden kl. 14. Her til sidst har tankerne kørt. Er der noget der er sikkert, så er det at al udvikling kræver ofre, og dimissionssfæren af en art som kun få kan bringe: fra hjertesfæren.

Da jeg er sylfide af natur er den min selvfølgelige platform, og i liv efter liv helt tilbage fra Atlantis hvor jeg blev ofret som hjerte-freak da vi gik endeligt ned i hara/rod-frekvens er jeg blevet ofret for harasager, altid med død til følge – uden andet end hjerte, intet liv. I vor tid kan det endelig ske uden fysisk død, der er integreret andet, jeg ofrer fuldt medvirkende for noget større, ikke på Yeshuas verdensniveau, men principielt. Merlins skal kunne dette. SB ofrede i hele sin barndom

for at sikre at han var et effektivt verdensredskab, kattermor/jeg do på vort niveau. Ingen kan ofre/omsætte noget de ikke har for en sag, kun de der har kan. Og for devaer som kattermor/mig måtte hara/rod integreres i 3D for så derefter at ofres *over* 3D som lavere kh-afhængigheder (for småt!), penge, position, hara/hjerte-parforhold uanset hvor elsket harapartner. For en naturvæsenmand som xy må det ofres for hjertet uanset hvor belejligt (for småt!) – hvad han har gjort lige til grænsen (død, udbændt) hele sit liv og sidder i det sidste af.

I de nye, lige parforhold bliver f det dynamiske aspekt, nu hjertet igen bliver den dominerende faktor – og nej, man skal ikke være fattig osv., ting må blot ikke binde, styre en. Man får dem i det omfang og på den måde der er brug for. - **28. februar**, ingen ændringer, vand i begge ender og øm hals, og natnyt viste at jeg stadig ikke er klar udad, behøver moderlig omsorg lidt endnu. Natnyt 26. viste altså snarere at det endnu ikke var tid til kreativitet udad, kun til at lade Åndens ild brænde færdig, hvilket jeg må indrømme hidtil har tegnet xy mest. Han kom jo til min fortørnelse heller ikke og elskede med mig i drømmen = jeg lod det ikke brænde færdig! Hvorfor forstod jeg ikke det hint? Nå, jeg har da hverken forsømt noget eller voldt skade. Jeg slapper af.

20.03.0627

HJERTEOFFER

Vil du ha noget på Jord – bring et offer

Hvis du er jordnær – sten eller stoffer

Mer luftig kræver det at du er tougher

så hjertets udløser intet hvorfor

Det er en selvfølge for alle proffer

Alle er lige i Jordens hoffer

6. TIL DET

Jeg har set lidt på 3. hnfj/hnej, marts. Hnfj var om angst for flere '13-'17-lignende forhold (som xyz), men jeg vil aldrig kunne tænde på et sådant ulige forhold igen. Hnej: visdom er at show/drøm kommer ud "As Time Goes By" - "Play it again, Sam", krigen er slut. Hnfj er personligheds-, hnej sjæleniveau. 1) jeg skal ikke have mere 3D-møg og 2) det vise show rulles ud *når tiden er inde*, krigen *helt* slut, og "the world will always welcome lovers..." - "Casablanca": 2 elskende genses, men hendes ny filejs er bedre for hende og han ofrer sig for <3...hm. Kattemor: Kryon-kanalisering siger at vi overvinder frygten i '20. Angst = nyrer, fla ren angst, ødemer er nyrer. Jeg er i gang. Mit liv har været meget angstpræget, "på vagt" så langt tilbage jeg husker (mormor!), nemt forskrækket, altid kold, forberedt på kamp eller flugt... efter psykoterapien blev frygten mest bearbejdet på messer med clairvoyance, foredrag eller sang-foredrag, resten fortog sig meget i VVG. Smides det sidste installerede nu ud – good riddance!

Så tør mange måske også tage springet til hjerteniveau for alvor. Hvem ved? Hnfj for april synes at indikere showet. Hnej – væren, sansen, medfølgen er eneste vej, alt gjort, der er kun efterhængere fra "krigen", al henten-ind sker fuldautomatisk, der tiltrækkes. "Sværest vil være at have tillid igen efter al den sod, men det er under jf." Hvis de forudsigelser holder stik, passer de godt med kortene som alle har meldt begyndende røre i foråret, men også om *vedvarende* Fimbulforfrossenhed og først mere røre efterår med mere afgørende resultat vinter/forår igen. Så jeg tager den med sindsro og regner ikke med nogetsomhelst. Forresten har jeg opdaget at jeg godt gider læse, men ikke Eckhart Tolle. Jeg føler en uforklarlig hårdhed, for han skriver både enkelt, korrekt, kærligt og flydende. Sært. Tillært? Det flyder let at læse om SB, og jeg har en stak bøger liggende om/med ham som jeg har villet læse igen. *Han føles* tydeligt kærlig og enkel. Ægte!

29. februar, og jeg fik lige lavet digtet efter sidste kapitel, Hjerteoffer. Det fik mig til at genoverveje om jeg ikke har følt mig ret højbåren som så meget funderet i hjertet. Den sunde sandhed er jo at alle medvirker med deres, og alt er lige værdifuldt. - Omsider lidt mere besked over natnyt. Jeg indser at jeg har strittet en hel del imod at acceptere dette at når noget virker, så er det altså det der skal bruges fremfor idealet til generel jf. Macchiavelli sagde faktisk det samme. En realistisk statsmand må lede på det grundlag der nu engang er fællesnævner og vides virker, om så nok så kynisk. Er verden ikke klar til hjertets styrelse, kan den ikke bruges – gennemgående, bredt. Det går i kage. Idealisten er jf som et lys, et eksempel i en korridor som folk der er klar kan opsøge. Så er jeg vel blevet voksen iflg. natnyt - jeg har sluppet xy som ikke var klar til hjertet trods alt mit slid – som var fint, men resultatet er ikke mit. 0 agenda.

En omstilling er sket, integration af hara/rodcenter på ny vis – jeg overlevede det ½års extra gældskredsløb og skal nu være alene for at frøene kan spire uforstyrret af sædemanden, sådan er det jo altid. Før alt er fuldt integreret kan der ikke komme andet indover hos nogensomhelst. Jeg har ikke møj drev. Min vision var jo at xy var intimt med deri... natnyt advarer også om bilæggen af følelser fra '05-'20, efterdønninger (vand) før jeg kan øve målrettet – jeg kan heller ikke lige brøle løs endnu, men det kommer vel. Jeg er tit ved at brække mig over hvor omstændelig den jordiske proces er, men det nytter jo fedt. Jeg er melankolsk i dag. Skuffelsen over alt det der brast brænder i mig, så jeg knuste et par tårer til morgen. "My dream wouldn't be complete without you in it", som Tiana siger til Prins Malveen i Disney's "Prinsessen og Frøen". Men xy er ikke Malveen, snarere Lucas i "Fisher King" som går fra Anne. Han kommer igen i filmen, men...

Jeg har tydeligvis været (og skal fortsat være) idealist hele mit liv, men har modsat så mange do også evnet at bruge idealerne som del af en (liiige) bæredygtig levevej en årrække. Træning til senere? De fleste havde et job ved siden af. Ikke at jeg absolut vil være speciel, sagen er at jeg bliver mere og mere klar over hvor anderledes jeg er/var. Hvordan skulle jeg kunne forvente at møde en lige? Jeg er glad for SBs overvågning og meget glad for at bo hos xx. Jeg går retur til at

pas på mig selv som i '13, klog politik for en som mig. Jeg vil altid tiltrække møl smed mit fyrårn. De tanker fortsætter **1. marts**. Jeg er tilbage i '13, men langt mere bevidst om de lavere frekvenser, og det er xys fortjeneste. Jeg føler tydeligt hvor anstrengte, komplicerede de er i f.t. min enkle hjertefrekvens (hm, tit *hans* argument, mental aktivitet anstrengte *ham*, jf <3) og har givet netop det som årsag til guitarudvexling; men hans guitar står stadig hos mig. Og jo, det *er* slid at skulle forklare sit niveau hele tiden i st.f. bare at dele et fælles...

For mig er det så enkelt. Elsker man, vil man være hos, kan ikke undvære, ønsker kredsløbet med al dets inspiration og handler på det. Hvis ikke, elsker man ikke. Så er det – arbejde. For mig vil hjertekredsløb aldrig være arbejde – det er let. Med xx var det kun arbejde når nuanceforskellene clashede. Hvorfor sige grimme ting til hinanden og spænde ben for kredsløbet? Ja, stress, pres, men selv i min mest traumatiserede rest-karmatid var jeg aldrig sådan, fandt ergo heller ikke sådanne mænd. Tænkte nok grimt i et nu, men sige det?! Skældemailed var et unikum. For xy var det arbejde at være sådan, skønt han ønskede det. For ham var det tilgiveligt at snerre, naturligt når udfordret. For mig var det unaturligt og destruerende. Jeg kan ikke leve på det plan. Jeg døde nær af at gå ned i frekvens på Torrig. Mit første og eneste hjerte-”arbejde” for Ånden, examen. Vil PS bruge mig igen bliver det ikke den slags mere. Det har han sagt.

Jeg har den sære følelse at alt det med xy aldrig er sket. Det skete på/i en anden position/verden, i et tidligere liv, blegner utrolig hurtigt nu. Og jeg holder ikke fast i det heller. Der var næppe noget at holde fast i, højst sex, og det kan undværes for den pris. Jeg er hvor jeg ville være i '13, hos xx igen, og på de rette præmisser for os, skønt jeg dengang ville mere. Hvis hele den proces var nødvendig for det var den det værd. Platonisk, neutralt, intet kredsløb grundet nuanceforskellen, men hjertenskærlig, guddommelig, påskønnet FRED. Kærligheds-kredsløbs-tanker... 27. juli '19 (MG) så jeg xys traumbilleder omgive ham og ville ikke de tilbudte filmklip igen. Senere så jeg ham lyse klart og troede at han som jeg nu var åben, ren, men fandt at zs havde ”helet ham/filmen”, Ånden lyste igennem ham uhildet af ”hullerne i filmen”, viste hvad ville hele ham bedst. Z skulle til (jeg kunne/skulle ikke hjælpe mere).

Det er derfor meget skidt at holde sig væk, sulte kredsløbet – det er spirituel udviklingshjælp til m og f. M sender hara til f, f returnerer fra hjerte. Nægter m f hara, får m ingen hjerte selv. Sender m begrænset, holder tilbage, ødelægger *han* det for sig selv – f kan ikke yde fuldt hjerte uden fuld hara – og *ikke kun i f.a. sex* – brænder ud (nægter f m at sende eller sender ikke hjerte stopper *hun* det). Mænd er generelt ikke møj til forandring. ”Kan man ikke være alene med sig selv er den gal.” Ja, jo, det kan nu både være forstokkelse, udvikling og ar. Alene-f som min mor fik nok for et helt liv, tak, med min respektløse far. Når xy var meget sammen, ”mistede han følelsen af sig selv”. Og? Behøvede *han* ikke **netop** revision, hjerte? Jeg kunne da bruge hans hara! Ene + sammen, tak, og *ikke* langvarig sult i aktiveste fase. ”Hvor 2 eller flere er samlet, vil jeg være der...” også i sex. En grund mer til xys mange forhold. *Han* behøvede *dem*, ikke en munkecelle.

Jeg var alene i 13 år men havde kik på xx, og bøger, netstudier, teorier er 0 imod nærhed. Ånden skabte 2 køn, de ældste skrifter, Vedaerne, *ordinerer* ikke cølibat for alle vismænd, og Ånden er klogest (har århundrederne vist m.h.t. de ulykker cølibat har skabt!). SB brød min cølibat og henviste til xy som godt nok gik med, men hvad nyttede det når han dog holdt sig tilbage? Ikke kunne, ville, turde andet? Ødelagde alle sine parforhold selv, gætter jeg, trods al sin spiritualitet – hvorfor SB vel pegede på ham, han skulle bruge mine gavmilde hjertefrø... og hjertesorgen efter, han var trods alt ked, husker jeg... nå, fortid. - **2. marts**, og natnyt: det ny, guddommelige, foryngede liv skal snart ud, levedygtigt, miljøuskadeligt; men jeg er endnu ikke rask, 0 drev. Foreløbig er forankring på den ny boble-position vigtigere, og det er det der foregår lige nu. Lettelse. Jeg forsømmer ingenting.

Sygen har dog medført en resignation. Forfra igen med at øve og male, og det er 127. gang i mit liv. 3D er at slå sig igennem, og det gjorde jeg – nej, jeg gik udenom slagsmålene og den vej hvor

det lykkedes, så min indsats var kun delvis 3D. Det lykkedes også ret nemt disse steder med åbenbart den rette indstilling – *sporene var trådt af andre*. Den modstand jeg oplever nu er Fimbulvinterens modstand overaltfra. Lysten, 3D-opgavedrevet, er væk, det ny ”noget højere” hvor mit vil gøre sig kun lige startet. Natnyt viste mig spinkelt forankret på positionen, potentialerne er ikke vækket, belyst endnu her. Det er ikke besked om at opgive mine projekter jeg får. De er min nuance, hører til dybden, hjerte, troskab mod alt jeg er, en åndelig forpligtelse som jeg ikke kan forsømme. Jeg ved at hvis jeg går i gang, går det ret hurtigt med at retablere, men disse evindelige stop og starter tærer. På hvad? Lille ego, ambitioner? Sikkert god slankeproces. Bare der bliver noget ego tilbage, det skal jo bruges...

Spor dannes ved at træde lidt og rydde lidt og så igen træde lidt... det er en ganske anden styrke jeg opøver her end den gamle, afhængig af jordiske resultater. Styrke, navnlig åndsstyrke, fås ikke af medgang, og den kommer højere oppe fra end sjælen og skal bevidst hentes herfra, viljen, kærligheden, skønheden. Det ligner slet ikke de kendte modi og er derfor svært. Der er stiv modstand, men den er fra kh-programmer, mod- og tværgående spor. Forresten sagde natnyt i går at der er masser af ”valuta” indefra at veksle til gængs og særdeles flexibel ydre valuta nu og at det er lige ved at ske. Mine ankler er næsten vandfri til morgen. Og, hihi, i dag kommer der *igen* profi rengøring, for målingen sidst kunne stadig ikke passere. Xx er irriteret, jeg er nærmest ligeglad – ”se det fra den lyse side, du slipper for selv at gøre det, og her har aldrig nogensinde været så rent.” Der er megen symbolik i det her. Ud med det gamle skidt, det er da fint!

De kom, de så, de rensede – og inspirerede mig til at skifte/vaske sengetøj efter sygen – og gik. Jeg gider stadig intet mit. Efter at have læst lidt i en af SB-bøgerne faldt jeg over udtalelsen at onde høster ondt og gode godt. Det synes jeg ofte er svært at se passer. Jeg synes ikke jeg nogensinde har været så inderligt, ægte god som i '13-'17, og hvad kom der ud af det? Ja, tid er en faktor, men jeg fik lyst til kort på ”hvorfor?” og ”hvem er jeg?” og fik et chok på begge svar. Vejret var godt, så jeg gik en kort tur om søen på min første reelle ud-tur siden 8. ds. og tænkte, så det knagede. Jeg nåede samme mål som altid, blot lidt mere ydmyg, jeg mindedes hvor meget jeg har baxet med selviske tanker midt i uselviskheden – stadig. Højere klasser, sværere lektier. Uselvisk handlen er ikke samme som at *være* det. Jeg kunne ikke handle anderledes, men er der selviske tanker er der valg endnu (som skrevet om xy!), energispild, ikke automatisk, uselvisk *væren*.

Vi hjalp hinanden, det gav pote, en *god* høst, punktum. Arbejdet med spildet gjordes godt '13-'17, men ikke færdigt, planen følges med succes, men der er stadig umodenhed – der vil ende med karakterstyrke og visdom. Jaja, tak for sangen. Jeg er dog sikker på alt hvad jeg har *sagt* til xy. - Ahh – sidder i mit rene sengetøj, mæt og klar til snarlig søvn efter første mere aktive dag længe. - **3. marts**, 0 natnyt, men atter frygt, tvivl – ser jeg galt med xy? Gennemgang af det hele efterlader mig sikker igen. De spells er givet den bilæggen af følelser '05-'20 fra 29. feb. Forankringerne på den ny position efter sygen er stadig spinkle. Gennemgangen forstærker dem. OK, så. - Nå, i dag fik jeg omsider øvet tilfredsstillende, men stemmen... - **4. marts**, øm hals igen, stadig hosten op og ankelvand, endda mer end i går. Altså! Natnyt melder at kravene vil imødekommes, men TTT, stadig ubelyste potentiale fibre og brug for omsorg... sandelig.

Kortoplæg er godt til meget, men det startede noget i går. Det syntes som xy havde sluttet z og overvejede – måske fantasi, men det gav emotionelt røre. Var det hvad han hentydede til efter skældemaileden? Hvad ville jeg sige, gøre, hvis? Måske vil han hellere fred p.t., det vil jeg ikke bebrejde ham, jeg er også dér. Min kærlighed er der ingen tvivl om, men den kræver hel dedikation. Jeg vil ikke kunne lade være, men han? Hvis ikke... men der er stor forskel på '13 og nu. *Han* har et sted at bo der kan fungere, modsat mig nu, og jeg kan/vil ikke flytte foreløbig – fint af 117 grunde. Er han fri af z har han ro på de dele modsat '13, vildt flytterod ud af et 7-års forhold. Han kender mig ret godt: fair, hvad der så ellers kan halte, vi er begge mere erfarne på livet og har

kompatible potentialer der endnu ikke har været linket, måske er tiden inde... tanker. April kan give mange svar – og heling. Og en verdens-epidemi med ”coronavirus” truer...

Z har slet ikke været spild hvis xy nu *ved* at han ikke længer kan nøjes med en 3D-velfungerende ½-spirituel. At det er forbi efter mig, kun er korte blåtblus. En forelskelse kan snildt opstå for at lægge noget bag eller stikke af fra noget alt for begrænset – eller ultimativt. Det afklarer, og jeg har trods alt taklet det OK... blev hans frastødende filmklip væk med z eller bliver de det i den stærke transformationsproces han stadig gennemgår? I alle tilfælde har jeg fred og frihed hos xx. Der er brug for det. Snak med PS og kort om sygen gav at jeg skal lette på arbejdspresset! Hvilket pres?! Men hver gang jeg har været lidt aktiv, selv sangøvet/spillet, har jeg extra ankelvand næste morgen. Måske er værste pres simpelthen utålmodigheden. Der er i det mindste hjælp og beskyttelse i denne vanskelige periode. Kort i går på xy viste at hvad han end kunne overveje m/u z er han lige så nedlagt som jeg. Godnat.

5. marts og natnyt med PS, en tærskel? Jeg vises at tvang intet nytter (sang, pres), i tråd med kort. *For 1. gang i en PS-drøm får jeg fremstammet et dagkendt spørgsmål, dagsbevidsthed må være bragt over sløret: ”Swami, gør jeg det rette, overser jeg noget?” Svar: ”Lev i morgen i dag.”* Vi har ikke i morgen (pres)! Lev NU, intuitivt, så slipper det her sejtræk og oppustet mave fra gammel kh. Alt med – i dette liv '13-'19 – er slut og det ny liv starter. Egentlig en proces helt fra Atlantis. Vi er tilbage ved hjerteofrene, dengang blev hjertet knust på nedvejen. Jeg er en pokkers sej fugl, eller rettere, jeg har lært og forstået at overleve så godt på det lavere frekvensplan (med lavt blodtryk!) at jeg har undgået løbsk hjerte på opvejen, men det var i ilden '98-'03 og endnu mere fra '13 med de dér sære hals-fornemmelser som skulle jeg dø når xy var længe væk. Hjertet må gensamles og -trænes til højere frekvens efter at have været tilpasset lavere, og skældemaileden viste at jeg trængte til pause i træningen: kredsløb for 2.

Jeg må have svært ved at komme over sygen p.g.a. forældede håbeprogrammer, lænker til for- og fremtid. Da alt imidlertid må ske fra bar bund efter knusning og ombygning og nyt kun kan komme i *nuet*, må jeg hellere følge rådet! Slip, glem – men vær åben, klar? Ikke let, dog nu praktiserbart. I samme ånd var noget oppe i går i f.m. en SB-bog. De gamle, sunde moralregler blev meget fremhævet til at holde menneskeheden på vejen i en mørk tid, intimt forbundet med god religion. Og det er absolut rigtigt – i den fase. Natnyt: ”Den har du forladt, renhed, godhed, Ånd er natur hos dig, ikke doktriner, de vil nu kun trække ned, irritere – give luftpres i maven! Tak! Jeg forstod pludselig hvorfor jeg altid har fået nej på nært *fysisk, konkret* samarbejde med PS når han bliver aktiv. Det er selvfølgelig derfor. Jeg er længere fremme end de fleste der typisk vil søge ham, ikke et praktisk, bredt redskab, kun som et lys i en højere korridor i samarbejde med ham på de inde planer. Fint, bare samarbejdet er der.

6. marts, HEUREKA at hjerteprocessen er færdig, nær 0 ankelvand, kun lidt hosten op, ah, men jeg anes fysisk svag og overvejer – igen – er faktisk startet på De 5 Tibetanere, 11 af hver til en start, og overarmen er fin. Sidst jeg blev frarådet dem indefra var der en anden situation. Nu *kunne* de være det rette til at forbinde himmel og jord. Måske er Tai Chi bedre, men De 5 kender jeg ud og ind. Det gik for øvrigt meget lettere end jeg frygtede, *så* svag er jeg altså heller ikke. Jeg bad om natteråd i går aftes ang. foryngelse til de ny opgaver og fik en sær drøm... som jeg tvivlede på om jeg ville se nøjere på, men gjorde, og !!! Jeg forenes med universet nu, nær manifesteret der for at besejle dét hav, ikke mer den Flyvende Hollænder, men fri, 6. indvielse startet, Tarot-trumpf 21, Universet – ét med det modarbejder intet en (2x6 påskeæg!). Ser man sig f.x. tidløs vil alt støtte, men kan De 5 skade? Jeg er fri og sørger for at være ét med alt. At vide/være i bevidstheden er ikke *helt* d.s. som manifesteret...

Fredag 7. marts, 0 ankelvand, men natnyt siger at jeg stadig brænder temaer til aske og kun lige er ved at skulle i gang med sangen igen, flirter med det, bange for at forsømme; men mere substantielt må bringes på plads først, integreres, ellers giver det bagslag. - Der anes rig frugthøst til efteråret,

dog. Jeg læste om asken og Shiva ødelæggeren i SB-bogen i går, synonymt med SB, han var Shiva + Shakti (f). Asken symboliserer den mest ultimative renselse, der findes intet renere eller mere evigt end aske her = alle begær brændt for den højeste kærlighed. Så hvad skal brændes yderligere, eller sørger sygen bare for det sidste? Og bliver jeg totalt ligeglad med show/drøm, hvordan så realisere? Evner *kan* bare være den måde man skal være på, ikke noget der skal noget i verden som sådan. Det synes nu stadig som mine skal, men når jeg ikke kan øve for ildrens... jeg må stole på Ånden. Gøre som jeg rådes til. Men hvad skal så brændes?

Alt efter graden af begær kan et råd tage år at fatte. Kort på syge-sejtræk viste begærspild, pres. I går arbejdede jeg med showet... jeg kan kun se at det er en smuk måde at viderebringe dybe, spirituelle sandheder på. "Det er ikke ordene men din udstråling." Jamen... Åh!!! **TÅLMOD i sig selv! Hvornår andet?** Ih, altså! Og det lettede. Jeg orker jo ikke, når det kommer til stykket. Skældemaileden kom af at jeg syntes jeg havde tålt nok. **Sproiiiiing!** Men nej, træning eller ej, jeg skulle ikke fodre xy mer med extra-energi og godkendelse, jeg skulle ud (han selv overtage!). Jeg finder det af og til trist at jeg selv skabte den lærerige situation på hhv. Torrig og her med utålmodighed/uvidenhed, om i god hensigt søgte at liste noget igennem før tid ("Lev i morgen i dag") – xy har noget kløgt dér jeg aldrig har haft... fra sin udbrændthed... lektionen fås til den er lært, den var også frøsåning, og Adamus bærer over med utålmodighed, så hvorfor ikke jeg?

8. marts, min fødselsdag. Natnyt siger stadig ind, ikke udad, sodsordt upersonligt køkkenbord (sol plex), jeg behøver vand, følelser, kærlig omsorg, ikke kontrol. Jeg var ellers glad for at starte De 5 igen, men jeg får kontraordre, der er ikke energi. Jeg forstår ikke helt... efter meditation på sagen aften: De 5 åbner hhv. med power og kontrol for den æteriske strøm. Jeg kan ikke "hjælpe" herfra (Ånd behøver ingen!), så er opmærksomheden jo i lille selv som den skal væk fra når der skal skiftes til opretholdelse 100% indefra. Jeg var lige helt inde ved Monaden over MV. Ah, ro, harmoni, glæde – og udsmidningsgib i solar plexus igen. - Er Merlin en eftertid hvor jeg selv kan bestemme? Ja, og nej. Merlin har spor-opgaver for Ånden om også sliddets frugter nydes. De betinger givet opholdet. Der er ingen karmiske opgaver mere til at binde, og id er med Ånden, så foden slipper let.

9. marts, og *DET* gav pote i natnyt. Ingen tørke og sod, langt mere lovende, id med Ånd integrerer al power, alle sider arbejder sammen i mig om det. Jeg skulle have haft en ur-klient i morgen men det ville udfordre min kapacitet unødigt, så jeg udsatte det en uge. Omsorg. Så fik jeg omsider snuset til net-tv, en serie. Suk. Måske gider jeg nogle film/dokumentarer, men det er som for 10 år siden – alt for lave vibrationer. Jeg er over-kvalificeret. **10. marts,** og endnu mere pote. Jeg opfordres til at begynde at SPILLE igen, som Lotus'en fri af slammet, og resten af mig vil søsættes... hvorfor trække det længere, så? - Jeg spillede i dag – og *gryntede* til. Åh, hvor længe? Nå, men *noget* positivt *er* der nu. Ting falder på plads. Jeg forstår, mærker og ser hvad jeg ikke har gjort før. Bevidsthed! Er der noget bedre?

05.08.0376

GUIDEN

Der er en langt, langt herfra der bor her i mit hjerte

og overalt og altid er der når jeg ber om råd

hvis mit lille selv vil tvivle og forvolde smerte

En viis og venlig lods ved roret i min lille båd

Kærligheden kunne være navnet på min fælle

for intet andet ord beskriver bedre denne Ånd

Alle Jordens gaver, sejre, sorger, visdom, vælde

Dem deler vi på lige fod i livets hule hånd

Tænk at ha en hjælper der kan rumme fryd og pine

for alle universer og for Jorden på ét fad

Mild og modig myndighed med barnets åbne mine

en lysets guide ja, levende og ligetil og glad

7. KOMMENDE LYS

Skrækken for Corona-virus – dumt navn, al forkølelse/influenza er C-virus, den er bare en slem mutant – vokser i takt med tilfældene. En finanskriser er skabt. Mærskes skibe ligger hen – Kina er lukket ned endnu, virus startede dec. dér – 3 mdr. er en typisk epidemis udbrændingstid – lande lukker, DK er i beredskab. Aktier og oliepriser rasler ned (rammer skidne regimer, fint), lufthavne, rejseselskaber piber, offentlig transport tager forholdsregler, alle offentlige arrangementer lukkes ned, hoteller, restauranter, Fjordhøj. Jeg ringer snarest... alle beslutninger træffes nu til nu. Så *det* var bestemt ikke de 2x6 påskeæg. Alt hænger. Kattemor har bestilt kattedmad! - For-malede Merlin gjordes klar til videre, så mediterede jeg og så film på dr.tv. Vorherrebevares. Havde jeg ret ca. '00 da jeg afsvor næsten al tv/film undtagen eventyrfilm? Verden råber på PS; men er Shiva ødelæggeren slem, hvad så Shakti?! Se på C, fra Ånden, ikke ond, uanset om s er aktøren.

Jeg prøvede min velour-showkjole... stadig ideel – hvis. Jeg trak lidt på smilebåndet, for hvad jeg synger i showet om at gøre bevidst er det, Ånden tvinger til med C: drag omsorg for andre via dig selv, grib i egen barm. SB-bogen minder mig om forglemte ting, mesterens direkte energi er meget dybere end den i øvrigt fine Adamus som xy involverede mig i, nu er jeg tilbage – og kan virkelig mærke det. SB er MV legemliggjort, taler ikke specifikt til folk som mig på vippen, en overflod af powerfri styrke i enkel renhed, ingen klædning, lyd, skrift, kan holde den inde. Den *ER*. I en gengiven tale citeres vismanden Vivekananda, her kort: Gud behøver ikke hjælp. Alt skal være uselvsk tilbedelse, hengivelse, <3 på hver vor vis er at tjene. Så jeg spiller showet for Ånden her, min tilbedelse, og rettede lidt mere – understregede kærligheden, Åndens yderste manifestation. Den er alt vi kan og skal bruge, rummer alt.

11. marts, og natnyt var præget både af mit skift til helt Ånd og de film jeg har set på tv, meget lidt positive, men gode udtryk for samfundet: desperat sult efter Ånd, kærlighed i den materielle fattigdom. Natnyt var om renselse i kærlighed. Så enkelt, og dog så omfattende. SB sagde engang at han ikke fattede at vi blev trætte af gentagelser og ville høre noget andet, skønt beskeden ikke var sevet ind. Han havde sagt det samme hele sit liv, <3, <3, <3, og vi havde ikke begrebet det endnu, så det var da godt at han ikke blev træt! Kærlighed er ikke et sæt tøj vi hænger fra os når vi kommer hjem, et job. Den *er*, fuldtid. Det er jo hvad jeg hele tiden har prøvet at sige til xy! Nå, ja, også til sig selv..... Det er underligt med den syge jeg har døjet med siden, ja, 20. jan, hvor den egentlig først stak hovedet frem med øm hals. Den lå og sov lige til ca. 8. feb. Jeg må transformere noget generelt, og der blev jo klart indikeret Kristusproces.

Virussen? Jeg har haft alle de symptomer den viser sig med, bare over længere tid, 4 mdr. før i Kina: ½ års diarré, hoste, nyreproblemer, og der kommer stadig noget op fra lungerne som åbenbart ikke er helt upåvirkede. **ÅH! Ét med alt, med Gud.** Nær lyksaligheden der kommer deraf. Og derved tjener jeg, ikke med timelige opgaver, men bagom, går vejen, danner rensede spor. "Hands that work are holier than lips that pray." *Det er så mine hænder og fødder.* Digtet til sidste kapitel sagde derpå sig selv, skønt fra '08. Det krævede meget lidt revision. Men så stort det her end er, jeg ville så gerne synge de spor... når alle er blevet renere, mere modtagelige? Jeg deltager i et basalt fysisk jf-job med at rense tale/lyttefeltet, manifestationsfeltet så det lader sig gøre. Er der en mere basal 3D-udrensning end immunforsvarets? - Fjordhøj gør som ventet, udsætter foreløbig til efter Påske. Lige nu vil man naturligvis ikke lukke folk ind i flæng.

Så jeg *er* altså åndeligt jf nu, ikke kun æterisk. Og natnyt 8. feb passede – xy-arbejdet drog i z-pleje og kom tilbage efter 1 uges sygdomsfred for det: undrende over at mine talenter ikke bruges, understøttes af nogen eller noget på Jord, tålmodigt tilbageholdende, ydende som Ånden vil uden at lide, god til at slippe – alt." Øv, bare tatus quo igen. **12. marts'** natnyt overrasker med at jeg stadig ikke må synge... pointerer en opdragelse med kritik som fik mig til at presse mig selv for accept. Dette satte xy fokus på. Jeg slappede meget af i går, men da jeg gik en lille tur søgte jeg at synge

lidt, og jeg syntes at det gik bedre, men ja, der var og er stadig belægninger som ikke bare kan synges væk. ”Mug og skimmel”. Tålmod. Jeg sendte en ultrakort, *neutral* sms-update som lovet i går til xy om Fjordhøj. Jeg har intet at bebrejde ham, vi var hvor vi var, andet ved jeg ikke og vil ikke rippe op. Der lader heller ikke til at være sket det store. Ingen sms-kvittering – hans mobil er sikkert slukket.

På turen om søen i går kom der vemod. Jeg føler stadig for ham fordi det var ægte <3, og om aftenen løb jeg lige det hele igennem igen – samme konklusioner. Jeg havde svært ved at sove for uro fra tankesindet. Urolig nat generelt. Nu sidder jeg her og funderer over SB: ”Vær villig til ingenting at være.” Det skal være 100% Gud der styrer, og dét forstod xy bedre end jeg i '13. Jeg troede at *nu* skulle vi i gang, og vi prøvede lidt, men der var ikke flow for *ham*, kun mig... skal vi, er *nu* stadig en længere tidshorison end jeg anede, for jeg er en der skal introducere det ny med hjertet mens han evt. er til endnu længere fremme, ikke har jf <3 endnu, vi skulle blot inspireres af hinanden. Et ideelt team hvis tid, men kun Ånden ved når, understreget i natnyt **13. marts**, hvor min vilje til at slippe alt viste at Ånden *er* jf i mig – villighed til at leve i afventen er jf, uanset at emotioner og <3 *er* 100% overens med Ånden, smerte er kun ego.

Åh, jeg føler mig så urimeligt låst, men natnyt viser mig at jeg *skal* sidde stille, for ellers kan det sidste kh-kontrol i jf ikke dø. Kristusproces, Maria – jeg spillede Bachs ”Ave Maria” på guitar i nat (= ikke mit eget p.t.!) midt i noget ubeskrivelig, emotionel larm. Undtagelsestilstandene i landene samt den nu verdensomspændende finanskriser er klart det ydre billede. Sidstnævnte varer næppe 3 mdr. som epidemier gerne gør. Den vil række ind i '21, og den kan trække mange med sig ned som skal. Er kattermor i risikozonen? Hendes livssituation synes meget spinkel, som bygget på nødløsninger for at få kærlighed (via dyrene) og så x's gæld oveni... men et liv med dyr på landet er *hendes* drøm. Den gør bare knuder så hun er ved at gå midtover – hypofysen aser for at få skjoldbrusken (stofskiftet) til at holde jf. Omvendt er vore situationer meget ens, hun er et <3-menneske som går i forvejen, slider for at jf det andetsteds der endnu ikke har, så kan kirtlerne andet end have problemer med at nå hinanden? Hun gør ret. Ånden vil skærme.

Det sætter kronisk sygdom i et andet lys. Principielt mener jeg at det enten skyldes karma eller manglende bevidsthed i indeværende liv, men samme eller lignende, ”konstant epilepsi”, kan jo netop gøre én et ideelt redskab til noget man kan have valgt eller vælge at fungere med for Ånden. Xy, søn 1. Ingen af dem er diagnosticérbart syge, blot udbrændte m.h.t. kh, og intet tiltag for at afhjælpe det nytter. Kun hvis arbejdet er slut får det lov at lette. Så har man de ”mirakuløse helbredelser”. Det skulle ikke undre mig om der aldrig har været så mange kronisk syge. Det ville passe fint p.t., uanset om de bare døde før i tiden. Der er så mange individuelle muligheder, man må være intuitiv med dem alle og ikke bare spille klog. - De sidste dage har jeg ikke malet, spillet, sunget – lavet lidt suppe, lappet tøj og set ”Barnaby”. god menneskelig vinkel på kriminalitet og ingen gore-klip som i CSI, adr. Der er *noget* udholdeligt på tv. Jeg benytter C-tiden til at se hvad jeg aldrig fik set.

Lørdag, 14. marts. Stadig hæs. Kun hverdagsopgaver. Barnaby. Sen søvn, årl våg, intet natnyt. Fortvivlet. Ved intet, forstår intet, fristet til luk og sluk, udvekslen guitarer, ingen løse ender. Som anbefalet nu gå efter Åndelige mål, jeg får jo næppe lov til noget jordisk, det er for alle andre – undtagen nu med C – xy var bare en flad for at få mig til at fatte det og nu har Ånden taget min stemme. Genså en Barnaby for at blive neutral igen, lagde så kort, de sagde samme som altid på som altid 117 niveauer. Minder mig om at tålmod = mod til at tåle. **Søndag, 15. marts** og igen udskilt noget kh, en meget fysisk følt, ”fedtet” energimængde ledsaget af hjertebanken og stakånde. Natnyt har 3D på bordet fra skole/mormortid om glimren for accept. ”Se ind, er ønsket sandt?” Mindre end nogensinde – indskrænker frihed. Der er dyb, anstrengende rod-rens der nær smider mig med ud. Skal jeg virkelig ikke synge, spille min Ånd? Hvad skal jeg så her mere? St. Germain virkede jo dog med sit henede?

Det er meget sært, det her, i årevis opfordret indefra af SB til at male, spille... nu skal jeg slippe, være ingenting for bedst muligt at kunne udskille fremmedstoffer af mig, mit. C er mere og mere klart en åndssendt tilbunds gående udrensning ydre manifestation. - Søn 1 anbefalede mig at se en af Joe Rogans ikke-sensationelle podcasts på youtube med i dette tilfælde en seriøs videnskabsmand indenfor vira. C kunne være i klasse med den spanske influenza i 1918. Fimbulvinter-kortet i mine kortoplæg giver yderligere mening, såvel som husene: "bliv hjemme", hhv. "hospital". Når xy har været oppe er det på sidsten kun som et dybt ekko af alle de fejlenergier der skal ud (og af de rene bag stadig) – det hele følt som smerte og det mest mystiske jeg har oplevet næst efter starten i '13. Jeg ved at jeg ikke skal noget med nuværende xy, hvis senere er der sket et mirakel – såfremt jeg selv skal når jeg er rensset op... alt er på hold. Tålmod.

16. marts og større forståelse. I denne exceptionelle oprydning er der brug for Ånds-id fremfor jordisk, den sidste hurdle før total Ånds-jf, sand væren som skal være det nys basis. Jordisk udøvelse kræver forankring og dedikation og i sin *nuværende* form, mixet med kh-energi, spærrer den for Ånden. Ud med stikket til den er ren. Xy har haft det ude i årevis. Jeg er mere <3, renere og har nok ikke behøvet/kunnet klare det før hans frø der nu spirer i mig. Det er svært nok, og uden en mirakuløs omstilling (mine frø der spirer?) kan en satyr ikke tåle at være i sit <3, endsige være med mig. - Jeg spillede i dag, meget obs på begrænsninger som f.x. kadaverdisciplin. Jeg følte jeg spillede for Ånden/behag og nød det. Jeg håber det er OK. - **17. marts**, og nej. "Automatisk udslettelse af min svækkede handlekraft". Er det viserne? De er 100% indefra, erfaret Ånd, ikke mission, præget af konvention... helingsproces. Hold fri. JaVEL.

Nå ja, stort set hele samfundet er påvirket i denne dybe omstillingsproces, hvorfor skulle jeg så være en undtagelse? Jeg har valgt en ressourcekrævende, dyb energiopgave for helheden. **Onsdag, 18. marts**, og *endelig* svar fra natnyt – overens med hvad jeg er nået frem til. Kun ved at holde den fysiske gøren friest mulig kan der komme en ny handlemåde, styrke igennem. I går så jeg en dybere norsk krimi-serie. Den irriterede mig... hovedpersonen opvokset i et dybt konventionelt miljø hos farmor efter begge forældres dødsfald, enspænder, sær, kan stort set alt hun sætter sig for (mig!)... som voksen spændt ud imellem jetset og "sunde, oprindelige værdier" og forekommer derfor ansvarsløs idet hun ikke vil nogen af dem. Serien siger det ikke ligeud, viser det bare, men uden Ånd, modsat mig i mit show. *Det* kan vinde priser, bøgerne gjorde. I næsten alle serier/film jeg har set gøres Ånden til grin eller monster = angst for det uvisse, for 0 kontrol. "Overtro. Urealistisk."

Xy handlede korrekt, men først *nu* stoppes jeg indefra. Gad vide... mange oplæg lagdes i går i ledigheden, de på partner sagde at jeg har, men "ting under overvejelse tager længere tid end ventet – tålmod, hold fri, det ender med "frugtbar, udbytterigt partnerskab længere henne med en *stærk (voksen!) mand*, modstand midlertidig." Rend mig... jeg husker samme tålmodskort fra vi var sammen. I '19 hed det *foråret*. '20? '21? Jeg er 65. Nå, handles ret, ender alt ret. - Søn 1 kom med en drøm der bakkede mine 100% op. Fremtidsmænd er kraftesløse lige nu, 0 power (xx, sønner, xy), og interessant nok er der flest C-ramte mænd. - Jeg undrer mig over mig selv. I årevis har jeg holdt mig fra tv, og nu... gensyn før afsked? Der er få åndelige udsendelser, men jeg fandt journalisten Charlotte Rørth der pludselig så Jesus. 100% ægte udfra beskrivelsen og sobert, men håbløst at forelægge subjektivt objektivt. Godt forsøg, dog. Ellers kan det jo kun være fiktion, andres subjektivitet – som f.x. "Ghost".

Men i dag kan man i stedet se Adamus på youtube m.fl. lignende. Og læse bøger – få går så dybt som min her, men det er sevet ind at det ikke skal være derfor jeg skriver. Dog, hvem ved, måske skal jeg en dag lave nogle mere koncentrerede versioner, interessante for deres info om denne tid skønt de foregår i et indre univers. **19. marts**, og natnyt melder at min ny æteriske struktur nok er jf nu (tilbage fra 6.) men alt for ren, stærk for min fysiske krop som skal reoveres. Ja, ja, en krop er nødvendig for at være her, den gamle er slidt, men hvorfor er det OK at gå tur, lave mad, endda

foretage en husrensning som i dag, men ikke at bare spille *lidt*? Mit har altid belastet specielt, men hvorfor? Direkte skabelse/spordannelse fra Ånd og ud igennem mit redskabs stemme, fingre, ramme, binding af Ånden, kontrol – var det altid for meget for mit så åndelige instrument? Mange gudbenådede musikere er døde unge, alt med halscenteret, kunst og musik *kræver renhed*, og jeg har meget direkte åndelige tekster. Andres spirituelle musik var aldrig så belastende...

Jeg har aldrig sultet, taget stoffer eller nægtet mig søvn o.s.v., men jeg er hudløs af slid for at give Ånden jf i en umulig tid for det, den gamle ramme er næsten væk og reparationsmaterialet synes utilstrækkeligt. Til gengæld er der en erfaren handlekraft i ny overfladisk modus til stede (min instinktive, overfladiske xxx-svigerfar var konfektionsuddannet). Heldigvis, for fremtidens lysende følelser skændes med min nedslidte ramme og truer med at splitte den ad... næppe, men der kræves altså lige nu afholdenhed efter lidt skamridning... nåja, grunden til sygen, og jeg ved jo kun det jeg ved. Det jeg har været mest bange for længe er at show m.v. skal slippes varigt, men nej. Blot tålmod og overflade-obs en stund. Visse gamle modi har været knyttet stærkt til rammen, svært at udskille. Derfor er tvs serier og film pludselig så tiltrækkende. I går fandt jeg en bunke gamle film på viaplay. Nåda, nu skal vi være overfladiske...

Jeg har altid syntes om Gary Cooper... ”Meet John Doe” er en fin film om kristne værdier – meget passende lige nu, den kunne næsten være lavet i dag, var præcis hvad SB altid sagde, og han sendte Yeshua. **20. marts**, fint natnyt. Den væren jeg er i p.t. er hellig; gammel, blokeret (rynket!) overflade ofres i et hamskud og forynget, lysende, ren bryder igennem. Så noget splittedes alligevel men til fornyelse, og ufarlig afbrænding af rester af gammel cyklus sker. Jeg anmodes om at overgive mig, ikke tvivle på det. Honnør! Alle gamle, mørke smutveje (angst, drama) i min natur droppes nu for gode, oplyste Krystalenergiveje, en høj proces er i slutfase og jeg *på vej tilbage* til kontakt med verden nu – hurra! - Jeg gik en tur... 6. ds. manifesteredes den flyvske hollænders træskib i rummet – øverste af to dæk sås gennem glas (krystal, den salvede, Kristus *er* PS), 19.s æteriske struktur, en cylindrisk glassøjle (krystal) havde nået Jorden, skulle have jf...

Hvor ved vi lidt om Åndens planer og om mennesker, måske netop i extreme tider. De kan have alle mulige individuelle specialopgaver. Tag nu xy. Et kæmpe potentiale med en utroligt snæver kanal ud. Extremt målrettet til at afhjælpe rod/haratemaer der lige manglede det sidste som hos mig. En barsk opgave jeg håber han får en god løn for, forløsning af udbrændtheden, åbning af en bredere kanal at jf igennem. Jeg kunne altid agere, aldrig udbrændt, kanalen var bred nok, jeg var bare spærret inde uden jf eller efterspørgsel undtagen en kort periode på messerne. Alle ville ham, han havde udveje men orkede ikke mens jeg ville ønske nogen havde villet mig og at udveje havde åbnet sig. Vi var ideelle for hinanden, i det mindste en overgang efter en tid hvor man supplerede hinanden. Han må have sået udveje i mig og jeg bredere kanaler i ham...

Så jeg fryder mig over at krystalvejene har taget jord i mig helt inde fra den Ene, gennembrudt ”xy-forbandelsens Flyvende Hollænder” i mig: ingen vej ud – og nu er ved at skabe reel jf fordi epokens tærskel er i overskrid, spordannelsen udført, tiden snart inde. Til hvad der nu vil vise sig af håb. - **21. marts**, og fremtidsfølelsernes lys er ved at bane sig vej ud i materien, natnyt larmer deraf, en ung mand omme bag en tynd væg arrangerer cykelløb med alle vennerne (ny cyklus)... jeg arbejder videre med xy, hvad ville jeg sige ham hvis han kom på banen igen – han var på trin 3 og jeg 4-5 i indvielserne, simpelthen fordi han ikke havde central kontakt som jeg: med SB gennem mig selv. Han arbejdede hele tiden på at have. Nylig havde søn 1 en drøm hvor vi var enige om at PS var med, let forklædt... jeg ringede på stedet til ham. Søn 1 har det som jeg oprindelig. Åndsbegreb, ja tak. Guruer, nej tak – til SB invaderede mig. *Ægte* guruer er Ånds-lokomotiver, og da især SB, direkte udsendt fra det højeste.

Sønneke mindede mig om at han før havde drømt med SB. Det kan man kun hvis han vil! Jeg rådede ham til at kontakte PS selv fra nu af. Central Åndskontakt er erstatningen for såvel Tai Chi som Tibetanerne, alt udenfor os selv, selvom **det også** er PS. Hvorfor snobbe nedad? - **22. marts'**

natnyt: der er konflikt ang. udad/ej udad endnu, dvs. endnu lidt kh-lortnok, så jeg trøstspiser lidt – nå, det går nok – men snyltere, små-blokeringer i den ellers fuldførte konstruktion frasorteres og afsluttes helt inde i CNS i f.m. integrationen så mit hjertes sangflugl kan returnere tidsnok. Processen er krævende, kraftig passiv aktivitet, en fødsel som gør træt og sart, men efter kommer lyst til at udøve mine kunster igen, *vær*, lad ske, handl xy og uroen vil forlade mig. Jeg vågner taknemmelig og varm om hjertet efter at have erklæret mig klar til at gøre *hvad* Ånden så ville ønske – igen – en reel *varme*.

Efter en snak med søn 2 gik jeg lidt mere i dybden med de 4 energier. Resultatet følger kapitlet. **Det er 23. marts**, og natnyt tog en ny vinkel. Jeg *var* kontrollen og så min nihilering lige så stille nærme sig. Men OK – for jeg vil ud på en kollektiv rute ad et bredere, oplyst spor mod Ånden hernede, en kurs på tværs... og så længe der endnu er konflikt i mig vil ”bussen/flowet gå uden mig” - hvilket også er en kontroltanke, godt nok som let angst og hurtigt ovre – jeg når det, tålmod. **25. marts**, ingen drømme – ingen konflikt imellem 1. og 2.att. Af og til anes vag protest indeni, frustration over den totale non-udøvelse, klart kommende fra laveste stof og induceret udefra, men ex udøven sultes det ud. Det er faktisk en lettelse at være ingenting, gå ture, kun gøre det mest nødvendige, lidt som et barn igen. Ikke at jeg ser mig som aldrig udøvende kunstner igen, men så skal noget/Ånden kalde på det – min egentlige id er væren, vidne.

Jeg smelter vel sammen med Ånden: sidste trin er at opgive al individualitet. Det er sært at tænke på at xy havde fundet ud af alt det her og gjorde hvad han kunne for at være det mens jeg mere var det – forud med at introducere den ny gøren altid, tror jeg, for mig selv og endnu mere for ham, 2 Teslaer. Men Ånden rensrer ud i stoffet overalt til det. Adamus sagde at bevidsthed ikke er energi, den starter i kerneenergien udenom. Og ja, den Ene *er* bare, evig, vælgeren. Vælg, og energien starter, gør, proces, cykler, slutter – tid, rum – jeg tror ikke rummet er uendeligt... da alle gamle cykler skal stoppe nu mens ny forberedes er væren, helt trukken ud af alt gammelt, sagen. Jeg har set mange film nu, gamle, ny – og fortsætter skønt et overordnet spejlbillede *har* vist sig. Alle planer, også spirituelle, er der (naturligvis!), repræsenterede i det forhold, de forekommer i i kh.

Det overraskede mig, skønt jeg burde have vidst bedre. Så man kan vist sige at jeg nu får kontakt med den reelle jf. Lad ske. **26. marts**, natnyt anbefaler fortsat meditativ væren for total befrielse af mig, mit, udad når al dual konflikt er slettet. Det vil være ren fornøjelse, der er meget lidt lortnok tilbage at integrere skønt det stritter imod – det er gjort til Påske. Efter vil ”de lækre æg”, 6 ud af 7 dimensioner, være fuldt brugbare, fuldførte. ”Få Gud, få alt.” Forjættende. Det har så tit heddet ”lige det sidste”, men hvem ved, måske er det det. Så starter det ny arbejde, selvfølgelig. Vi Ånder arbejder døgnet rundt, våg, søvn, har aldrig fri. SB-bogen startede f.x. nogle tanker fordi den fremhævede ikke-tilknytning... kh-programmer og ting, ikke hjertet. Tanker fra 1. marts fortsattes under min gåtur.

Hvorfor er hjertet tro imod én og ikke flere intime deltagere samtidig? 1) vi er fysisk/psykisk skabt dertil 2) jeg *erfarede*, et Johannes Møllehave-forhold over tid krævede at xy var et platonisk bofællesskab – som med xx 3) et stærkt skabelseskredsløb hernede mellem 2 kræver alle synapser, som inde i én selv. *Ægte* guder (Brahmaskabte, ikke jordskabte, forgudede, som Sitchins, skønt de levede *længe!*) er tro imod egen energimodpol, det mest effektive til opgaven, arbejdet udvikler begge poler i fællesskab, og de er for os nærmest evige, deraf opstod givet vielsen hernede i den fysiske poladskillelse: gør Gud – bliv Gud, 1. Kun lavere frekvens sidespringer. Kh skaber en utilstrækkeligheds smerte som så kan dulmes i st.f. bearbejdes... eller hente flest muligt forskellige frø ind til senere spiring (2), hvilket jeg troede at kunne tilbyde xy. Det kunne jeg kun over meget kort tid. Det gjorde vanvittig ondt at leve så ubetinget løgn.

DE 4 ENERGIER – Som jo egentlig blot er én

Fysisk energi: ren vilje fra Ånden, den Ene => MV => universets centralsol => vor sols indre kerne => vor indre mestersol/Åndsgnist => solar plexus direkte, hos dyret ytret næsten kun automatisk, instinktivt (undt. større dyr), hos os af sindet også, laveste bevidsthed, mini-billede af den højeste vilje (som foroven...), men forvrænget af kh – som *er* den ny skabelse ved kamp/flugt, traumer. Dyb tone som fysisk rysten der faktisk splitter ad – det svækker at leve så ned-transformeret, Ånden vil ud, altså kræves megen modvirkende retablering af den ”energiskal/boble” vi agerer igennem – under søvn hvor laveste bevidsthed er inaktiv: Det korteste, skrøbeligste liv er ergo den kosmiske Kali-periodes (som vi nu slutter). Tonen ”brænder”, Ånden *er* ild – power er ild, som hede eller som flow a la vandets element. 1. trin retur mod højere bevidsthed er at beherske den fysiske energi/det laveste sinds erfaringer ved bearbejdning, lære balance (med kost, søvn, handlen i elementerne). Først da kan højere beherskes, forbindelsen er i startpositionen endnu kun etableret *fra* Ånden, afventende befrielse i og med at vi selv begynder at søge vor kilde.

Kosmisk energi: Åndens organisatoriske bærende medium overalt er kanal for større entiteters energiudstråling der påvirker os og Jorden – erkendt fra urtid som guder med specifikke karakteristika i konflikt eller harmonisk interplay – planeterne i vort solsystem først og fremmest: Jorden, Solen og dens transformerede reflex fra Månen samt de andre planeter og deres måner, men også de øvrige sole og planeter i vort univers, stjernebilleder o.s.v., samt parallel-universerne. De er som søskende/medmennesker, påvirker vor bevidsthed med deres, blot i *stor* målestok – som et kæmpe orkester, sfærisk musik hvor vi også selv har vore toner. Da vi deler mange – ikke alle endnu – samme energier, svinger dem vi rummer med deres. De hersker ikke over os, påvirker kun. For at imødegå det skal vi lære selvbeherskelse, balance i et midtpunkt – ikke hersken over dem, men respekt i al gøren og laden som vi respekterer os selv. Indtil da kører de rundt med os uden vi aner det, spærrer for al rækken højere op p.g.a. manglende bevidsthed.

Krystalenergien: den ovenstående træning giver næste trin. Forlængst er krystalenergiens veje begyndt at manifesteres i vore liv her, det starter allerede i administrationen af den fysiske viljesenergi hvor endemålet er indsigt: magtudøvelse er ubalanceret dualt spild og visdom og kærlighed Åndens yderste egentlige virksomhed her. Faktisk *er* krystalenergien (Kristus-energien) visdom/kærlighed/integration, forårsager ret færd som ordner alle ens energier hensigtsmæssigt, erfaringer, indlæringer og reaktioner, så alle hindringer for højere åndelige energiers gennemstrømninger fjernes og forøgelse af vor basisfrekvens bliver mulig. Uden dette sker kan vi ikke tåle den højeste energi, kerneenergien. Krystalenergien er som en meget kompromisløs, høj tone der går igennem alt som laser, mærkes i hjerteområdet og forårsager skabelse af en struktur ved beskrevne handlemåde (som jeg personligt er ude af stand til at fornægte). Faktisk et udbygget æterlegeme, en effektiviseret kanalstruktur (vand = flydende krystal). ”Antahkaranaen” der bygges til Ånden så alle legemer, planer atter trækkes sammen til 1 som Ånden fylder op – d.v.s. resten af Ånden registrerer, understøtter, alt i universet er slutteligt forbundet og den ny skabelse integreret i Ånden.

Kerneenergien: Guds vilje i ren form, ikke-ned-transformeret. Alt liv er bevidsthedsgnister af den Ene der (som en sol) har fået en vis mængde kerneenergi med udenom den, den stærkeste der findes. Den ligger uvirksom indtil vi har skabt de rette forudsætninger for at kunne bruge den. Den kan ikke stjæles, op- eller misbruges, den ER, således at hvis fuldstærk balanceret t/r bevidsthed kommer i direkte berøring med ubalanceret i tilværelsen hvor alt jo basalt *er* 1, med krystalforbindelse t, *om ikke fuldt r*, vil energien søge jord igennem *den* i ét NU også. Men det kan være i utide at få brændt al modstand af, livsfarlig kortslutning, kundalinirejsning. (Dion Fortune så det via rituel magi og understregede det netop – som skete med f.x. 2-3 *sorte* magere under et ritual efter ”Blodtud”, se Kry) Sai Baba pointerede udtrykkeligt ikke at røre ved ham uden videre, elektronik kortsluttede f.x. typisk hvis ikke han var forberedt. En syg kvinde rørte Yeshua og helbredtes straks. Med de rette forudsætninger sker det, udnyttet i mirakelhelings-forsamlinger – stor samlet energi (gælder også nedad-kæder for magt!). Energien kan selvfølgelig styres uden riter hvis man er ren nok = uselvisk kærlighed, uskadeligt ønske – Yeshuas vand til vin kræver ”kun” tilstrækkelig udvikling. - Som en så høj tone at den mere anes end høres melder energien sig typisk ved kuldegys, hårrejsning, ærefrygt, angstsved og hedestigning i et rush igennem en. Henad den mildere, humane version af healing.

8. HVOR MESTERSOLEN

27. *marts*, og same same – forberedelse, jeg heles, integrerer, og det involverer synet. Film er det fysiske plans form for meditation – logisk, sansen her er *fokus*, synet. Vi skal gennemskue stoffet, bearbejdningens gevinst er oplysning af mørket. Høje mestre kan se mørkets lys. Min forståelse af Kalis fysiske plan er ændret lidt. Jeg begreb at det er her al udvidelse af Ånden sker, men nu *ved* jeg, uden dette meget yderlige vinterplan ville Ånden ikke vokse. Det er meget anstrengende, lader sig kun gøre en vis tid for især det spirituelle menneske (spirituelle er *bevisligt* sejere), derfor har vi siden GT's oldtid levet stedse kortere og mere sårbare overfor sygdomme: symptom på at være ved at træde ud af stoffet, dø – som når Åndens ild træder ud af stoffet i bål. Klart at ilden tilbødtes i Parser-religionen. Kali slutter 2025 (+150 års omvæltninger), vi gøres klar til lettere skabelse i Dwapara yuga på vej opad igen. Yugaerne? Kry, kap. 13, 4.-6. april...

Vi er levende billeder på forandringen til Dwapara yuga. Naturligvis kan vi ikke handle på Kali-vis mere, det må aflæres, Dwapara tillæres samtidig. I Kali kunne intet ske uden direkte fysisk indsats – det sled os op i den sværeste del. Siden har vi skabt aflastende maskiner, behøver ikke blive værkbrudne mer. Vi har nået bunden og er gået opad igen selv i Kali, ødelæggeren Shivas tid. Nu aflægges extremer. Maskinerne skal bruges balanceret, sindet tæmmes. - 28. *marts* – ikke så let. I aftes havde jeg et slik-flip så dynen nær blæste af og fløj rundt af gas, lidt svært at sove... men natnyt melder basal integration fuldført i kølvandet på processen, al gammel forankring løst, der ”støvsuges efter ballet” - åndedrættet er rette væren-handling, integrerer rester, og, trukket fra al gammel gøren kan jeg imens ”bogføre bilagene” oppe på jfs øvre plan, organisere, indbygge sporene i æterlegemet, Krystalenergiens jf.

I ”Ssp kap. 11 står cc's beretning om vor allertidligste start, fra dette univers' big-bang – hvordan vi gradvis skabte universet med vore spor, nu det bærende medium, præ-struktur for den ydre spirituelle strøm i universet. De der fik lov at inkarnere på Jorden, universernes experimentarium, var også de fremmeste mht. at danne spor i universet, nogle af dem er nu kloder, stjerner, deres efterfølgere inkarnerer på kloderne, men ingen andre kloder har Jordens sværhedsgrad. Ånden skabte alle universerne igennem os. Når DJ siger, troldmændene så 48 ”bundter” af bevidsthed på Jorden hvoraf de 40 kun er organisatoriske med meget lidt bevidsthed, så siger jeg det er spor, potentialer, Jord-modi/historier der kun bruges lidt mere, men aldrig slettes (Akasha). Af de øvrige 8 er de 7 uorganisk liv, lavfrekvent og meget sultent efter det 8. højfrekvente organiske – planter, insekter, dyr og mennesker. Jeg betvivler ikke disse dygtige troldmænd.

De nævner dog ikke oprindelsen og ville nok sige at jeg drog forhastede konklusioner, men det føles korrekt. Når jeg spørger ind får jeg imidlertid at der nu er 41 organisatoriske (intet at gøre med vor indre returforbindelse, krystalenergien). Jeg læste engang at Brahma, vort univers' sjæl, skulle være ca. 51, en forbindelse, evt.? Men ét Brahmadøgn er ca. 24 mio år og Jorden blev vist ikke skabt så tidligt i universet?... blot lidt interessant bla-bla der kom af en snak med søn 2 i går. - Der kom en indsigt på en gåtur. Det sidste der skilles ad er kønnene. De kan ikke kommunikere, indeni/ude. Mange homoforhold skyldes givet at homø er lettere for de der stadig lever i 3D og ikke forstår at se ind. Same shit, det fremmer også. Tårene steg op, ingen går fri af Kali, jeg var forud for alle partnerne men kunne liiige nå ud, de knap ind, bortset fra xx. Bjærges <3 dog igennem inde bag er det stort. Måske får vi alle først lov at manifesteres tæt på 2025.

Sønnerne træner ikke som xy, de *har* <3, men især søn 2 har aldrig kunnet have ret meget naturlig omsorg udefra, og søn 1 er kommet *med* på den galej. Jeg har aldrig været kvælende, tværtom. Hvad mange kaldte sand moderlighed bød mig imod, var mig kejtet. Dog har jeg nu oplevet at ses som invasiv på afvænnning – udbede lov til eller vente på anmodning om hjælp, genoplive mere instinkt – fordi sønnernes indre f, <3, skal nå helt ud, ikke må hindres. De forsvarer sig mod selv minimal/*mulig* f overtagelse (som xy vs. mig), og m er 0-stillet imens (udbrændt). Jeg læste engang

et indianersagn om Sorgfuglens komme – simpelthen om Kali hvor kønnene til sidst ikke kan tale sammen; men nu har vi snart Dwapara som jeg var lavet til, skulle kæmpe et helt liv for... ikke orker mer, nu må det selv, jeg må have ro og balance. Sønnerne/xy er nøgne, hudløse, jeg er totalt trukket ind i den åndelige boble jeg fra start af aldrig skulle nå verden igennem trods al kamp... vi renses for mindste skær deraf, også mit kvalte instinkt, ”tæften”, direkte Ånd, jf.

30. marts. Burfugl, beskyttet imod den døende verden jeg aldrig gad skønt jeg sled for et frimærke der, i længsel efter jf i en der ikke er der... jeg er her for at tiltrække den med mit tydelige indre billede af at der *er* smuk, harmonisk natur, der *er* konfliktfri kærlighed, der *er* at man bare bliver det man er her uden problemer, kort sagt skønhed, rummelighed, kærlighed. Marias genkomst. ”...that there is some *good* in this world, Mr. Fródo...” - **31. marts** og en snak med søn 1 i aftes gav AHA. Jeg har lært at i pande/Buddhi ligger den sidste individualitet der skal slippes før ”dråben forsvinder i havet”, tro, religion, at tilhøre en kollektiv human fraktion, kh, men jeg har ikke før *vidst* det. Jeg har bare fulgt mig selv/SB i mange år. I pande-chakra sker den overordnede talentopdeling ved kontrol når instinkt skal gøres bevidst. Personlige talenter er underordnet den.

I gammel tid kombinerede man religion og nation – der var næppe forskel. Folket sikredes gennem det mest guddommelige (heldige) redskab. Sumers, Ægyptens, Roms, Kinas ledere havde gudestatus. Kh er principielt religion, men sjældent brugt så målrettet i *allernyeste* tid i Vesten. Hitler forsøgte. En delmængde af Ånden har en vis slagkraft som forklaret under kerneenergien før kapitlet, men fuldt slagkraftig Ånd kræver alle delmængder ofrede for den ene, id med alle lavere fraktioner splitter fokus. Trods at mine talenter er så ægte udøvet – der har altid været modstand, specifikt på stemmen. Talenter udøves gennem den ramme de har skabt, og er noget usandt i rammen må også den slippes for at udskille det. I natnyt dukkede nogle uægte idealer, delmængder op der skulle ud. Som barn gjorde jeg visse mennesker til guder af nød. 2 manglede at ofres. Fint nok – udskilt – gjort bevidst.

Xy var meget ren instinktiv, satyr, og det er guddommelig forbindelse, fokus som hos dyr, men ikke bevidst, <3. Han blev ført forbi den ene kvinde efter den anden for at få det, men valgte typisk meget styrende (fejlfokus!) så han nødtes til at forsvare sig imod deres dybdevirkning på sin individualitet, nægte fuld adgang. Han lærte selvfølgelig bl.a. at alle kunne elskes, og det er noget af den rette vej, sled ham også ned så hans fastfrosne delmængde engang kan brydes, vel, men forsvaret var unødigt med mig, jeg ”snød” ham faktisk, for han behøvede spændingen – jeg ikke, så jeg gav op og han måtte om en ny. Jeg viste ham en harmonisk mulighed. Jeg tænker tit på at han i sit sidste liv blev sprængt i stumper. Mon ikke en hjælp til at få udskilt og blive sat sammen på en ny måde? Før studiet af hvordan <3 fungerer er fuldført kan ingen få automatisk fokus, og så længe bliver hans m/jf sat i bero – også bevidst af ham selv, NB.

Søn 2 ser solar plexus som dér i kroppen hvor han kan få bedst direkte Åndsforbindelse, men også meget kompromisløs, rent dyr, vel. *Menneskesindet* (udgør anstrengelsen, ser jeg) er en lille, selvskabt kopi oppe i hovedet som kun hvis meget ren kan fungere som en lige så god, men mildere åndsforbindelse. Det jeg kaldte ”kh-broen” i Kry. På vej tilbage til Ånden renser man sig for al usand jf og øger støt sindets sandheds-delmængde. Når den er stor nok, smelter den sammen med Ånden. Den er derfor meget essentiel, også den udadrettede kontrol den rummer, men kun som den åndelige proces' redskab der skal sættes til side hvis i vejen for den indre oprydning. **1. april**, og natnyt: kunsten er min ramme, lyst og muligheder vil genåbne når naturligt instinkt ikke hæmmes med lapper: selvfedme/selvanorexi forårsaget af traumer => trøstspiseri, afstiven med ydre stoffigheder som sinker integration og udrensning. Skriv og vær i stedet.

Andres rammer er deres, sammenligning ørkesløs. Jeg behøver ikke puste mig op, finde idealer udenfor eller undskyldte mig. Det gør jeg stadig lidt, seje vaner fylder egenrummet med uværdigt bras udefra. En stor del af forelskelsens søvn. Véd man at man har alt man skal bruge, har man fred med en partner som naturligvis vil være den rette og med glæde supplere med sin ramme.

Først da kan man have et spirituelt parforhold. Men dér *var* jeg da **før** '13..? Nej, jeg havde næsten integreret, *vidste* ikke, (kapiteldigt fra '04). Examen kom '13-'19, nu integreres, manifesteren/læren fra mig afventer... når jeg *er* integreret. Mennesker på karmisk opgave endnu når ofte kun til dens integration, nogle få når videre, men kun begrænsede opgaver, gerne innovative. Færre har overordnede, spirituelle opgaver. De udøver, manifesterer gennem den identitet de fik, hvis de har lyst – og/eller *er* blot. Gad vide hvad jeg ender med? Lige nu har jeg det rimeligt med at være det man kalder luddoven. En hul skal.

Der har været Adamusser hvor han spurgte til de vildeste ønsker folk havde og ålede dem for deres fantasiløshed. Jeg har *længe* ikke ønsket mig andet end at udøve mig selv i et velglidende profi fællesskab i eget tempo og have et harmonisk parforhold, begge dele for mig 100% frihed. Så vidt jeg kan se er det rent faktisk det vildeste, umuligste ønske man kan have. Teoretisk når man på udviklingsvejen til at opdage at ingen kan elske en som en selv, AlMaha som jeg har kaldt mig før, men mere og mere MV som tiltrækker lige burde det betyde at man også finder den rette partner. Hvis ikke xy kommer er der måske en bedre mulighed efter integrationen hvis jeg *kan* elske en anden. Jeg kan i al fald ikke lade være at håbe og tro på en god partner og god tid. Det er min natur. Alt andet er bare traumer der spærrer for Ånden.

2. april, jeg er næsten før/nu helet, samlet, og den kosmiske kursændring til Dwapara skubber kærligt på og tager mig med, **fra 23/3-2/4 er min/Dwaparas kurs samført**, Ånds-id'en suger de sidste Kali-rester (**sort**, brugt olie!) ud af dybeste jf og ny Dwapara (**lysegul mayonnaise!**) presses ind i øverste... hov... ikke for hastig, ikke for hård, TTT, tillad den hule sultfølelse, vacuum efter fortids modi. Og skriv – redigér MM-bidraget til Akasha... Stenolie kontra mayonnaise, det ene opbrugt på alt muligt ydre, beskidt, det andet køn madpynt, begge dele brændsel, til handlekraft, får ting til at glide, men sidste er noget mere forfint, levende stof, til nuet i al fald. Sort og gul er hhv. Kalis og Dwaparas energifarve (Kry), og stenolie udfases i tiden. Mennesket fortsætter, og mit har mindsket en polstring jeg aldrig har kunnet forstå på lår, balder, overarme. Fysikken rettes indefra. Lidt skridtkløe siden 19. marts skyldes nok udskillelse, som i halsen.

Jeg tror, C vil spøge længere end 3 mdr. Kort viser udfadning maj, men opblussen juni, udbrænding aug-sep og først derpå læggen sig. Iflg. xx mener sagkundskaben ligeså. Det er jo klart at hindres virus i at rase hvordan så få immunitet, pinen forlænges. Fint, længere tid til omstilling, valg – modning, evt. med fler syger til ikke at *kunne* gøre på Kali vis mer, styres udefra, kun indefra. Fra Åndsspark i røven til træk-hjem i hjertet. **3. april** og brat, tidlig opvågningen. Det udsugede stof fra i går vækkede mig med ”film/brøl”: en rest fornærmelse fra '13-'19. Jeg distancerede, distraherede, ignorerede på Torrig, men kontrol duer kun over tid på lavere, sløvere frekvens. Jeg var for højfrekvent men kunne dog ikke slippe den kvikt nok og ophobede stof, om nok så rigtigt fremfor modild. Examen. Nu integreres: alt energisnylteri slippes NU, erkend/tilgiv NU – det ”afrimer” jf og vender til Ånding og med- i st.f. modarbejde. Dette synes ENDELigt. Hurra!

Selvhøjtidelig harme... ja, det var urimeligt – og blev en hjælp til at få mormor helet ud. Tak. **4. april**, og til en ny voksentid skal al forurening være *glemt*, Buddhi ét med jf, dermed er purt væv/ledningsnet til den kommende tids stof installeret og hvilefasen går ud til højre. Alle min sjæls historier er så arkiverede, færdige til brug, genoplevelse efter behov – mit Akasha – da kommer en tid hvor jeg skal lave højt forædlet at integrere... altså lidt udrensning endnu. Jeg har funderet over kursændringen. Jeg har haft mange drømme om busser, først ad hovedveje uden tværveje, så med småveje, så store kryds, så ændredes kursen til den som den ellers overskar og nu er bus og kurs næsten ét. Det minder stærkt om korsets symbol hvor jeg ser tværbjælken som dæmningen over den direkte vej til Ånden, en dæmning som skal befærdes, uddateres og så fjernes.

Forleden fik jeg lyst til at synge en gammel sang. Der var stadig belægninger, men det gik. I går brød jeg helt ubevidst ud i en anden – nå, tænkte jeg, nu lader det til at komme helt af sig selv. I går aftes bad jeg som sædvanlig om at få at vide om og når jeg kunne begynde igen med mit. Det lader

til, jeg fik svar. Kan jeg mon experimentere nu? 3. feb. med de 2 x 6 påskeæg kan også dechiffreres som følger: 12 måneder, 12 disciple, planeter... I chakrasystemet har vi 7 chakras/planer, men der er 5 yderligere: sjælen – Buddhi som lavede den – Brahma – MV – den Ene, 12. Andre, vist ældre systemer siger 10. Men, som før sagt, alle systemer falder til sidst, ingen tal er mere hellige end andre – det skulle da lige være tallet 1 som alle de andre udspringer af. Jeg fik lidt interessant AHA i går. For længe siden sagde min drømme/meditationslærer at egentlig kunne man nøjes med at leve, følge strømmen, blot man bevarede kontakten til sit eget selv... SB: vidne til det hele.

Da jeg ca 2000 trak mig fra tv var det fordi jeg fandt det og de fleste film urealistiske, Åndløs, fordummende, rå underholdning. Tegnefilm rummede mere af den Ånd som var blevet tabt. Her 20 år efter har de sidste tv-uger vist mig at Ånden er med på en mere realistisk måde i mange flere film og serier. De er blevet bedre og jeg er blevet bedre til at gennemskue hvor det ikke direkte vises. Jeg var bare altid til den mere direkte tilgang hvor andre fandt *det* for rå, for nøgent – uden jf (*hvilken* jf?!). Jeg ser ganske vist at rigtig meget stadig er for ekstremt koldt – eller varmt – men da jeg gennemskuer det kan jeg bevidne det uden at vride mig særlig. Jeg har fået bugt med emotionerne, ikke følelsesløs, blot fri til at bruge balanceret efter eget valg, ikke være bytte for dem når de kommer tonsende. Der var en sært vammel ”rigtig” glæde i at vælte sig i dem som jeg er ovre nu med det sidste ”film/brøl” 3. april. Xy serverede, ja, men *jeg* åd. Slut.

Jeg så ”Red Sparrow” i går og *vidste* at kun gennem den tortur vi gennemgår fysisk og psykisk på laveste plan kan vi lære urørlighed af den. Som så mange film var den ekstremt rå, men her ikke urealistisk, og skønt den fine, dybe kærlighed mellem kønnene mangler fordi den er blevet borte – Kalis forbandelse – *er* der <3 i den, selvom Dominika så må udøve sin åndelige forbindelse som dobbeltagent. Jeg har ikke behøvet det niveau af tortur, men jeg så alligevel meget mig selv i den film. I Kali kunne man næsten kun gå hen at blive alene. I Dwapara går det modsat igen. - **5. april...** Natnyt viser travl, dyb planlægning til nyt kreativt voksenliv, jeg aser med at bevare overblik, rydder løbende imens min erfarne strateg og handlekraft forbereder sig og sidste håbløse 3D går væk. Planen lægges udfra mit Akashas heltefærd – og det halve af det er kreativ hengivelse samt hvilepauser med væren før nogetsomhelst går løs.

6. april og efter en virkelig urolig nat efter ”Red Sparrow” igen viser natnyt mig nu dybdeombygget til... at gøre som xy, være 0 udøven, kommunikation lige nu – en smal spalte mangler endnu for at jeg er helt 1, det kræver Ånding, væren, harmoni... kan det virkelig være sand kærlighed til stadighed ikke at udøve mit? Jeg får i alt fald signaler om ikke at mase for megen ”mayannaise” (film, tv) ind i mit vacuum, det er kun lokkepynt og skønt fra andres indre rod ikke nær så rent som mit eget. Beherskelse i alt, vel. - Jeg har lige set på Cs ”personlighed”. Den er om at holde kæft med sig selv og ikke slippe det bestående, de der inviterer den er ved at eksplodere af det. Den *er* hvor ondt de har i halsen af det og at deres virkelige selv må *hostes* op, at de/tarmen er så udmattet og forkrampet af at holde på gammelt lort at den *må* slippe – diarré. Ømme led, hovedpine af stiv fastholden og tilstødende lungehvæser siger sig selv – Ånden får næppe lov.

Får vort laveste indre selv, immunforsvaret, Åndens fysiske forpost, smidt dette ud, vil vi stå mere ved os selv og nægte invasion af al slags. Men hvorfor skulle C19 sørge for det hvor andre C'r ikke har gjort det forlængst? De gjorde, men det blev Sisyfos i Kalis kh. Nu er tiden imidlertid ved at skifte til Dwapara. Trykket lettes, mange flere mennesker end i tidligere tilsvarende epoker er klar, kan transformere de lavere frekvenser, modtage de højere og løfte kh. På et tidspunkt for længe siden blev tilgangen til Jorden for flere væsener stoppet for at sikre støt opstigen – dyrene uddør, inkarnerer som mennesker. I omvæltningsperioderne vendte nogle tilbage til dyrestade for senere at blive mennesker igen – der har før været så mange mennesker, i frugtbare områder der nu er ørken eller hav, men aldrig før så mange klar til at dimittere og give plads til ny ansøgere i *KØ*.

Seriøse spirituelle siger, Jorden deles i 3 frekvensudgaver på båndet nu, lav, medio og høj til inkarnation før dimission. Det virker logisk, ellers vil lav sinke høj, høj skade lav. I forvejen færdes vi ikke i samme cirkler, der er ikke langt til forsvinden ind i en nabodimension. - **7. april** og harmoni mellem al almindelig gøren/væren på tærskelen er imperativ. Heling forstyrres af al disharmoni. Der er ikke mere at rydde, men jeg skal behandle mig selv virkelig blidt. De karmiske grundspændinger opløses, deres ophobede stof renses ud ved medfølelse og Ånding så jeg kan fylde som primært skabt til helt inde i knogle/nerve/lungevævet i natnyt. Alle aktiviteter følger mønstre, er spændetrøjer der hæmmer, der er intet at gøre selv, kun væren til. Jeg gik tur med søn 1 i går, blid, men jeg tåler ikke meget, gik også dagen før. Der skal være 1 dag imellem. Meget do for ham. Frustrerende "kun når man kæmper imod" sagde jeg til ham... Håh!

Onsdag, 8. april. Det er efterhånden klart for mig at når jeg overdriver om aftenen er noget på gennemrejse => oppustet mave, sen, urolig søvn med "filmklip"/projektioner og værk i lårhalse og ben. For hver gang føler jeg mig fjernere fra xy – den *kendte*. I en søvnløs periode i nat satte jeg mig op, sendte nogle klip til transmutation og skrev andre ned til et kapiteldigt i total glemsel af at jeg for en gangs skyld havde sat et fint ind forlængst. Jeg mindedes drømmen om Kunama/xy i MG der bortføres af kvægrøgtene ned ad bjergsiden i tågen fra tindernes klarhed. I MG var jeg ret sikker på at det var midlertidigt som i bogen. Når Kunama og Tambo helt havde opgivet hinanden ville de, begge klogere, returnere til en ny jf i deres hemmelige, sikre dimension. Hvad er håb og hvad spådom i drømme? Jeg er ikke særlig sikker på hestene mere, i alt fald... dejlig fred og ingen er klar, C-undtagelserne fik 4 uger mer mandag.

9. april, skærtorsdag fås at skønt jeg vist ikke helt gider gamle danske sange mer (jeg sang et par på en gåtur for neutraliteten = ikke mit) og stadig er lidt hæs synes det nu ok at synge – endnu fastlægges dog regler for væren og gøren. Væren synes på plads, gøren under korrektur; men medarbejderens energi var harmonisk. Drømmen var ret bleg, d.v.s. at alt gøres rigtigt, så efter først at være skuffet er jeg glad. Den harmoniske energi var en ung skolekammerat jeg kun husker det om at jeg fortryder at jeg aldrig lærte hende nærmere at kende. Hun var sød og aldrig specielt i fokus. Jeg var konfliktfyldt, så hun var "uinteressant". Måske godt jeg ikke lærte hende at kende... hvem var *ikke* konfliktfyldt? Tålmod. Påskeæggene fra 3. feb er i gang.

04.07.0349

KONTAKTANNONCE

**Jeg lever alene og har det godt
med at gøre lige hvad jeg vil
Jeg savner ikke forelskelse
eller andre velkendte spil**

**Men noget mangler alligevel
i min sfære af selvværd og ro
skønt aldrig ensom eller angst
over ikke at være to**

**for følelsen af al glæde og liv
mærkes så fuldt og så helt
i kærligheds synergi mellem to
det'r som om det gror af at blive delt**

**Så hvor er den mand der vil danse, le
og musicere med mig
som elsker skønhed og kunst så højt
at han MÅ ha det på sin vej**

**som blæser på mode og konvention
men har begge ben på jorden
Tænksom og praktisk og legebarn
uden at jeg skal være mor'en**

9. MED STRÅLER

Jeg fik lyst til at se nærmere på Kunama og Tambo igen. De var en del af natnyt i hellignætterne (hmfj/ej) før og efter jul hvor f står for det fysiske og e det esoteriske og jeg endte med en månedsoversigt for at se hvorvidt de stemte overens. Der gik rod i det og jeg fik nær pip... men efter *timers* arbejde og revision dagen efter blev det helt fornuftigt:

Jan, fysisk: jeg overtager ledelsen af min egen proces på den ny skole (ikke moderne) jeg går på, balance i rolige omgivelser, vistnok i Skælskør hvor musikshowet evt. skulle foregå, fint.

Esoterisk: jeg skulle aldrig andet end lyse i 3D's lavfrekvens før jeg forlod den, nu næsten fuldført. Derfor var alt umuligt. Min jf er forurenede af m-sod, det forkrøbler, er stofmisbrug, jeg er næsten clean, ud/afvikler mig modigt (siger AlMaha) af det, ellers kan min fremtid ikke skabes.

Feb, fysisk: Jeg opfordres måske til at arbejde med showet, forberede, men har det ikke så godt i disse dage, så ikke lyst. Der siges også blive hjemme – derude er alt om penge og overlevelse p.t..

Esoterisk: bitre tanker vil ind og lave rav i mit hus og fremtid. "Mit politi" er ikke til at råbe op, så de tages lidt sent i optrækket – blev så mere bevidste. Efter "slaget" og dyb gråd lå der cob klar til at bygge med og i baggrunden rå lerjord til 3 ture mere – synonymt med at tarmen næsten er OK? Overarmen er lige tosset.

Mar, fysisk: Jeg kan ikke tænde hvor der er 3D-spooks mere, som i '13, min basale energi kan ikke mere stjæles/afgives grundet kh, bekymringer herom kan hænges væk som en rensede grå, uddateret visdomsjakke. En vår er på vej i trykke MV-hænder nu. **Esoterisk:** falden-på-plads og "genoptag showet". En hel flok vise viser myldrede indefra og ud da de hørte at jeg sang "As Time Goes By" fri og glad fra 2.WW's slut. De der *virkelig* elsker er altid velkomne på Jord. Alt er gunstigt, på vej, "play it again, Sam." (Tolkien)

Apr, fysisk: "genopfrisk oprindelige kommunikationsuddannelse til virke i samfundets netværk på nyt plan". Sunde forbindelser, evt. showet **Esoterisk:** slut al systematik. Væren/sansen, medflow er bedst til en mørk bølge – alt gjort, kun efterhængere fra "krigen", al henten-ind-handlen integreres nu = der tiltrækkes kun. Sværest vil være tillid igen efter al soden, men det er under jf.

Maj, fysisk: en helhed af mange små koncentrerede enheder fra højt forædlet moder-komælk (jf og <3 omsorg direkte fra Ånd) forberedes til integration. Ærke-M står hos. **Esoterisk:** du har traumeslidt i 3D med potentialer uden plads dér, opgivet/genstartet/halvt genopgivet, stol på dit i 5D i st.f. reflekteret af sod på "lampeglas/bils indre". Intetværd gør bitter/trøstesyg. STOP! *Og du har for travlt!* Udsendte ny følelser (viser) som syntes fejlanbragt i verden kommer uskadede hjem til omplacering, var kun i utide, dit hårde arbejde vil bære frugt."

Jun, fysisk: den gamle energiforsyning trækkes for den ny => omstilling i jf, mest til større obs på hvad jeg vil integrere/medvirke til – indsats trækker den i mig, i kh, muligt også hint til viseshow – og to kroner tandlægen anbefalede er et must. No problem. **Esoterisk:** kraftig advarsel om at undgå energispild. Jeg/alle oplærtes til at gi' den extra når vi mærker træthed. Det sæller kaffe men er ikke smart. TTT. Ingen planer foreløbig.

Jul, fysisk: indså atter at agenda ikke duer, så lever jeg i fortiden som vil tegne fremtiden. **Esoterisk:** at kunne være!!!

Aug, fysisk: Ånden gentog i morges at jeg intet galt har gjort, var tilværelsen ikke sindssyg ville jeg have tiltrukket *helt* sandt, men den – og jeg – skulle have rensede lampeglasset. Rent skuffer ikke. **Esoterisk:** det her var vist efter nytårsaften – 0. Men meget passende: 0-punkt.

Sep, fysisk: viseshowet gives retur fra Ånden til blid genoptræning og vil ikke mere undfly mig nu hvor oprindelig, hellig jf (rødt indisk bjergmassiv) reintegreres med det ny jeg har skabt. **Esoterisk:** natnyt nød det indre bad fra nattegråd – forløsning, renselse.

Okt, fysisk: en fredelig spøgelseskriger holder uden sværds slag sin grund 1m's kreds ud i et spøgelsesslag om sig. Udgåede energispor. **Esoterisk:** alt samlet, klar til ud på ny efter sorg-rens. Akklimatisering, ingen examens-frygt. "White Room" (Cream) synges for unge handlekræfter i vestibulen: følg den nyfundne elskede til toget, gennemlev skyggerne i det hvide tomrum med sørgegardinerne og vær på stationen når toget bringer den elskede tilbage.

Nov, fysisk: balance efter at have redet bølgen der angreb ny liv i støb. Finale nær, 3 stk. sæbe + 1 stor LUX, umuligt at nøjes med de 3... hentes hjem? Blankt nyt liv med stor kapacitet? Hellere det gamle furede med kostbar erfaring. Udsmykker mit "ny hus" i pagt med Ånd og Ånding. Fremtids handlekraft synes vide bedre (slip helt), ok. **Esoterisk:** en m jeg ikke vil undsagde den dybt elskede f for mere overfladisk "realitet". Jeg søger at hægte m af, får ikke lov. Acceptér! Tålmod.

Dec, fysisk: "xy/mig" er lidt dual, i tiltagende uro følger jeg "ham" på vej ind i 3Ds sorg. Jeg/Tambo bliver håbløse i vor frihed, men skønt "xy" er fanget i 3D kunne "han" slippes og vende hjem til 5D og mig snart, lykkeligt vis om nu fri, skjult fulgt af mig på sidste strækning hjem til det sikre 5D-sted. **Esoterisk:** beskyttet i det ny land af alle hestes konge og tro vasaller. Helt nyt liv starter for Baringa ("lyset", Kunamas første med Tambo, "dark horse"), yin/yang-resultat – og magen han træffer dér. Ny udfordringer, også krævende, men lykkes.

Jeg genkendte de første 3 mdr, det intense skolearbejde jeg tog fat på med balance og show **jan, feb** syg bliven hjemme, noget at undgå ude (C) samt bittert sorgarbejde og tarmens heling, **mar** lettelse, læg-væk, fald-på-plads, vår i vej, sunde, oprindelige kommunikationsveje, **apr** do, øv evt. show, men "krigs-efterhængere" og hint om ny mørkebølge (1.maj er s højtide), show i **maj** aflyses nok, stadig utide, men stol på det i 5D længere henne, for nu er total energiomstilling, tilpasning på vej – pas på energispild især i **jun, jul** meget væren, stilstand, 0-punkt, også sæsonlogik, til **aug** med, clairvoyance på mig selv/søn 2 matcher, evt. C genopblus, **sep** gives showet tilbage med løfte om at det ikke tages væk mere, **okt** udgåede energispor der spøger, men fortsat – her tydes på gensyn med en elsket hvor nogle afgørelser sker, i **nov-dec** do, slip, balance, examen hvorpå igennem til det ny liv. Hvad det end bliver til med xy skal det åbenbart ikke bare dø ud, men følges til dørs før nyt startes. "Show" kan også blot betyde mirakellivet.

I går kom jeg til at tænke på flere forskelle på hara/rod og hjerte/hals: alt er meget tidløst i hjertet, det har sværere ved overfladiske omstillinger da det ikke er dér. På hara/rod behøves flygtige forhold, situationer, uforanderlighed skyldes stivnakkethed, ikke tidløshed. Til gengæld er veludøvet hara/rod god til overfladiske omstillinger. De 5 år med xy gav mig noget mere personlig grænsesætning. Jeg har flere gange været om at det havde jeg ikke før, noget som xy slet ikke forstod. Han havde jo ikke hjertet integreret, som jeg ikke havde hara/rod. Nå, tanker.

Langfredag, 10. april, og natnyt: al sjælsstruktur slettes nu og bliver til Antahkarana, jeg bliver mester-M/F, på vej ned til min fri historie. Min udvalgte rolle-kjole til det store 5D-parforhold er klar og afhentes, men festen er ikke endnu. Først skal det sidste 3D-snylteri ud i den proces der startede 8/2. Så kommer mesteren ud så småningom. Forjættende...

11. april – natnyt nærmest en fortsættelse af 10., jeg arbejder på at komme ud i et nyt, kreativt voksenliv og en indsmuttet bette restblok i <3 og hals slettes – jeg er dybt irriteret over at sinkes af det på min vej ud. Imidlertid er det vejen ud, bringer helingen. Jeg lavede en oversigt i går i irritation over xy-melankoli – om hvad der adskiller en <3-mand fra en mand som ikke har integreret <3 endnu. Det var potentialerne jeg elskede, ikke blokeringerne, men dem er man jo nødt til at elske *med*, først da kan man integrere og vælge. Oversigten gjorde det tydeligt hvor svaghederne var, såvel som styrkerne. Der var intet nyt i det, det viste stadig xy bagud i f.t. mig i denne afgørende tid. Det ville have været sjovt med en ledsager, men en med disintegreret <3 med følgemangler, projektioners spændinger, hændelser, udmattelser? Nej. Transmuterede over Ånden før jeg sov.

Drømmens billedforløb sagde alt om den åndelige vej: en bittelille kh-3blokering smutter ind: en mørkbrun solsort-type, tommelstr. Den ignoreres, "sultes mindre", så får den – rette handling – aktivt tilført forståelse, transformeres til mere ægte mig deraf (gulgrøn undulat), så lades den være og transmutteres af sig selv, forsvinder, integreres og forbedrer jf. Forløbet sagde også med al ønskelig tydelighed hvorfor der ikke kan skabes noget harmonisk med mindre alle 3D-projektioner er ude af verden. De trækker processen ned i de tunge, mørke, disharmoniske lag. Hensigten kan være en kærlig lille undulat i mit <3, men fortsat med en bunke selvhøjtidelige emo- og projektioner ville det blive en uregerlig vildfugl. Først når alle er transmutterede kan jeg lukkes ind i den ny tid hvor udøvelse af ren energi af sig selv vil skabe eller tiltrække det harmoniske jeg skal bruge – som når jeg skaber et digt. Verden udenfor gøres klar til Merlin – af os proMerlins. *Endelig.*

Dion Fortune beskrev i "Psykisk Selvforsvar" hvordan hun ufrivilligt, svælgende i hævn-gerrig vrede skabte en sort hund af astralt stof fra solar plexus. Den lå så dér i al sin uhygge på sengen og knurrede til hun sagde at kunne den ikke opføre sig pænt, kunne den skrubbe ned på gulvet, skubbede den ned. Den forlod så rummet mod N, retningen i negative tilfælde, men plagede hende en tid før hun fik fortalt sin lærer det og fik ordre til at genopsuge den med anger og tilgivelse, altså omvendt proces – ikke rart. Næ, ikke straks, men det går ret hurtigt over, som også hun fandt... fysisk er ikke lavastralt, men det snerper, og vi kan alle noget af *det*, om knap så bevidst. H. C. A's beskrivelse fra et vindue hvor han så gadens folk fulgt af "filmklip", Xys filmklip og sære hændelser, en af mine klienter havde med selvundertrykkelse skabt en sur mandsling der forlagde alt muligt – håbløs at fjerne, hun vedligeholdte ham jo. Jeg søgte at vejlede afvænnig.

Negative projektioner manifesterer ærgerlige hændelser – ting vil ikke lykkes eller emotionerne transformerer en i deres retning, eller de lægges ud på en hund/kat der ligner – til sidst bliver den/vi syge. Har vi kun positive manifesterer vi do, lykkes med forehavender, harmoni, sundhed, foryngelse. Ren logik. Keira Knightley vil ikke medvirke i nutidsfilm, kun eventyr-/fortids. Nutidsfilm tenderer til sexuel mishandling af heltinden, det vil hun ikke promovere. Bravo. I samme boldgade: krigsveteranfilmen "Leave No Trace" var om xy/søn 1. De har de reaktioner *bare af 3D*. **12. april** og natnyt: jeg tror mig mere fremme, men skal endnu opsuge noget xy...?! Den skønne urny modus jeg længes efter er lige under overfladen, krigen slut, men *frygt for gentagelse* hjem søger veteranen og skal *væk*. Tålmodig glemsel klargør til den ny energi-forbindelse, sidste trin – jun-aug? Det trin Dion ikke kendte, forberedtes til.

Jeg gik tur efter påske-æderiet – vi holdt det ret enkelt, men – + koffeinlet kaffe... og jeg kunne synge, havde selvtillid, nok hjulpet af vin/koffein, nåede toner jeg længe ikke har kunnet nå uden vrøvl, selv før 8. feb. **Skønt!** Jeg vil se hvad natnyt siger til det. Et nyt show og evt. en ny vise til det om krigsveteraner er også ved at forme sig... så jeg ser maj-mørkebølgen i møde med åben pande. **13. april** - der arbejdes intenst med at transmuttere emotioner i f.m. xy uden at dræbe kærligheden. Jeg er nær mål, 1 helt ud hvor ligeværdig f og m og <3 og basis integreres til fremtiden. Jeg er snart fit selvom udviklingen nok sammenlagt tager 1 års tid. Opbakning fra alle indre sider – reel mulighed for jf. Min overarm er nok snart i orden – ikke mere "splinched" ved skulderen som Ron's i Potter af at være på den gamle position på min boble og resten på den ny! Nøj, jeg er glad i dag!

Den svandt da jeg skrev "Krigsveteraner" og følte min frygt for at "xy" altid vil være en sådan, udbrændt flakkende fra f til f... først sen aften tog jeg det op og konkluderede igen at total transmutation skal være sket både med ham og mig før noget kan blive aktuelt, og mere ved jeg ikke. Hvad jeg derimod ved er at det går ikke at lade emotionerne ligge og håbe de bare fordufter, for det gør de ikke. Da jeg levede mere nede i de programmer de tilhørte lod det sig ikke gøre at behandle hver eneste, det var naturligt at lade passere fordi arbejdet var tungere, tog længere tid, men nu er rugbrødsarbejdet med programmerne gjort, der er kun de hjemløse emotioner til rest, og de *insisterer* på transmutation, men så forsvinder de også straks. Man kan nægte dem liv med

kontrol, primitiveste vilje, typisk m-modus, og dermed lade Jordens støv dække alt med så tykt et lag at de aldrig mere kan pippe. Det tager bare for længe og duede aldrig for mig.

14. april og endnu mere nyt, selvskabt liv efter g.d. transmutation. Jeg *ved* at bare **I** ondt ord båret over med i parforhold er for meget nu hvor 1) alt *er* erfaret og 2) afstand praktiseret, lagt, 3) frygt for gentagelse aldrig mere vil være aktuel. Virkning: afspændt, jf, men også det skal erfares og maleri + musisk udøvelse bekræftes *mig*, i alle fald. Det er utroligt at jeg stadig kan nå større dybder af sindsro når det har foregået lige siden jeg gik i terapi i '90. Sindsro er vidunderlig. Led den nogen set-back med xy har den da genvundet sit momentum og mere til. Og der skal bare ingen indover at forstyrre den, tak. Jeg har meget stor glæde af at være alene. Kun lige de jeg har størst fidus til, xx, kattermor og sønner, er velkomne i nærsfæren. Til gengæld er jeg meget uberørt af det øvrige kollektive, mærker ikke uro, groende trusler derfra hjemme eller ude. Udslag af 1), 2), 3), at 3D mere og mere er lagt afstand til.

15. april - den ny, ukendte jf står lige udenfor vinduet i nære 2.att., rester af den gamle transmutes endnu så den ikke kan præge fremtiden og det kan kun ske på den gamle position på boblen, så der vil være nogen trafik mellem positionerne skønt jeg faktisk hører hjemme på den ny nu... evt spådom om at det er fuldført julen '20, også spået 3. feb med påskespådommen – der passede. Advarsel: dette er experimentaltid hvor der skal passes på jf, for når 1 gammel tøjring kappes skal den ny være der! Der mangler åbenbart kun 2 mere. Karma, god som dårlig, sørger for jf. Uden smutter vi. Jeg har planer jeg gerne ser opfyldt, men de har endnu ikke jf nok, kun de gamle, som sådan har de værdi og skal slippes forsigtigt, ikke bare ryddes i ét hug. Min ny jf er ønsker og begær af total Ånd via tidssvarende redskaber, men med så lille respekt og plads som Ånden har i vort samfund lykkes det ikke let. **16. april** – stadig arbejde bag kontaktfladen, der er endnu kun et meget let lag underbeklædning til jf.

Til den yderste kræves der afspænding, hvile, omsorg. Før søvn i aftes spurgte jeg hvorfor der ikke er flow til at jeg gider male og spille? Svar: først havde jeg det fordi det efterspurgtes indeni, så videre ud da messerne delvis gjorde, men det blev til modstand, efterspørgselen ebbede, og så kan der jo intet flow komme ude... vil det komme? Svaret var at lige nu er det ædleste at skrive som jeg gør om den dybe energimekanik (for søn 2 matematik!) som snart afslutter med examen – dér er flowet, og det vil trække alt det andet med sig. Efter natnyt i går blev jeg rastløs, bl.a. frustreret af manglen på flow til bare at øve showet, og gik tur hvor jeg sang. Natnyt forklarede at flytning af position nærmer sig og så kommer de sædvanlige overlevelseshøvsler fordi forankringer kappes – rolig, alt vil komme med undtagen den gamle cyklus som er i afslutning, heling. Når jeg *er* flyttet vil flowet til al kunsten komme med lethed, som før. Men først holdes fri.

17. april's natnyt følger linjen – jeg integreres og vil gerne attrahere mirakellivet men gammel afvisningsangst hindrer, må stampes ud så jorden fæstnes om mine spirer til at føle sig vej ud via væren. Værende bevidnes gamle angster kvikt forlade mig af sig selv, det holder alle antennerne fri så skidt kan "drysse ud af håret", og jeg har ydertøjet til det ny liv, min hellange, lyseblågrønlilla kunstnerkjole. Mit liv har været én lang skam over mig. Jeg lavede en tegning i min første psykoterapi af min familie og mig. Jeg sad afsides i min lille lyskegle, knuget af skam. Jeg afvist og det medførte afvisning, hvad ellers? Morgenen på min nieces bryllup maj '19 sagde hun *så* sødt at det var "sødt at gå da vi lagde til" (ikke svire på knejperne til kl. ydrk) at jeg ikke fangede spydet før via søn 1 senere, blot svarede ærligt (helt rette modus!) at jeg ikke hang sammen længere. Vi havde sejlet siden 12 og var i havn 23:30 hvor programmet endte. Jeg var slut, sønner do, vi tillod os at lytte til os selv. For hende gjaldt at være sidste der stod op...

Nu forlader det sidste skammelige voldsbræk min stemme, mig, bekræftet **18. april** i natnyt: fortidens m er ren i det ubevidste, så skønt stadig isoleret vider jeg mig ud. Integrationen af mine svindende projektioner/emotioner fremmer vækst af den ny jf, næsten klar til at komme ud – jeg retablerer min oprindelige lyskilde til verden nu, hvor al angst slutintegreres. Jeg føler mig både

meget nøgen-sart og meget nøgtern... og sjovt nok, de sidste 4-5 dage har jeg skullet af med trægt fast 2-3 gange mod normalt 1 morgentur. Nok har jeg trøstespist i processens rastløshed, men ikke så meget, og hvorfor trægt? Kroppen slipper fortøjningerne klogt, sindigt. Til gengæld lykkedes det at frigøre min stemme på den time jeg var ude at gå/synges i dag. Endelig! Friere og sikrere end i årevis. Vil det hele omsider nu komme? Jeg faldt på hjemturen, helt uventet. At huske: sart jf! Hjemme følte jeg mig så opmuntret, så stærk, lidt for... euforisk... ex mer tøjr, så –

19. april – før søvn i går erklærede jeg mig åben, villig til at lade alt komme (i Åndens tempo, naturligvis), følte at nu forberedes jeg reelt til..... Svar: ja, snart, men en anelse frygtstof for autoritære kh-gentagelser (hindrende fødsel af fler!) er nu overflødig og fjernes, integration med følge-udrensning, lign. menstruationsblod. Vær tålmodig med de dybfysiske ombygninger i ufortøvet gang bag den nøgterne nøgenhed der så tydeligt mærkes – som også melder sig **20. april** under opvågningen. Jeg orker ikke at vågne – g.d.'s gåtur udmattede vildt (måske fordi jeg *også* sang? Hvilket igen var succes). Jeg skulle nok have taget et hvil på en bænk, men det faldt mig ikke ind. Jeg er jo ingen olding... det lettedes med lidt Ånding, men der var ikke meget til at nå hjem. Sent i går indså jeg at have misforstået noget natnyt, processen havde taget et spring fremad, en glædelig rettelse at udføre til morgen, og jeg kom jo ikke til skade ved faldet.

Dagens står i direkte forlængelse – selv mindste celle er nu moden til integration. Grundlæggende matematik ændres og imens er der 0 jf i kh på vej til den ny position. Antakaranaens fysiske struktur er der, men endnu kun ½ bevidst, og der anbefales en fredsslutning med en overfladisk jf som hidtil kun har kostet mig, bortset fra spirituelt, og med en indre m, et plagiati geni jeg ikke gad, tomt, for jeg vil mit. En let lavpsykisk udrensning heler yderligere som indledning. Ja, det kløer i skridtet, hudirritation, og lårhalsene værker. De virker, ligeså højre overarm, men værker når jeg bevæger mig. Stadig for hård ved mig selv fysisk, stadig stop for ting der ikke er mig? OK, mindre hårde gåture og syng mere autentisk, ikke nødvendigvis imens. 1 ting ad gangen i det fysiske hvor grænser er nødvendige. **21. april** og natnyt: kun ved væren-jf under Åndens fysiske udtryk, solen, kan frisættelse af gammel kh ske, *så lad AL fokus være. SUKKK!*

Den grundlæggende natur (2.att., nagual) opleves, ikke ny, ubekendt, utryg – fri under Moder natur beskyttelse inddrager jeg min større andel og frigør stof hidtil bundet i programmets fokus så dagsbevidstheden (1.att., tonal) kan rystes fri af det og alle Kalis kh-ekkoer. Hm, DJ sagde at vore bobler oprindeligt var større, mere ægformede... ih, kommer jeg nogensinde ud i verden igen? Jeg ser, tingene går mod klimax i natnyt og udenfor, men hvornår er det klimax? X'erne og mine sønner har haft begrænset energi som nu jeg i årevis. Xx har kun kunnet holde ved fordi han selv kan bestemme sin tid så meget. Nå, jeg er tiltagende i stand til at hygge mig ved bare at være til. Sangstemmen kan hurtigt opøves (når de skide belægninger er væk!) og min erfaring fra adskillige stop for spil og mal siger at det kan *det* også. Men kun skrive er OK. Hvem vil den ny mig være? I alt fald mere bevidst end Kali-mig, det er jo en start.

20.04.0628

BJERGBUD

Bjergmassen voksede, løfted sin top,
hjulpet fra Syd og Nord skød den sig op
til den gennemskar skytågens bræmme

Her over skyggers og ekkoers gys
i åbenbaringers klareste lys
fandt jeg mig endelig hjemme

Som bjergets beboere fulgte jeg med
fra mørket mod lysets salige fred
men dér sku jeg enes og skilles

for det der kan trives i mummieskyen
kan tit ikke leve med nøgent vidsyn
hvor ønsket, hvor meget end villes

og ingen jordisk kærligheds løft
kan spænde dén kompromisløse kløft
som gaber i gennembrudet

Når Ånden vil ind kan kun siges farvel
til elsket der aldrig var del af den selv
om så det en tid var forgudet

10. I KRANS

Det giver mening – i en tvungent passiv rest-Kali-tid, én stor krimi – at krimi har sådan succes. Tidens går dybere end for 20 år siden heldigvis, om så de endnu kun kratter i de personlige programmer, men det gør de dog – pædofili, incest, homo/hetero. Jeg har længe undret mig over en vis væmmelse ved sex-scener i film. Jeg genkender den fra jeg var ung og overvandt den. Hvorfor kommer den så her? Film manipulerer og invaderer vort mest intime univers med det, især taget så tæt på at man nærmest deltager. Det er voldtægt, og selv ”blød” porno er jeg ikke til uanset sympati med aktørerne. Fjernere takes giver mildere reaktion – jeg skipper. Jeg var aldrig til såkaldt ”fri” sex i grupper, læs ”Ånds-svag”, for mig er fri sex 100% privat mellem to og Ånden, uden partner længes jeg nok, men uden drift. Homoscener er stadig tabu, tages mindre tæt på, men giver mig stærkere reaktioner. Ikke fra kh/frygt, jeg har bare aldrig haft Åndsdrift dertil, det er en naturlig modvilje som den da jeg havde fået nok af xxx og xy.

Behovet for filmsex skyldes sult efter (rette) overflade-intimitet som ikke haves/tåles, og afslører mangel på et dybere eget liv. Desperat mangel på Ånd. *Min* hang til at se krimier nu afbilder sidste rest inducerede fantasier på vej væk med stoffet. Hvor længe mon? De har længe ikke været i/om mig som hos xy og var jo aldrig mine – jeg har faktisk aldrig (i dette liv) opført mig som aktørerne i filmene, højst dem i eventyr-/tegnefilm, og kun metaforisk... jeg var aldrig 3D. Jeg tror at den kyniske blood and gore der også er så meget af på film afbilder folks ubevidste, desperate ønsker om at bryde det gale i sig ned og lave det om til noget bedre helt ned i detaljen. Den afbildes helt grænseløst, inde i kropsvævet nu. Godt at der er spirituelle transformatorer som med verdensufokuserethed løfter andre ud af fokus så gamle magtspil ikke kan fastholdes men rasler op og ud. Ja, jeg ønsker overfladiske manifestationer, men...

Onsdag 22. april viste natnyt bare at alt er harmoni fysisk, let formørket endnu, men ét, **23. april** samme, sidste formørkelse siver stadig ud, som én stor menstruations-operation. Dette har kørt nu i en uge efter Påske, ingen tvivl om at det er rester der forlader mig, men det kan jo stadig tage længe med uventede facetter der lilliige skal med. Humøret har ikke været særlig højt de sidste dage med al den formørkelse om mig. Særlig i aftes måtte jeg tage grundigt fat i mig selv før søvn, vred efter et helt livs slid og lang næse med mit undtagen på messerne i 10-15 år – ”hvad skal jeg her, ingen vil jo have mig/mit”. Hvad andet kan man forvente i en verden der priser film som ”Basic Instinct” i høje toner? Nok er Stone god, men rollen?! Med xy håbede jeg virkelig, og så skulle jeg bare acceptere fuldt at verden ikke ville, kunne have mig. Jaja, den *gamle* verdensforbindelse kom ud via ham, plads til nyt, men måske er jeg lige så meget forud som Tesla. *P* de næste 30 år? Ikke ferie. Mine tiltag *er* jo mig, ikke et ”job”.

Svar i **natnyt 24. april** – forbindelse helt ud i overfladen er ved at etableres, men indtil den er sikker vil jeg være *P* under den. Et glimt af overfladen viser lysets togspor i fremgroen, vil jeg forpurre det? Nej tak, jeg har ikke lyst til et liv som blad for systemets kastevinde som en spirituel veninde i fortiden. Jeg vil togspor, for mig og andre, og de er der, blot endnu ikke helt farbare. **Lørdag 25. april** - Kristus-energien sørger for kerne-energiens spor, fremtidige jf via mit skriveri. Jeg vil så gerne jf ude i verden, men imens den gamle tid udskilles af kh er isolerethed omsorg. Min tvivl om jeg kan og vil ud med mit skyldes kun ”damp” fra renselsen før det helt ny, udvidede service kan tages frem og stilles på bordet til det ny måltid. Det skal forsigtigt ud af 2.att., som af en fosterhinde. Jeg tænkte i går på at det ikke er helt rigtigt at jeg altid var pivåben, ærlig. Jeg var tit en social idiot, men de *virkelig* dybe ting jeg så holdt jeg altid tilbage.

De få gange jeg lukkede dem ud i andre fora end clairvoyancer blev modtagerne rystede. Nøgtern sandhed skal man være klar til for at forstå, men jeg befandt mig altid i den og var nødt til at formilde mig med kh. De få jeg har lukket ud til var de jeg troede også var der altid. Senest xy. Første og eneste gang fra '13-'19 jeg tillod mig nøgterne konstateringer om ham uden han var

forberedt, følte han sig skudt. Når jeg tænker på hvor tit han... jeg er opfostret med kritik, ikke vild med den, men jeg efterprøver den, uanset lag. Er den reel gør jeg noget ved det og takker. Også for den jeg ikke bad om – den er som regel vigtigst. Jeg har takket ham. Hvad er det der gør det så svært? Indse og ret, det modner! Vi bestemmer selv hvem vi er. Jeg gør. Men der er uhyre få, der er så nøgne – modne. Kattemor. Xx (hjemme) og sønner. Jeg kender trist nok ikke andre. Ikke så sært at vi skal holde os inde.

Det er ret vigtigt at vi er her med nøgent, forsvarsløst <3, frilagt af 3D som kun skal glemmes, uhyggelig at se gennem øjenvinduerne. Efter et helt livs antagelse om at krimier var extremer har jeg indset at de nærmest altid tro spejlede livet udenfor min beskyttende glaskorridor. I dag endda lovlig utilsløret, gisp, men man kan dog lukke øjnene med film. Jeg føler tydeligt mørket, det lede tåge-medium for en evt. led personlig film, diffundere ud af korridoren og midlertidigt forstærke mareridtet udenfor under den totale fordampelse. Det sket er interessen for krimier det vel også – fastholde filmen? Adr! **26. april** og detektiven selv kan ikke stole på noget partneremne i disse dages afsnit. Alle snyder, har fortiede temaer. Vand på møllen **27. april** hvor natnyt opfordrer mig til at medvirke i at skylle al angst for skuffelse i kærlighed igen ud, i vejen for total tillid til Ånden – som *er* kærlighed – og dermed i vejen for stemmen og musikken.

Så jeg kneb en rensende tåre over metaforen. Han *var* sorg, min xxx-svoger, jeg var lidt bange for ham faktisk, lunefuld, kold, afvisende – men sexy. Udenfor familie havde jeg undgået ham – derfor aldrig skænket ham dybere tanker, nu sansede jeg dyb sorg over at føle sig uelsket. Essentielt af sig selv, for fastholden af gamle skuffelser af den art, konstant haven parader oppe i frygt for ny *er* uelsket. Xy havde samme, langt mere bevidst men ikke nok – haves den, hvordan så få andet end ny skuffelser, selv med mig? Og med ham blev de samme rester i mig tydelige... UD! Mit livs perifere mænd var meget af den skuffe. Min søsters mand og svigerfar, min xxx-svigerfar, -svoger og min xy-svigerfar. Desperate voksne spædbørn der skriger til moderinstinkt, dyrisk, "that old black magic" der gør hjælpeløs, voldtager, de tror ikke nogen kan elske dem for den de er og hugger hvad de kan så længe det går... med sex... *mis*-brug! Op i mor igen!

Der er mange varianter hos begge køn, men alle dræner, umodent angste små investeringer gør det også lettere at skilles når karret hos en eller begge er tomt... *jeg* investerede voksent, men trods alt xys arbejde med sig selv havde han stadig kun barnlig modenhed, ikke moden barnlighed. De var lette at forveksle, åbenbart. Han var umoden, og ikke engang mit sylfidehjerte kunne nå ind til satyrens; men frøene er der, hjælper os udad til jf. Og ja, de sidste dage *har* jeg *kort* vendt om jeg turde et forhold igen, flytte fra freden hos sunde, sande xx nogensinde igen. Slut med den slags mistillid til Ånden. Færdig. - Søn 2 har brugt sin indfaldsvinkel på de nærmeste år – når Pluto '23-'24 går ind i Aquarius fra Capricorn vil alt investeret i rette Ånd lige fra slut '80'erne med de ny børn og Pluto i Sagittarius komme til udbetaling. Plausibelt, sammenholdt med mine nattepraj om at blive klar af alt gammelt nu. Xy (Capri) må have et rent cirkus med Pluto...

Z forankrer ham vel i den gamle jf han behøver som springbræt til hans ny tid, hvis de stadig er par. Han har knap haft lige siden ca. 2000. Hårdt for Capri, men hvad, skæbnetegn, regeret af Saturn. Sjovt nok er jeg meget præget af Saturn også skønt Pisces, regeret af Neptun. Sådan er der så meget man kan lege med. - **29. april**, natnyt melder instinktiv proces nær finish: stop "Ånding", fokuseret redskab, ikke Åndens, nu derfor vold! Og i går så jeg "tilfældigvis" perlen "An Unfinished Life". Spirituel uden et ord derom. Ja, film som "Basic Instinct" får al virakken – jeg har aldrig hørt om denne trods Redford, Freeman, Cruz... "Deer Hunter" hørte man da om. Nåhja, mere trend, blood and guts, krig osv. Jeg besøgte "Den Frie" engang. Folk flokkedes som fluer om et lærred som én stor lort: "Røvhullerne". Jeg burde vise mer forståelse. Renhed tiltrækker kun få. Den er *kedelig*, og jeg kender følelsen.

De få kammerater på MKS som var renere havde ingen interesse for mig, der måtte have mine traumer opvejet hos en modpart – *for 55 år siden!* Nå, nu er basis altså så ren at "Ånding" kun

giver disharmoni... søn 1 sagde at psykiateren vi var hos i Kbh var pletsjud. Han så også sådan ud, det glimt jeg fik. Endelig en der vidste hvad han (vi alle!) var og hvad der skulle gøres for at udrede sønneke af systemet, skidt med at han/vi stemples autistige. Han havde ganske som xx et uofficielt netværk af visere folk bag den vrang overflade og var klar til at trække på det, hvis der blev problemer. En nutidens Prior hvor åndelige mennesker har deres munkeceller ude i samfundet og centre dér som ikke er klostre. I.e. *min* kreative fremtid (søn 1) befries nu også af energispændetrøjen. Tilgiv at jeg ikke bryder ud i jubelråb. De mange befriende hop har endnu ikke bragt mig det mirakel jeg har slidt for et helt liv. Men – et hop til. Glædeligt.

30. april – hver gang jeg har troet tiden nær, er jeg blevet bombet tilbage. Jeg troede nylig jeg skulle optræde i Påsken, så lige efter, så kom Covid 19, og nu advares jeg om at jeg er P langt nede i rækken på B-hold (225B - sv.t. '23-'24, Pluto fra Stenbuk til Vandmand op til '25?). I det mindste advares jeg, tak, hvem vil ud i utide? Jordens arvinger har tålmod, det største aktiv. Nylivet er lige arriveret (Påsken) til det trygge miljø Ånden/jeg forberedte for mig hos xx. Jeg får igen den besked at jeg kender min id, kunsten (spurgte igen og var villig til whatever før søvn), men må være ufokuseret flydende en tid endnu hvor stadig rensning let sker, før fokuseret til ud. Jeg må nok male nu – hvis lyst – men færdigheling er vigtigst før den ny lys-jf samles. Tja, jeg er før nemt vendt tilbage, og min erfaring er at når alt er klar, er mulighederne – jeg tiltrækker dem prompte. Det skete jo bl.a. da jeg kom på messerne.

I går fornemme jeg 5 år frem kvartalsvis, faktisk for at imødekomme søn 2 og sammenligne, men han trak sig, ingen af os brændte for det da det kom til stykket... Intet nyt – alle strukturer brydes op, snavs hvirvles ud... farver jeg fremsynet eller ser korrekt, bare i samme proces? Mest interessant var at der tydeligt fornemmes en ændring mellem '22 og '23, hvor tingene efter totalt opbrud synes at falde på ny pladser til '25, navnlig '22 føles en kraftig udrensning, men vi kan jo alligevel aldrig være forberedte, vi må tage tingene som de kommer. Der dukker dog ting op når jeg sådan rører i gryden. $23 - 15 = 8$, og i 2 år (Pluto i Sagitt på vej til Capri) op til '08 mærkede jeg tiltagende afmatning der til slut tvang mig ud af messerne i '09. Ihukommende dette og alle de åbnende Sagitt-Jupiter-år for mig forinden kan Aquas Uranus dog vise sig fin for Pisces Neptun, de er gode venner... uagtet floden af andre konstellationer i disse år...

Den sære kombination af skeptiske, snusfornuftige 3D-doktriner til kunstig jf og naturlig, ubevidst etik fra min teen-tid kommer igen nu, blot med fuld forståelse, ægte, direkte jf nu, hvor xy har ydet hjælp til at bryde min glaskorridor op. Når jeg ser de ny krimier/samfundet som sådan er det som for første gang at kunne udholde at se det psykopat-miljø jeg har måttet leve i direkte, uden glaskorridorens formildelse her på falderebet med det. Ingen af mine 80'er-sønner var lavet til det, de var forberedt til Dwapara, skulle kun af med det sidste før. Min korridor kunne liiiiige akkurat bære presset. Søn 1s var aldrig lige så effektiv, nu hedder det heling efter mareridtet, jeg føler at mit liv stadig er én krimi, sådan som jeg opsnuser gamle forbrydelsers spor i mig og damper dem ud. Det synes mig tydeligt at omstillingen til Dwapara startede for ca. 150 år siden da Darwin udgav Menneskets Oprindelse i 1875, intellektets officielle brud med kirken.

I 2025 starter så Dwaparas 150 års overgangstid, de må hovedsagelig være opbygningens tid som de foregående var nedbrydningens. Når jeg ikke er for træt af alt opbruddet synes jeg egentlig det er en fantastisk tid at leve i, her hvor alting ikke blot vender, men løftes op i en tid som ingen af universerne før har opevet mage til. Så bliver sorgen over xy helt væk. Han var ét eneste stort sår som lukkede mine gamle op til heling omsider. Tak og må han få et godt liv. - Op til 1. maj har jeg haft humørsyge og søvnproblemer, natten før sov jeg først 4, noget er i gære, men da 1. maj har været både s og h højtid og krydret med Covid er det vel ikke så sært. Jeg har ingen grimme varsler fået om natten. **2. majs natnyt:** Antahkarana-detaljehelinger, forstærkelse – ferie, men den lyse, rene, nøgtern-tekniske handlekraft er verdensklar. Det helt nyfødte jeg vil bringe ud kræver

beskyttelse i kh-postyret lige nu (eneste advarsel): P. De ny opgaver kan blive omfattende, men bordet er udækket, ikke evigt, bare lige nu hvor al min 1.att.-oprydning er slut.

Der integreres til udad, til Dwapara, også mht. parforhold. Dual harmoni, forfinet helt igennem fra ur, investeringen af al gammel jf har hentet energi til nyt, helt liv ind fra Ånden. Der sker tydeligt en vandring mod frihed i natnyterne. Det er sværere at se udenpå – lidt urenheder i nedre ansigts hud og murren i understellet samt den ufokuserethed som gør at jeg ikke gider male i f.m. udsiven af ”film-mediet”. Der er ro indeni generelt nu, evt. tanker bearbejdes her i skrivningen. Det er ok alt står stille, samtidig er jeg træt af hele tiden at udsætte, som natnyt også viser. Suk. **Søndag 3. majs natnyt** siger glem alle restspekulationer over varpen ”xy” ud, slip bare. Jeg er ved at skulle ud igen, men nys om mit er, skønt Ånden er bragt ned i khs underbevidste, endnu en bold i luften, omend stor. I går aftes faldt jeg igen i tanker over xy – hvad jeg ville sige i en dybere snak... forklare i neutral forståelse (tvivler på, han er til andet).

Min glaskorridor optrådte også i natnyt, og jeg gik vist endeligt *ind* i den igen. Oprindelig så jeg den som en pokkers mur jeg hamrede febrilsk på for at komme ud til jf i 3D, så som en beskyttelse jeg fik oprettet *imod* 3D – nu var den altid forberedelsen til 5D verdenen til udbetaling hvor ligesindede omsider møder hinanden. I '13 forlod jeg den en sidste gang for 1) at arbejde det sidste af med xy, 2) at få ham med op – om han vil er hans valg nu. Natnyt viste klart at jeg havde vist os fint vej ud af 3D og ind i 5 og ikke kunne gøre mere nu end selv gå op. Han kan næppe leve dernede, jeg slet ikke. 3D ledes mest af psykopater. Jeg vil ikke, har aldrig villet den, engang vidste jeg bare ikke at jeg havde et valg – der var truffet. Nu *ved* jeg. *AL* Kalis frustration skulle udskilles, understreget i **natnyt 4. maj**: en indkapslet rest (skulder og lårhalse) kræver omsorgsfuld afstand fra *al* aktivitet for at integreres.

Som xy også viste mig – udover at være distractions-nådegave i noget af den tid der skulle gå med frustrerende venten. I '13 var jeg ved at gå ned over at sidde og glo med alt mit guld uden at begribe et muk. Forståelse gør det da lettere. Alle larver har forladt pupperne, nu transmutes pupperne, emballagen, med de sidste rester. **5. aprils** natnyt bekræfter: alt gives tilbage når miljøet ude/inde er overens. Den skrappe åndelige operation lige foretaget kræver længere rekreation, stemme og energi vil returnere i kølvandet. Er det nu ikke skægt – da jeg drog fra Torrig svor jeg at jeg aldrig ville røre især haveværktøj mer. Sidste år nippede jeg lidt med et ørnenæb... xx slog lige græsset nu, og før jeg så mig om havde jeg kappet småtræer og efeu og frilagte fliser for græsovertræk med skovlen – lidt hårdt, men faktisk rart. Lige den slags arbejde jeg godt kan og må lave p.t. – lige den slags jeg lavede på Torrig mens jeg afventede xy.

Jeg kunne også meget godt lide det dér, haven var bare for stor til min begrænsede interesse uden opbakning, sidst især på baggrund af det støt mere dødfødte husprojekt, men sporet var altså korrekt, og frimærket her er overkommeligt. Det fik mig til at genoverveje hvorfor xy er med z. Skønt jeg er meget ligetil og jordnær er jeg meget spirituel, i vejen for én der både skal indad og have plads til at komme ud. Z kommer *slet* ikke i vejen med sin konventionelle jf, og det er helt i 3Ds ånd – man supplerer i en læreproces. Men når/hvis han kommer frem holder det ikke, lige så lidt som det gjorde med xx og mig i helt samme proces. Sært at xx yder mig samme service – igen. Som om jeg ikke fik alt med først, ligesom med xy i sommer. Vi vil aldrig mere danne par, men jeg føler mig kommen hjem som altid med xx, fred, ukrænkelighed, modenhed, vækst-essentielt. Det var svært at forlade xx i '98. Hvad når, ikke hvis, det sker igen?

Natnyt 6. maj afspejler aftenen 5. maj. Til min ærgrelse og undren kom der lige før søvn stædigt tanker op om xy til transmutation. Hvad skal jeg med dem – som jeg kender ham? Tidligere i går i en kattermorsnak kom de også, de her anelser, resp. dumme håb om at han kommer ind igen snart. Nattefilmen var at mit arbejde ledt af AlMaha med bare at være og forstå jf vil tiltrække *min* ønskede handlekraft, en slags Snehvide-søvn som forcerer alle barrierer, at jeg tæller timerne til det sker – og at *han* gav mig uret jeg tæller dem på. Det tilstår jeg blankt, men jeg ved ikke om *han* er

xy. De hints jeg får kan betyde alt muligt. Dog står hans yndlingsguitar her stadig (som natnyts ur), ikke udvekslet, og første gang jeg i frustration og sorg overvejede det for at få ende på smerten drømte jeg at jeg ødelagde mine fremtidsmuligheder. En sær, irriterende situation at leve med: ikke ”alle bolde”, nej, én STOR i luften, ingen definitiv vej, ingen jf. Dagens natnyt *kan* sige ”snart showtime”, men *han* lignede mere en healer jeg har kendt. Stadig healing.

Jeg sludrer med xx over en kop the hver dag, p.t. om storkrisen i samfundet pga. Covid – hvem tjener på den? Nåjo, bedemændene! Og de er sure over at der kun må være 10 med ved begravelserne... hihhi! Tænk, selv nu lyves der landene imellem. Kina hvor Covid stammer fra har ikke fortalt en halv sandhed, så Amerika trækker sig ud. Tavse satellitfotos viser kister opmarcheret på den Røde Plads i Moskva... **Fimbulvinter**. Medicin, masker og håndsprit sæller og døds- og intensiv-tal daler støt i DK, men alt andet går fallit. Så vidt kontrol. Det gav et pusterum, men DK tvinges nu til at give los for samfundet alt inkl., restauranter, hoteller, the lot. Imidlertid opfordres jeg ikke til at øve, så nu kommer epidemien nok med kun én effektiv kur: naturlig, gammeldaws immunisering – brug for basal helseviden frem for shows. Healing.

Jeg har fået øje på dr.dks ”Ørnen” fra '04-'06. I går aftes undrede jeg mig lidt over at jeg stadig er så tiltrukket af krimier. *Den* er i top og exponerer en verden jeg absolut ikke har skullet deltage i, men **7. aprils natnyt** bekræfter tidligere konklusioner. Realistiske serier/film giver gode indblik i ting i 3D som bør vides på faldereb. Som den viden jeg fik via xy om mørkebasis for samfundets toppe som gjorde det håbløst i Kali for os, lyset, at få tilgang. Den var ikke fiktion; men ”Ørnen” afspejler fint. Sikkert stadig sandere end de reelle serier der nu findes. Reelt/fiktion – *princippet* er sagen. Lys indføres lige så stille via os, heler efter det udsivende mørke. 3D skal være der, bare balanceret. Lige siden uddannelsen i naturmedicin er jeg blevet vist mørket. Dengang måtte jeg slippe det for ikke at blive sindssyg og give håbløsheden unødigt energi – rette løsning – men xy fik mig til atter at se på det.

Jeg sagde som ovenfor, men han hørte mig ikke. Jeg bøjede mig så, skønt lige ørkesløst – det gav noget at lave/snakke om. Men først nu er der håb, og før skulle det ikke komme igen for mig. At slippe skulle vel først være nu for ham? At så frø i hinanden. Forleden havde jeg en klient jeg hældte lys på. Jeg anede at han løj om noget, men behandlingen var den samme, så hvad... – Jeg skal have set et par andre serier, ser allerede ”Bonderøven”. Det er hårdt, jeg genkender så meget fra Torrig, og hvor Frank har drive og bare går i gang fik xy det ikke, som jeg håbede på. Han sagde ellers det var en gammel drøm. Jeg lavede en masse forberedelser i afventen, og pludselig skulle jeg selv stå for min afdeling! Nok var jeg ikke dum til det, men jeg skulle kun have hjulpet med... det var ikke mig, jeg løb tør. I serien ser jeg hvordan det kunne have været, kærligt, respektfuldt. Det genopvækker smerten selvom det ikke skulle være.

8. april, kommet op fra dyb post-Torrig jf-proces forberedes nyt liv, genopleven af 90'ernes kærlige opvågningen, renselse – kortvarigt svag i jf og afskåret fra manifestering vil alt mit vågne efter tur til tiden. Der heles, oplæres til den højere drøm jeg længtes efter så længe – lidt fler sorg- og brokspor passé og den vil køre glat. Passende kapitelafslutning.

FREMSYN JUNI '20 – DECEMBER '24, '21-'24 KVARTALSVIS

Info fra kik på Dks nationalsjæl

2020, jun-aug: der er opgør på instinktniveau, ikke ved kilde, men i finmekanik (sygdom, fejlfunktion) i alle grader – alt med sundhed og energiforsyning, banker/invest, genteknik, it-teknik – transport (ulykker) – der er murren i ben og fødder som på kuglelejer, ustabile.

Sep-dec: der kan komme en fly-ulykke i okt og en tog- i november.

2021, jan-mar: februar mulig bankskandale der trækker forsikrings- og investfonde med

apr-jun: medicinalindustriemaer rører på sig men træder igen i baggrunden – megen sygdom på AM, knirken, svigt på plejehjem/hospitaler, lign.- snak om friere løsninger over hele linjen

jul-sep: sær tom følelse, stadig samme temaer men som stille før storm, mathed

okt-dec: medicinalindustri mangler afdækkes, oplæg til skandale, uduelig vaccine, svagheder i deres finans- samt transportveje afdækkes, vrede, oplæg til mer skandale – grimt

2022, jan-mar: som om der vælter lort ud, stærk udrens og lettelse/svækkelse, ses i plejesektor

apr-jun: ny ideer, men svært at komme ud med, hindringer i kommunikation og rejseri samt uddannelsessektor, evt. protester over snæversyn og uddateret materiale

jul-sep: stadig hæmmet transport, men glider dog – emo/explosioner i ungt og kriminelt miljø

okt-dec: kønsteamer, spændinger, indre spørgsmål udfordrer overfladen overalt, ligevægt søges, ondt i regler og systemer der sprækker, retsvæsen, regelsæt, fornyelse

2023, jan-mar: korrupsion i retsvæsen og politik, al politik, berører al sundhed, også medicin, muligt oprør m.h.t. medicinalindustrimagten bølger over hele året

apr-jun: styreformuler til debat i lys af jan-mar

jul-sep: der arbejdes videre derpå

okt-dec: der søsættes ny tiltag

2024, jan-mar: der udtrykkes, manifesteres ny ledelsesformer o.a. politik – medicinalindustriens magt synes at nedtones og svinde over året

apr-jun: eksperimenteren videre ad samme linjer

jul-sep: kunst, kreativitet, underholdning blomstrer op

okt-dec: det ny meget på plads

GENERELT: det er svært at føle hvad der er i forgrunden fordi alt egentlig er oppe på skift, men overordnede indtryk er at størst turbulens er før '23-'24. I '22 er det, som om de værste omvæltninger sker/er sket, intet gået ram forbi. Der koncentrerer herefter om at søsætte ny og bedre, tidssvarende løsninger. Sjovt nok lige op til 2025... vi får se om det holder stik, helt/delvis.

11. UHÆMMET

At blive voksen, er det ikke bare at gennemløbe alle tidligere faser lige fra éncelle over gople, fisk, reptil hhv. andre dyr op til sine forældre og så bygge sit eget på? Der laves meget rod i dit og mit i det sidste, det debuterer og der skal skelnes. Mange tanker er opstået af serierne fra de sidste uger. Krimierne flasher håb om at hæmme Kalis psykopatiske hjerteløshed overfor de svageste *fremover*; kompenserer for reel angst der bare må leves med, men selv bonderøven med sin rette indstilling fik sukksyge. Man holder op at kunne fordøje livets sødme når man hele tiden vender sig ryggen i flugt. Jeg er meget id med at lave alt selv, har gjort det meget; men man har aldrig fri, aldrig ro, berømmet i vort sindssyge "last MAN standing" samfund: det hindrer kontakt indad, gjort ondt, suspekt, egoistisk af de styrende s-krafter, for så frigøres slaverne. Der glittes over snublestenen, men snubles. Havde jeg ikke kunnet høre min Ånd havde jeg også været syg i dag. Syg af sin levevis er en falliterklæring i min optik.

Alle serier, film, handler om at blive fri af noget. Selv pornofilm. Vi kan ikke lade vor inderste længsel agterude, vil altid vise den i vore projektioner. I går vendte jeg igen hvad jeg ville med mit liv, tænkte over hvordan jeg havde eksperimenteret med alt muligt, bare ikke stoppet ved *tingene*, og præcis det førte mig indad til Åndens kilde. Det jeg ønsker er at promovere den vej. Den har betydet ofre – der var det værd, sagde jeg til min Ånd i går aftes. At jeg lige nu hindres deri kan kun være midlertidigt. **9. maj**, og flytningen af positionen på boblen ånder mig i nakken skønt forankringer endnu elimineres her i min isolation. Ved at overgive alle fokusrester til Ånden viskes det sidste af tavlerne før scratch på sandere, oprindelig position – færdsel på helt egne, stærke præmisser i 3D, i balance med andre do, men uden at have noget af deres i mit fartøj. Fra Rat over Nope, ubekymret, til Silk, som før beskrevet.

Så 10. maj vises hvad der skulle af tavlerne – utroligt jeg bliver ved at have kummer fra Torrig – en koncentreret, hård livstema-lussing, jeg begreb ikke at jeg ikke skulle noget i 3D, så den var nødvendig; men åh, hvor læ... ja, jo, til jeg har sluppet... det positive var stadig at det er *lidt* og jeg kommer ud *snart*, tiden er *nær* modsat i den drøm på Torrig (Ssp) hvor alle mine ordrer til fremtiden accepteredes til Ånds-effektivering, bare ikke min daværende agenda... jeg skrev Ssp i 2018... er jeg da så stivnakket? JA, siden det spørger. – Jeg har lige grædt. Undskyld, xy. Man kan kun tilgive at andre ikke er klar, uanset hvor meget man søger at rydde vejen for dem – og sig selv at man forsøgte sig med en utidig agenda, om ikke helt gal. Min trøst er at jeg ikke vidste bedre, faktisk fulgte Ånden, aldrig pressede, var kærlig og såede reelle frø. Hm, jeg tiltrak nys en ung klient som ikke var forbi en skuffelse i f.m. en partner for 3 år siden...

Når jeg altid gav slip med xy på Torrig frisatte det alle indlæringer om ret til at kræve. De hobede sig op. Jeg *gjorde* uselvvisk, det afdækkede selvviskhed – én stor giv-slip-proces, tak, xy – jeg vil aldrig gide spille tid på at være bitter. Du var min sande partner – til tærskelen. Apropos den siger natnyt **11. maj** at sidste Rat-forankring, dvs. alt xy, nu kappes før flytning permanent til Silk fordi jeg *har* Nope. De sentimentale bøvser fra selvopholdelsesdriften i 1.att. er at jeg ville så gerne have haft xy/kh med – ørkesløse spekulationer, reaktioner på tærskelen, alle går alene, skal selv. Jeg følger godt med iflg. natnyt. Og endnu en advarsel om larm fra kh der øges. Javel. **12. maj** og natnyt afspejler at jeg er gået i gang med at genlæse MM fra start for at se hvorfra og -til jeg er kommet. Alt er faktisk klar til ud, og da Ånd/jeg er 1 og agendaen vil det ske; men stadig heles for styrke og retableres grundlæggende funktioner i strukturen.

Jeg længes efter at jf mit absolut smukke erfaringsprodukt men må først genfinde et drev, og kun det er der flow på. I den proces er rigtig meget gjort klar til brug men tilsidesættes for det. Jeg er tæt på at få hentet drevet ud af sit beskyttede/blokerede gemmested i basalstrukturen hvor det anbragtes til senere genstart. Sic! **Onsdag 13. maj...** natnyt var tydelig, jeg ikke. Indtrykket var nøgternt udskilningsarbejde for strømlinet funktion der gav nogen energiprottest. Det *sker*, og alt er

klar. De sidste dage er jeg vågnet nogle gange i sved og konflikt, og det rumsterer stadig i lårhalse og ben af og til aften. I går var jeg tæt på overgear på vej hjem fra nogle opgaver i centret. Indbildning om masser af rastløs energi er ofte advarsel fra overlevelsen om at jf er meget sart af tovkapning. Jeg var dødtræt om aftenen. Måske var det "larmen" i natnyt 11. maj. - Jeg er kommet i tanker om at både xy og jeg ind i mellem talte totalt forbi hinanden. Det var ikke ensidigt, hvilket jeg som sædvanlig først har tænkt – at der var noget galt med mig.

Et tegn på spiritualitet af den ultimative slags er at vi lissom ikke ses, høres af matricen, heller ikke hinanden hvis niveauet ikke er samme. Som i "Den niende Indsigt" hvor en flok bliver gradvis væk til de er i en anden dimension. Xy var halvsynlig for matricen, jeg halvsynlig for ham, helt usynlig for matricen (*vi har nu 14. maj*). Det er realitet – efter jeg kom i psyko- og spirituel terapi i 90'erne har jeg ikke haft kontakt med systemet undtagen via mine 2 ældste børn, og søn 2 blev trukket ud af KU-studiet med en lungebetændelse og derpå efter en kontoruddannelse for nogle år siden, søn 1 har haft et længere stress/sygdomsforløb men bliver det nu, ældste, Eva, havde et lignende, men særlig unikt (Ssp) og måtte selv-ofre sig. Som i Kunama/Tambo-drømmen julen '19 (MG) er jeg nu helt usynlig for xy over skytågen. A la før '13. Han gik ned under med z for at afslutte det gamle og så nyt, som jeg med ham i '13. Faklen gives videre. Z må være *hans* examensopgave.

Før sin korsfæstelse havde Yeshua af og til kontakt med systemet. Efter var han usynlig for det, men levede stadig, spiste, drak, talte og skulle undgå det som før (i dag kontanthjælpsystemet og jobcenteret!). Humlen er at *han* let kunne kontakte *det*, ikke omvendt, ukendt med højfrekvens. Det beskrives gådefuldt i NT, for hvem forstår den proces som ikke selv har gennemgået den? De disciple vi har kunnet følge døde ikke just i sengen. Dengang måtte man overgive sig til (vende anden kind til) sine externaliserede, sultne projektioner for at skille sig fra dem, lade sig ofre, der var ikke bevidsthed til et mere balanceret forløb hvor *de* blev ofret – jeg er selv blevet hængt, brændt, dræbt på alle mulige måder i tidligere liv. Adamus påpegede at vi egentlig længst var færdige, men havde villet opleve denne specielle tid og derfor var her, i.e. "kom oppefra" som jeg så tit har følt. Ikke så underligt at systemet ikke forstår os.

Natnyt 14. maj spejlede en pludselig indskydelse jeg fik i aftes til at se nærmere på den murren i lårhalsene, især venstre – som nok har givet det hop i de 2 foregående afsnit. Lårhalsen var overspændt i forsvar, altså modstand. Mod hvad, hvorfor? Skrædderstilling har voldt meget besvær i mit liv, og jeg har aldrig kunnet gå i split eller spagat til akrobatik skønt jeg ellers var meget smidig. Jeg har kunnet sprede benene nok til sex, men mon ikke det havde med sex at gøre... jeg blev i følelsen og gik ned i tid til 1 md., og dér mærkede jeg en så ubehagelig nærmest fysisk stikken i hele mit energisystem af modvilje imod far, så totalt respektløs overfor mor. Jeg skrev nylig at psykopati = totalt afskåret fra Ånd. Han var 45 da kranspulsåren sprang – hvordan leve uden hjerte og Ånd? Mor var meget ubevidst åndelig. Han så hende og dog ikke, trængte bare usigeligt til hende, *ville* have hende, fik – kunne så kun mishandle hende.

Jeg har altid troet, mormor var årsag til min PMS, skedespændinger og -katarer. Hun hjalp visse ikke, men i går så jeg at alt bundede i afvisning af min far og altså alle mænd. Det tog år at ase mig til et fornuftigt sexliv og jeg er ikke helt igennem, men tæt på, det fandt jeg med xy, der både var expert i sund, udviklet sexualitet – tak igen – og lignede både far og mormor så slående, og hurra! Murrende lårhalse er endelig opløsning af grundlæggende spændinger i vej – den rest energiprotest imod den nøgterne udskillelse i 13. majs natnyt. Hvordan var det nu – 2 forankringer mere kappet, og positionen på boblen er forladt? Der er 2 lårhalse, men hvis de principielt kun er 1, hvad er så den 2.? Nå, 1 ting ad gangen, bevar jf. Mit sexliv blev forgiftet på Atlantis hvor mit hjerte blev knust og vi gik ned i skytågen til 3D, som Kunama. Her over skytågen helbredes jeg igen.

Alle vil uundgåeligt mobbes når de forlader en lavere fase. Kommer vi nedefra såres vi, sår samles og kæntrer kontrollen i hævn, vi udmattes i ørkesløshed, ræsonnerer, transformerer, transmutterer. Oppefra springer vi gerne hævnfasen over og går til ræson og transformation - efter undren og vrede

over godt gengældt med ondt indses det at mobberne er ubevidste dyremennesker der vil tvinge det ukurante ud for artens overlevelse – så forstås det ”ukurante”, nemlig at de ikke kan udholde at se hvad de selv har måttet opgive, og til sidst fattes det at mobningen er hjælp fra Ånden. De ubevidste ved ikke at Ånden bruger dem til at få startsparket personen ud af lavdimensionen og kan kun bruge de redskaber de kender fra deres lavfrekvens. Han/hun er overkvalificeret, ikke kasseret, men hvem skulle fortælle dem det uden virkelig at kende til Ånd? Da jeg for 10 år siden fik indskydelser om at skulle sige det til mine fortvivlede børn efter div. mobning/undervurderinger i systemet forstod jeg det da heller ikke lige med det samme! Jeg havde kun lige fattet at min mormor-tortur var i den kategori og troede stadig vi skulle finde plads i systemet!

15. maj, ovenstående proces har styrket, men efter den skal der igen holdes fri. Jeg vil så gerne i gang, men nattenyt siger ”kun klar til at være, ufokuseret afventende – handlekraften holdes tilbage i Ånden” = ”Ånden er redbon, kødet skrøbeligt”. Jeg har bestemt ikke kræfter til at knopskyde, i skrivende morgenstund svømmer jeg nærmest hen efter natnyt og vil tage en extra lur. Alligevel sker der noget. 90'erne startede også med klienter før kunst, og jeg har haft usædvanlig mange de sidste dage. De er af mere bevidst type, har registreret det øgede pres og været nær ved at kippe - ”hvad pokker sker der”? Jeg synes nu at tage hul på at forklare klienter om det kosmiske vadeded vi lige nu passerer og forberede dem på hvad de kan skulle igennem udfra mine personlige erfaringer – lede dem ad mit spor. Nu er det ikke mere bare helbred til den gamle tid, det er eksistentiel omstilling til den ny. Særdeles understreget i **16. majs natnyt**:

Yeshua-processen er fuldført, alt det gamle transmutes, der er lidt vemod over ting jeg værdsatte der skulle ofres for min ny verdens nøgternhed, så jeg græd inderligt; men hvad skal man egentlig med sentimentalitet? Igen tænkte jeg over xy. Jeg var så sikker på at det havde fremtid fordi det ikke var en normal forelskelse. Forholdet var helt atypisk, mit sidste havde været så afbalanceret, hvorfor nu dette konfliktfyldte? Men SB ville have mig den vej... i går så jeg ”American Sniper” (og ”Gran Torino!”), hvor en mand til sidst ofres af sine egne restprojektioner, a la Yeshuas proces, blot mindre bevidst, så i efterfølgende liv fejes efter – mine sønners proces efter do. Min var bare indre, som kvinde – at dø indeni. Processen duer kun hvis man virkelig elsker. Kærligheden og døden er én, og som søn 2 lige sagde – det mærkes meget eksistentielt/sexuelt, men ex fantasier og ydre reaktion over de 90% i hans system hvor vi begge er (MG, 6).

Processen ville ikke have virket hvis projektionerne ikke havde været lavere frekvente, så der var god mening i at xy ikke skulle kunne elske mig lige så højt som jeg ham, som han også selv mærkede, ”det gjorde ondt at han ikke kunne give mig hvad jeg ønskede”. Ikke desto mindre tror jeg at det ”dybe” han følte for mig uanset var den kærlighed han ikke kunne give udtryk. Jeg så ind på ham i går. For første gang mærkede jeg en slags fosterhinde inde bag hans overflade hele vejen igennem ham. Jeg kom pludselig til at tænke på min glaskorridor, hos mig udenpå, hos ham altså indeni. Han skal ind i den for at få kontakt med sit hjerte, jeg prøvede at komme ud af den, men skulle ikke og er nu gået ind i den igen. Hvis han kom ind kunne han måske føle samme dybde i kærlighed som jeg. - Jeg blev så glad for min AHA om Yeshua-processen at jeg ringede til søn 1 og fortalte ham at hans død i sidste liv havde været korset med efterfejning nu.

Han blev irriteret! Nu havde jeg så mange gange nylig sagt ”det kommer” at han automatisk tænkte ”til sommer” i sin tåge... jamen vi havde ikke før set det helt sådan, og han var jo i helbredelse, så jeg ønskede at opmuntre – jo, men det føltes som at blive slået extra i hovedet... nå, jeg lovede at lade være, men sikrede mig at han så rang den dag han selv mærkede det! OK. Kold spand vand. Jeg ville jo bare... geskæftig gåen i vejen. Han kan, skal selv erkende, nøjagtig som xy, og jeg skal være 100% respektfuld. Generelt holde kæft. Det var sandt hvad jeg mailede til xy i vinter, men højere frekvens gør ondt på lavere (som omvendt!), og det vil reagere ved at mobbe/sparke det ud, hvis det ikke lige er klar til at modtage. Ur-AHA – 117. gang, hvornår er det lært? Fra korrektion af en skulderstrop på en rygsæk og helt ind i centrum. Suk. Og det blev **17. maj**.

Energien i "Bonderøven" er slut for mig, som snart i "Ørnen", en odysse om at bilægge traumer, og Ørn fortjener navnet. Hans levned er som xys, jaget rundt i manegen fra sag/kvinde til sag/kvinde har han reelt intet at skulle have sagt over sit liv. Ret spirituel serie, faktisk – meget er integreret fra 90'ernes bølge – også klar viden om Monarch og Brice Taylor (CIA-hjernevask). I går aftes så jeg serien færdig, klokken blev alt for mange og jeg har haft pandepine lige siden gråden i går morges. I morges tunedede jeg ind på den, på det hele, op kom igen et syn af mørketåge der siver ud overalt. En bitter, selvisk, sentimental agenda-em letter – "her-har-jeg-gjort"-selvretfærdig – ren dødsproces. Variabel, men kort tid før død af alder eller sygdom er der gerne en kort opblussen. Ånden løsner sig fra de i regelen negative forankringer og er en kort stund fri før den forlader kroppen helt. En omvendt forelskelse, rent faktisk. Men jeg ser det forlade mig og lever videre.

Hvorfor kunne jeg ikke bare som xy lade forholdet gå? Jeg prøvede, men han *var* essentielt den ene for mig. Jeg er ikke Ørn/xy, orkan i den flygtige overflade, slutsusende på tværs af ydre fordom så den viger og han ser, men i det faste centrum med at se og slutblæse den invaderede fordom ud: hans indre, min ydre glaskorridor, proto-Antahkaranaen der ikke må integreres for tjept, beskytter, hæmmer alt efter hvor man står, "beskyttelsesvævet mellem chakraerne mod utidig Kundalini-rejsning," Åndens fosterhinde. Når den så transmutteres væk er man både totalt nøgen og totalt påklædt til Ånds-nuet. I mine bøger koncentrerer udviklingens række af spring tydeligt. Som ved fysisk bevægelse jf, så luftsvæv, så jf til afsæt, nødvendig og af variabel varighed alt efter gang eller løb, utidig indblanding generer. Som med søn 1 ovenfor. Afsnit her med korte dagskommentarer, så pludselig *sider*. Gid skoling tog mere hensyn til det, men det er jo Ånd...

S ser den almene borger som kvæg. Det er tydeligt at Kalis extreme ledere i regelen er s'r. Man kan ikke engang sige at de tager fejl, for i Kali er mennesker 75-100% ubevidste dyremennesker, også lederne, og så kan de kun se andre sådan. H er idealister, ikke realister, virker ikke i overfladen i Kali som må styres med s. Gudskelov at vi bevæger os imod s-h balance. Altsammen skrevet om før, nu blot mere overordnet, enkelt. Som g.d. drøm hvor alt restmørkets hæshed syntes at opsuges i centrum. Ædt op. - **18. majs natnyt** minder mig om at på vej til et helt nyt liv måske før ventet, med af- og nyudvikling, er ufokuserethed essentiel kærlighed. I ufokuseret pause foregår oplysning og følelsesudrensning, så mit skriveri i sengen resp. hvile er uvurderligt. Utålmodighed, pres er pis på mig selv, godt jeg har stoppet det (genindvandt f.x. for lidt søvn i går) – næste lektion er snart og det ny liv har sart jf og skal komme i små nøk, som da jeg var 7.

Jeg fik nogle indskydelser i går om at lægge dagbøgerne ud på min side, evt. (senere) få dem trykt i lille oplag til de der hellere vil en bog. Der kom også inspiration til det ny viseshow jeg har overvejet, måske med titlen "Hvad er (ikke) Kærlighed?" Jeg lagde mig til søvns med spørgsmålet om jeg skulle gå i gang med dem. Og de er ikke nej, men skal heller ikke jages igennem... jeg er 65 og vil så nødigt væk p.g.a. alder lige på tærskelen. Jeg gider simpelthen ikke om igen. For første gang længe lagde jeg et par kortoplæg. Et generelt, hvor hovedsvaret var "utrolig heldigt", hvilket jo er forjættende – resten af oplægget spejlede mit nu ret præcist, spirituel proces indad, dermed også tiltrækning af det tilfredsstillende forhold udad (senere!) – og et på det parforhold. Svar: struktur er primær - "vigtigst er et sted at bo". Fjordhøj antydes måske også. Og ja, jeg bor jo, er jo som et lille voksenbarn lige nu, alt er i støbeske.

19. maj og natnyt: det (kedelige!) halvår med kun drev til at skrive under Åndens administration er ved at slutte med ufokuseret hurra! Balance arbejde (selv med talenter)/hvile er lært, jeg skal *indstille mig på* min opgave for Ånden som indebærer male, spille, muligvis længere henne parforhold, 1 med havet som Moana i Disney's film – min opvågning i dag var uden tærskel, så jeg valgte at drømme videre, drøm og vågen fantasi var 1... havet godkendte og lød i mig, måske kan jeg snart vente drev igen. DET glæder jeg mig til. Der har været indskydelser de sidste dage der tydede derhenad, men bekræftelse i natnyt er vidunderligt. - I går slog det mig at de C-regler vi konstant trakteres med på f.x. bus-infotavler p.t. bare er almen god opdragelse: rene hænder, host i

albuen, hensyn – afstand har jeg altid ønsket og praktiseret, ikke nyt for mig. Vi er nået derud hvor kun 0-25% har jf forælder-opdragelse, resten system-do (overfladisk, frataget forældrene), omsider rykket ind i det intimeste felt i Kalis yderste overgang til mere fornuftig Dwapara v.h.a. C.

Jeg tror jf forælderopdragelse igen bliver standard. I Kali hvor alt blev vendt på hovedet (skulle gøres eksternt) kan det være bedre ikke at have forældre end at have hullede, men hvis de er hele er deres altid bedst. I det næste tusindår vil der vejledes af nogle med ægte gamle værdier, og det giver dermed mening at have fået både en gammeldags opdragelse af 3 mødre + MKS pigeskole og en meget fri af sin mor. I den forbindelse kom jeg i går til at tænke på alle de der tatoverer sig og/eller farver deres hår i de mest unaturlige kulører. Et oprør mod det bestående – og mangel på forbindelse til centrum, for så var de tilfredse med sig selv og brugte tiden klogere. Faktisk ligner tatoveringer og farver reptil-karakteristiske advarselssignaler. Lidt uhyggeligt tegn på at være styret af fuldautomatikken i baghovedet, laveste, ældste fortid uden bevidsthed. - Nå, jeg fik ringet til Fjordhøj – så starter vi igen så sagte.

20. maj og bekræftelse – sidste overfladiske småpuslen, nok den smule kløe jeg døjer med fra udskillelse af restaffald, let lindret med lidt god crème. Hold fri og lad Åndens lys nedsmelte det sidste til ryd. Hm, jeg startede med rød hale, jeg slutter med det. **21. maj** – jeg skal snart til at være fokuseret igen, og her i optrækket vises de sidste forstyrrelser for det: forældede ambitioner. Jeg skal ikke synge melodropera, snarere være vise, enkle, elskede Satchmo... klart, med de stædige belægnings... VVG-lektien om igen, blot lidt dybere. **22. maj** - alt er klar, der er kun bølger fra det forgangne der skal lægge sig her på P i periferien – men de vil, er ved det. Imens gennemlæser jeg alt fra Ssp til MM, Kry først, forenkler og søger overblik over hvad der egentlig er foregået '18-'20. Meget har gentaget sig, men ikke alt, og jeg er klart mere intellektuel end Ånd før portalen 11.11.11. Dérefter er der ingen vej tilbage, alle rester skal aflægges før det helt ny.

Gennemgangen føles god i helingsfasen hvor der stadig ingen drev er på den udøvende kunstner udover idéer. Måske er det virkelig sådan at drev vil være en beslutning når jeg er klar? Adamus har udbredt sig om at sidde på en parkbænk med en kop noget og se hvad der sker, og det er som på vej derhen. Min bænk er bare hjemmesiden hvor bøgerne vil supplere de malerier og digte/viser der allerede står der. Opsøges jeg vil jeg henvise til den for at spare forklaringer. Det er jo gjort dér, fjæsen har link til endda – men er noget jeg kun sjældent skimmer. - I går viste en tv-serie igen matricens logiske forhold til Ånd. Verbalt udtrykkes min teen-holdning, overfladisk, begrænset... der indrømmes ”noget”... det følges måske (uofficielt!), giver god info – smil, skuldertræk, glemsel. Svindlerne forstås, exponeres faktisk mere – skønt de klart skal knaldes – i matricen er det logik. Ærlighed med det er så mystisk at den må kaldes dum. **Men alle serier viser det nu.**

23. maj, og i min tomme væren harmoniseres jeg eftersom alle de gamle par-melodramaer ebber ud, siger natnyt med ”Last Waltz”. Jeg var reelt upersonlig glaskanal i går, ikke nedtrykt, men i tvivl og ligeglad med alt – kunsten, muligt parforhold – gad jeg noget binding mere? Jeg ved godt at kærlighed til en, uanset hvor sand = standhaftig, er et kredsløb der sluttes og går over i et nyt, måske med en anden (jo højere, jo mindre sandsynligt), til al polarisering er integreret. Hvordan ellers vokse? Den er det dybeste vi ved, følgelig tit noget af det sidste arbejde, og jeg er vokset. Hvor svært at opleve noget så stort, rigt, vandre ind og så opsuges i integration. Måske var det kun mine fantasifostre, agendaer... nej, noget var xys, alt bare levedygtigt i Kalis bortgang... ”sidste vals”, 0 fremtid? Tja, jeg har mest lyst til bare at nyde den urdybe neutralitet i mig i min seng. Jung drømte Ånden mediterede ham, jeg at den mediterer mig om fuldt dagsbevidst, og jeg er træt.

20.05.0631

3 KRONER

**Engang vil jeg drage væk herfra
har AlMaha heldigvis lovet
Men der er endnu tvivl om hvordan
tvinges jeg væk fra kadaveret – såDAN
eller gør jeg noget mere vovet**

**Det ku være fedt at få omsat alt
til Ånd mens jeg er i live
Jeg arbejder hårdt på sagen hver dag
med alle de arkævlogiske lag
der nødigt vil til at give**

**De gir sig dog til de er dampet af
ud i Jordens det vilde nisset
Blir jeg til luft – hrm, med rosenduft
ligger tilbage trods sund fornuft
højest 3 kroner fra gebisset**

12. TILTRÆKKER

24. maj – natnyt forsikrer igen om alt, men understreger også at alle ekkoer skal forstumme, og minimale er tilbage. Forleden tænkte jeg at xy godt nok kun var 2. gang i mit liv jeg er blevet forladt af en partner – men gud ved hvilken i andre henseender, lige fra start af, far, søskende, hjem, mor, morfar. Til morgen græd jeg over det største, sidste slag i det: xys dragen af med lavere frekvente z følte som et basalt svigt af alt dybsandt i mig, i os – svært at forvinde, tilgive, men hvorfor, han var jo ikke klar? Lille personas små ønsker og håb der endnu engang blev knust. Ikke hjerte, kun agenda, uanset hvor sandt et mål. Agenda må undværes. Nej, sandelig ikke af hårdhed, men omsorgskonsekvens: det spænder ben for Ånden, og så gør det ondt. I går smed jeg et par kortoplæg – generelt, par, Fjordhøj. Samme svar: tålmod, men det hele kommer, og så: for at komme til at optræde skal et offer bringes (mere... hvad?). Tålmod opnås først når al personlighed er overgivet til højere styring. Så er det agenda der stadig spøger, eller?

Strøtanke: fra start af med udbrændte xy tænkte jeg at når SB ønskede mig med ham kunne jeg skulle underkaste mig samme 0-situation, men hvorfor? Jeg gjorde jo det rette? Nu jeg nærlæser alt efter Ssp kan jeg konstatere at jeg blev støt gelejdet den vej, oplever nu samme som xy. Måske først nu fordi jeg som kvinde er mindre yderlig i existensen end en mand og/eller fordi jeg har været en sej, stædig fugl, eller fulgt så godt med så det kun ville være en kort tid før genstart? Man har lov at håbe. Siden xys frø nu spirer i mig spirer mine vel også i ham. I nat spillede en af mine egne viser af min omsorg, en om uventet at møde en gammel bekendt og lige så uventet opleve glad kærlighed i mødet. Måske er glad genopøven mine viser snart omsorg, måske er et uventet genmøde på vej, indre? Ydre? Jeg udelukker intet. Alle oplæg om ydre siger ”længere henne”, og jeg vil hellere blive glad overrasket over at det var nærmere end omvendt.

25. maj og så græd jeg lidt mere. Den lysegrå elefant fra 16.okt '19 i MG havde lige comeback. Dengang misforstod jeg en del. Elefanter kan græde, sorg og skuffelse ventede. Godt nok næsten ren, ublokeret jf, men stadig selvisk energi at vaske væk. Jeg ville jo så gerne ud med mit med xy, troede NU (igen) – men nej. Lille selv, med alle Voldemorts fragmenter i os skal ofres helt for unisoni med Ånden, som i Harry Potter – Snape og Harry, s og h. Al smerte kommer fra de klodsede nypåbyggede selvets programmer der skal forfines for at kunne bruges af Ånden... i jan '08 viste SB mig det i en drøm: jeg havde lavet nogle rosen-ørestikkere, klodset guldbronzerede, som ”han” perfektionerede med Ånd(e), varslede allerede i '08 at ”han” ikke var hernede (på messe) så længe mer, allerede i '07 viste ”han”: ”stop det kredsløb, køør dit lokomotiv ud på et sidespor og træk håndbremsen *til*, P foreløbig. Jeg trak mig fra messer '08-'09, men dette har spøgt (via xys hjælp) lige til nu. 10 års Potter-proces. ”Han” = MV i mig.

Min vestlige hestekraft varsledes udskiftet til indisk urkraft i okt '19 (*den* vinkel af elefanten uset) hvor jeg foreslog xy indvielsen som ikke blev noget af – AlMaha påbød ”vent”, vistnok ikke ”opgiv endeligt”. Siden har jeg haft rigtig mange drømme hvor jeg har oplevet Ånden synge og tale ud af mig selv, integreret, men sjældent så tydeligt som forleden med havgudindens urstemme (Yahoo, Yah-hawah, Eva, AWA, Allah, aia, I am, jeg er) i st.f. medvirkende som en falmende SB på vej til at blive PS som endnu kun få har set, ufærdig, barn. Sikken AHA. Den h elefant symboliserer fuldt udviklet, manifesteret Ånds jf. Den forynges stadig, er med gråd o.a. blevet en hengiven ny mulighed under optræning i st.f. fuldvoksen, færdig til fortiden, præget af en rest vildfaren vrangforestilling mer. Sådan var jeg, kun nær ved æte manifesteret, tidligere. Først nu gennemføres det, og så vil det være fuldkomment. Jeg er igen fortrøstningsfuld, gråden overskyggede et øjeblik alt.

Søn 2 og jeg har tit talt om at denne overgangstilværelse ikke er ulykkelig, men kan føles dræbende kedsommelig ved stort set ingen tilhæftninger at have. SB har engang ytret om det lavere frekvente,

nu fortidige niveau: "... under ingen omstændigheder bør du tro at nogen er uforbederlig og *holde ham isoleret*" (hindre udvikling)... indtil de senere år har samfundet straffet oprørere i det ved at isolere dem fra resten. Der kan siges meget om den sag, jeg ved det, og jeg har isoleret mig selv fordi der ingen anden vej var. Der hvor jeg vil hen er at jeg godt kunne tænke mig at min Ånd snart lod mig få nogle tilhæftninger til noget jeg gerne vil lave. Der må da være steder hvor mit kan bruges snart? Samtidig oplever jeg flg.: 2. maj '19 opfordrede Sarah Biermann (ImagiCreation) sit følge til en ww løfte-meditation. Jeg deltog ikke på slaget men kort efter, "fandt netsporet" og mærkede tydeligt hvordan det fremmede mit arbejde. Whoosh!

21.ds. opfordrede Kurt Lindekilde til do sm.m. tunge seriøse. Igen - jeg glemmer altid klokkeslæt og det kan der være megen besked i, som i at det aldrig har begejstret mig særlig skønt det lyder så fint. Denne gang var der *modstand* fordi jeg også løftede nettet, måske meget godt, men jeg indså at jeg konstant løftede alene ved at eksistere – følte endda modvilje. Så tænkte jeg mig om. Tilbedelse af kollektive guder for øget formålsrettet energi, loge-ritus, selv af højere art, er agenda, for egen vinding. Fokuseret indsats på klokkeslæt er gammel powertænkning. I tilfældet her nok id med en guddommelig fællesenergi uden gude-paraply, men alle fællesmængder forsøger at presse den Ene, er derfor overvejende selviske. At løfte Jorden er mere selvisk end at løfte alle universer uden skelnen (skønt det også influerer på dem), og Ånden behøver ikke hjælp. Vore bedrevidende agendaer kan tværtom skade noget der ikke er klar. Jeg kan ikke have mere af det, Ånden ved bedst. Det lettede. Agenda er tung. Der er sket noget på 1 år.

Jeg tror at et foretagende med tydeligt jordisk præg som det med Fjordhøj er fint, deltagervalgfrit når tiden er inde, jf Ånd lavet for glæden ved at udøves jordisk, og samtidig *er* jeg bare og løfter, skaber som Ånden – trækker vejret, sker. Gaaaab, jeg sov 3 timer i eftermiddags, men jeg er lige træt her 21:49. Godnat. **26. majs morgen** forlængede jeg igen drøm ind i våg. Det var lige før jeg ikke gad natnyt, men alligevel... Ånd/jeg forbereder mit højt forædlede Kali-redskab (rustfri stålpen med guldclip), med megapatron og rest-s-præg, til at jf sandhed, guld, Sathya, kan knap rumme inspirationen, men nu 1-punktethed er opnået vil flowet flyde lettere ud, jævnt flow efter lidt startregulering. Sidste utålmodighed (angst, selviskhed) som den i lignende før-voksentid i fortiden afvænnedes, og i halvbevidst proces samles potentialefibre til den ny position. Bølgerne stilnes i sejtrækket, det er kun <3 omsorg, og lagt bag tages det af bordet.

Ja, jeg må jo indrømme at der stadig er utålmodighed, spændinger om lårhalse og højre overarm (op til juni '19), læber der kasserer hud i flager... I natnyt optrådte en kælen, langhåret kanin, sex + sindet der som en skræmt kanin hopper fra tanke til tanke, her t/r mellem xy og bordpladen, men tryk, eller *holdt* tryk af xy, der strøg den i hvert besøg (få nu de følelser ud af de fibre!). Jeg havde vist ventet mere efter i går: jeg følte helt enorm frihed og overblik... jeg havde lige glemt at man sjældent får ros. Det er mere "jamen så kan du lige osse..." Ånden i mig overrakte pennen, en **Parker**, mage til en jeg mistede i 90'erne, den her syntes bare af større format. Jeg opsøgte selv butikken, men den *havde* den og jeg betalte ikke, så jeg har vist fået noget igen der blev inddraget til tiden var inde. Alt skriveriet, bøger, digte, viser? Godkendelse? Når *hvad er parkeret?* Uddybet den **27. maj** hvor processen nærmest beskrives som yoghurt-ice-cream...

Ja, Åndens arrangement for mig er absolut nærmest luxuriøs ferie nu hvor sidste selv ofres. Granatchokkene fortager sig under dens vinger, og så vil fuldt flow komme til mine tiltag, alle godkendte. Sic... og AHA (aia!) om xy igen. Han ("han!") havde åbenbart svært ved at integrere følelser, men skønt jeg "så" fra starten at vi var Satyr og sylfide (MG, slut kap 10/13) fangede jeg ikke *den* da han var så tro imod dem for at gøre det og ellers så flexibel. Jeg så hans mange forhold som 1) afdrag af rest-harems-karma, 2) at han skulle lære flest muligt noget fordi han var så spirituel, 3) at han havde haft lige så svært som jeg ved at finde den rette men nu havde med mig, det var et spørgsmål om føje tid før han havde integreret det sidste, jeg ville endda acceptere

sidespring om nødvendigt på den konto. Det tog længere end jeg troede, kunne klare, men freden på Torrig var vel det han så behøvede når han stadig klagede over ikke at have fred nok?

Da jeg rejste og han meldte skidt humør efter (det kunne *umuligt* være *savn!*), så jeg det nødvendigt for integration, ville ikke være i vejen og kunne desuden ikke klare mere. Jeg blev meget rystet da jeg troede at han lyste fordi han nu var integreret bedre til *mig* – og så var det fordi han havde haft sex med z. Jeg troede at det vi havde var meget dybere, at z var et sidespring (kort!). Men i tidnød eller besvær med at integrere er udbrændthed (ufokuserethed) løsningen, og han er ikke søn 1, han skulle være med en kvinde (= ufokuserethed) for at holdes ufokuseret, samtidig er hun (for f en m) symbol for hans centrum, Ånden. Troskab har længe været parolen i åndelig sammenhæng – 1-punktethed. Jeg fatter stadig ikke helt at det måske ikke skal være os på den lange bane, men kan vel som altid have set mere overordnet end jordisk. '13-'19 t/r til satyren og sylfiden. Xx: "Han vil huske dig, det kan jeg love dig." Hmf. Nå, hvad var så det "han" i mig?

Kun ét kan løse sat/sylfs problematik: integrér al ego = direkte forbindelse til Ånden og de forstår hinanden og annullerer Kali. Muligt. Mirakler sker. Min side af det? **28. maj**, jeg skal til at deltage i den ny verden som spiriel tjener – når et rest-tema er udrenset. Jeg kan kun forestille mig noget med xy. Hvad? Jeg synes at jeg har ofret alt, håb, jeg længes ikke mere, holder bare alle muligheder åbne? Men noget må der være jeg fastholder, og hvis bare i mindste måde er hænderne ikke fri til det, Ånden vil lægge i dem. Det er lille ego *eller* Ånd på falderebet. Først efter kan ego arbejde under Ånden. Da jeg tænkte over xy i går aftes kom det til mig – igen – hvad jeg egentlig skulle med ham? Han afviste mig resolut midt i jatak, lige fra starten af. Han var noget jeg skulle af med for at få plads til det der skulle være i min jf som han kun opbevarede *bag overfladen* som potentiale og som jeg elskede *og dermed også alt i overfladen, Voldemort og det hele*.

Man kan kun ofre noget man elsker højt. Efter Torrig var jeg så sønderknust at jeg dårligt nok kunne mærke *noget*, næsten død. Jeg havde ofret mig selv. Dog var der lige en lille restgæld som PS kaldte det, først synlig sommeren '19 hvor det hele startede igen for mig. Men æh-bæh, potentialet var ikke nået ud i overfladen endnu skønt tættere på. Jeg tror jeg anmodes om at se det som aldrig med xy, ofre billedet helt. Ellers er jf utæt som *et kaninbo* fra det gamle, schizofrene sindbillede, ikke 1-punktet nok til det ny. Dybt åndedræt - ikke noget særligt offer, hermed gjort. Var det det? Jeg troede at det *var* gjort; men møder jeg ham igen må der ingen minderester være. Hvis han ikke som jeg er transmureret vil det ikke være et problem så, der er lukket. Hvis han er, ville det være det. Kryptisk? Vi snakker marginaler nu. Jeg må være obs.

Ofring er ultimativ <3s sidste fase, integration. MV er dual. Højre "hånd" laver den strukturer med, hvorpå den fylder liv i med venstre. I al den tid vi har været "faldet ned i" den lavere frekvens siden Atlantis har vi skabt stedse mindre klodsede strukturer, huse, redskaber – som ørestikkerne, SB livs-Åndede fuldkomne '08 (se 25.ds.) = "bølge slut". For hver epoke/bølge/kredsløb har Ånden integreret struktur = dens væxtproces der for alvor ses i Kali, vi har været dens "hænder", og processen er: et experiment kan gå to veje, begge skal læres – ah og av. Vi frasorterer av, det skal nok vides, ikke leves. Tilsidst har vi et lager bevidst ah og (korrekt) fortrængt av der skal integreres ved planets/vor afgørende fuldendelse, vi er ret extreme da. Gemt (som yin/yang-tegnet!) gøres nu bevidst, ALT skal elskes for at transmudere, Åndsintegrere alt i f.m. fremstød ind i en ny tid, opad igen for *total* integration i Ånden endeligt i Sathya Yuga. Tænk at være Åndens hænder...

Er et fuldendt jordisk kærligheds-parforhold muligt? Vil det ikke, som alt, få ende? Jo. Men en tid med det i fuldt flor for enden af rebet her *kunne* tilstås, som en cementering af uddannelsen. Kærligheden er Åndens væxtproces, derfor skøn i alle typer hvoraf jeg finder den mellem 2 individer mest givende. Fra 2.att. og op behøves ingen fysisk – eller astral, mental form, men en sådan kan laves at besøge Jorden i, synlig, og overskride fysikkens grænser der (CCa om fuldbefarne troldmænds "dobler" + myter om guder). Uden fysisk stofs bedøvelse er sex jubel-orgasme som i drøm, 2.att. "Guderne" dér, naturligvis polære energier, kan *vælge* parform, og da de

lever meget længe *kunne* kærligheden også vare længere, set for os. Føles det sådan for dem dér? I alt fald elsker ånder som jo er sanselige væsener at besøge Jordsfærrens tungere spændingsenergi. Der er kø for at inkarnere her. Sært nok igen og igen.

SÅ, i bussen til tandlægen (igen!), fandt jeg en rest forargelse til transmutation foruden den helt reelle sorg over alt det dér bag der vinkede og aldrig fik vinger. Men xys valg af z foruden hans lys i sommer viste at frøene *havde* spiret i '19. Nu skulle *han* tage sig af nogle ydre lavere frekvenser – z, hans modstykke fysisk som lavastralt, for at forberedes til mer *indre* væxt. Som jeg med ham '13-'17. Jeg blev åbenbart ikke helt færdig med dykket med ham da (gælden) og forberedtes i '19 igen via ham men til Torneroses ensomme klimaks, så kun en kort påvirkning. Redskaber for Ånd kan ikke i arbejdet med bevidsthed have små, personlige følelser. Meget slående har vi ikke mødtes siden 26. okt hvor min heste-jf varsledes udskiftet med en elefant. Her kunne han have valgt mig, vippede på tærskelen men tog den lange vej. Han er mere stivsindet, med mere sårbar livsform som mand og som den han nu er. Altså kloget at være sikrest muligt jf først.

Jeg var altid overvejende modsat. Først kvantespring fra Rat til Nope på boblen på vej til Silk fordi det føles rigtigt, så mærkes, bearbejdes det oversprungne til bevidsthed fordi Nope er ustabil. T/r Rat/Nope en tid, derpå Nope/Silk. Begge måder duer, men xys er typisk for tidligere trin. - **29. maj** ros for g.d. proces! Analyse kan ikke erstatte følelser/intuition. Jeg trak et godt spor at følge til bedre adgang for Ånden i jf og skal lige sunde mig. – Hvad er jf? Nagual-Lissen ser jf i 4 meget afgrænsede sfærer. I øvre (fjermer) højre konstrueres let (Rat), overalt er hjemmavant, alt fanges i ét blik, forretningsmand, håndværker. Nedre (nærmer) højre – fysisk styrke, holden sig godt med kost, hygiejne, motion, søvn, orden i mikro med logik og gylden middelvej. Nedre venstre er tro mod psyke, instinkter og talenter, holder sig med indre hygiejne, smidighed/fasthed. Øvre venstre drager dybere ind i Åndens land, bliver viis på dybere sammenhænge (Silk).

Tydeligvis er der småt med dybere jf i vort samfund, grænsende til 0. Ang. min kan jeg faktisk alle sfærerne, men ikke på verdens gængse, usunde betingelser, og jeg foretrækker overvejende nedre højre/venstre og øvre venstre. Xy kunne også det hele hvis betingelserne var sunde, men foretrak som jeg. Jeg syntes derfor vi var så slående ens bag den satans forkrøblede tidsfacade. Nå. Resten af dagen var jeg rentud lidt ligeglad med alt. Var det her ”sunden-mig” efter tovkapning var jeg gledet fra Ra(s)tløs mod Nope. Jeg var glad for at skulle i Bilka ang. nogle sandaler til søn 1 (fodtøj til fremtiden...!), tilsyneladende ufokuseret lal, men egentlig Åndsstyring – som jeg er lidt træt af. Som af ”Rejseholdet”, for megen åndløs programliv med få, spirituelle bøvser. ”Ørnen” var bedre, også 2 år yngre. Jeg ville gerne at Ånd og persona snart var 1, lille-selv er ikke så tilfreds...

Hvilket kan ændres ved bevidst at være det, for som **30. majs** natnyt sagde skyldes opgivelsen at det lille-selv der skal transmutteres næsten er slut og derfor ikke kan drive mig meget længere, kun i mål som i.e. så er meget nær. Jeg opmuntres og gratuleres fra alle sider, alle klar, foryngede til det ny, ”få nu sidste klaret.” Urolig søvn sidste del af natten, naturligvis. - Med grundig gråd droges nok et skvalp følelser ud af små, rationelle programfibre. At det er det sidste har jeg tit og ofte troet, så det tør jeg ikke mere. Så kan det jo være det. Tanker om at blive færdig omsider med Merlin-maleriet lurer, men jeg vil afvente kommentarer indefra dag som nat. I Ff ser jeg nemlig at jeg allerede 20. juli '19 fik besked om at ”gøre xy”, (”svær tid” PS), ”det vil få musikken til at sive fra alle porer.”

Jeg genser også noget helt andet. Så snart z var realitet i juli gik xy fra glad, fri, lysende som helt klart skulle være med mig igen når z-opgaven snart var ovre til slukket afstandtagende i okt. Konstellationerne var også svære. Medio juli sagde han z var jaloux/invasiv, primo sep varsledes at han trak sig, start okt frygtede han min højfrekvens, ”nu uvant”, men ville mere kontakt og besøg, a la *min* xy, men fra 11. okt var der ingen gnist mere. Da begyndte jeg at blive vred på ham over at sno sig sådan efter z, mindede om den frihed vi havde haft – *det* dér var ikke frihed – dog fulgte han z. Besøg blev henad fysisk pine, intet at snakke om tilsidst. Det der lamslog mest var ærlig talt at

han vedvarende valgte en så s (hun *sås* sort) – efter mig! 26. okt var sidste slag i dynen. Z var al hans lavfrekvens. Igen tabte jeg til lavere, og lille-selv blev temmelig utrøstelig.

Der er kun ofre på denne vej. Tages del-opgaver for højtideligt med klamren, knuser Ånden bare ens fingre med sin hammer når man skal slippe og det ikke går stærkt nok (xy-citat). Det gjorde det ikke fordi jeg *igen* troede det nær, så gerne ville ud med mine kunstnershows, med xy. Gensynet med Ff/MG afslører dette og fejltolkede drømme med xy af den grund. Han var lige ofte praj om ufokuserethed for transmutation *før* potentiale kunne få jf som selve potentialet... enesteren var endnu ikke overfladen, og indvielse der kunne fremme det? Nej tak, så håbet om xy måtte foreløbig eller helt ofres for noget uoverskueligt større som ville kræve mig totalt: udskiftning af min jf til den helt store... og jeg begyndte at støtte søn 1 mere, min kreative fremtids "voksen-spæde" handlekraft. Det var som om jeg for første gang "så" ham. Han er nu på vej op – har lige fået et par ny jfr af mig, hans åndelige omsorg – og optræning af min større jf er begyndt iflg. natnyt.

31.'s nat afspejlede paniske vrangforestillinger om xy i f.m. gensyn med Ff. **1. juni prikkede mig om det:** ja, nyt forberedes til bag kh-facaden ude, men jeg er endnu sart fra MLs angst/sorg og lovlig meget forud. Den voksne, hellige handlekraft er dog ankommet, klar til færd – helt overens med hnf/ej jun-aug inkl.: ufokuseret hvile. Sidste, inderste-ydre uro skal fade ud for fuld harmoni mellem Ånd og personlighed før et virke kan begynde med shows o.a. Ff skød på efterår '21 med partner. MG/MM har andre bud. Det mest sikre er formodentlig et hint om nogle julegaver '20 fra natnyt 29/1. M.h.t. slagmarken længere ude synes alle at have makro oprydning indtil '23-'24 og orker næppe mikro. Jeg forstår. Jeg var der med/post Torrig... det er ret omsonst at spå om.

Jeg er så træt af ikke at have jf nok. De overordnede, indre billeder er så klare i min glaskorridor, og jeg har ret, både i hvad jeg ser i folk og i at min div. kunst er prima, men Jordens tid er ikke Åndens. Jeg slipper åndrigt kvikt nok, jeg er bare så også konstant forude, slipper faktisk *før* kvikt hestene løs (for Jorden!)... så vent dog, for pokker! Jeg har ventet i 25 år. Hestene er luvslidte af klapperi. Ånden ligeglads, den får en oplevelse uanset. 25 år? Pfff! **2. juni** – Troyas undergang var et grænsedrama mellem 2 epoker, havde det hele – "katastrofal" integration (Paris/Helene) fulgt af opbrud i natur og mennesker... min jordiske skole, xy, krig er slut. Den bragte mig til 3.att., DgKs venstre klippevold som nu er en man-made kæmpetrævej, forvitrende som den højre i DgK, og min klare indre mand, Al, vejleder i at passere døren i den.

Min fremmelige jf har endnu lidt ufokuseret blokrens, men jeg er effektiv, det bliver snart automatik nu jeg liiige er inde – endnu halvbevidst, men væggen (ensrettet mod 3.att.!) er idiotsikret, så der er ingen grund til ængstelse for lille persona, der synes det da må skade med al den væren og overgivet alt. Sindet fatter jo ikke Åndsmatematik men falder til ro ved at se 0 fare. Jeg har fået Ånden over til mig i 2.att., noget velkendt jeg bare skal genopdage, der er flow ud til rest-angst/sorg der ikke fatter, hører, ser, uvant, utålmodig, tilbøjelig til at skøjte forbi – lyt, for Fanden! De 7 + ½ år var for Åndens fulde flow... MV synger "Can't Help Falling In Love With You" for mig – via *min* stemme! Vil "rush in" for det var "meant to be". Tag min hånd, tag alt livet! *O/* Der kunne også hintes om at nu vil det fremme at synge. Det vil jeg lige overveje.

Restgælden til xy fra juli '19 var at jeg ikke helt havde fattet ufokuserethed, hhv. var færdig med at støtte xy. Vi skulle genopfriskes for sammenhold med z og tilbud om kvantespring: indvielsen. Usandsynlig, men valget skulle gives. De sidste dage med Ff/MG-ML har jeg overvejet en mail, men nej. Hellere vente og se, læse færdig, og er alt jeg kan sige ikke sagt? Det sidste jeg/vi følte var værre konflikt end nogensinde, jeg sagde "det her er for kompliceret", gad ikke forklare mig. Forstod han ikke hvad han før forstod så godt i vore samtaler havde det aldrig været jf, kun teorier, evt. løftet af mig og nu blot stærkt præget af z-3D som jeg var færdig med derude. Fremtiden er uvis, fortiden med ham sluppet... hvorfor pleje omgang mere, han vil jo ingenting.

19.01.0589

HVAD KAN JEG ANDET END ELSKE DIG**(Can't Help Falling in Love...)**

**Vise siger, last er hastværks løn
Men hvad kan jeg andet end elske dig**

**Hvis jeg bliver, er det så en synd
Når alt jeg kan er blot at elske dig**

**Sikkert, som en strøm når det store hav
Skat, er vores drøm evigt vor fælles arv**

**Tag min hånd, og mit liv, al mig
For hvad kan jeg andet end elske dig**

Sikkert.....

Tag min hånd...

13. MIRAKLERS

Vi tager lige sidste afsnit i forrige kapitel igen: Restgælden til xy juli '19 var at jeg ikke forstod *ufokuserethed* godt nok/ikke var helt *færdig* med xy. Vi skulle genopfriskes for at xy havde mig at *sammenholde med z* og som sidste udvej tilbydes *indvielsen*, et reelt alternativ til at gå ned i den lavfrekvente tåge for at renses med z hvor jeg kun kunne stå tilbage som fyr i tågen, brændende... I nat vågnede jeg igen kl. 3. Jeg mediterede så lidt over gammelt natnyt jeg ikke helt havde forstået, bl.a. 21. okt's (biddet i armen) og forstod pludselig noget både fra det og den højhellige drøm i går med "Can't Help...". lige siden juli er der hintet at xy (xy-i-mig?) kommer retur for at starte det ny liv i slutningen af '20, forår '21, det er forudbestemt, han ("han"?) kan ikke lade være at forelske sig i, elske mig, og Ånden deltager. Jeg græd. Tilbage i torturen. Jeg kan ikke slippe for den, så lidt som han kan for den ydre med z, for "only fools rush in", det her skal grundigt forberedes.

Jeg var søvnløs og havde drømt en masse, så jeg satte jeg mig op, skrev og tydede. Jeg undrede mig over temmelig dystre farver efter den fine drøm i går, men de viste sig kun at underbygge at jeg ikke kunne forhærde/lyve mig væk fra min kærlighed til xy, for det stængte *mig selv ude*, som frygten der ikke ville høre. Eneste løsning var at acceptere sorgen. Og så igen en spådom: i sen-vintertid/tidlig vår (30. marts?) er alt der til ny start, det *ny* Atlantis, "blæs på vinteren, den er forgangen da." Masser af kortoplæg har sagt samme. Det er så enkelt, alt for enkelt, for naivt at tro på, så meget nemmere, tilvant at tro på at alt er tabt. Men der *er* en eneste ene, en speciel fakkell for mig ude, inde, og uden kan jeg nærmest ikke virke til det ny. Xy udpegedes med Åndens lys i '13, igen i juli '19 og igen og igen lige siden. Så må jeg være dum. Dum lader til = visdum.

MG minder mig om at for xy handler det om det sidste stykke *ind* til Ånden, og z er blokeringen. For mig det sidste stykke *ud*, og det kan kun repræsenteres af xx, der som så meget Ånd som fysisk muligt nok elsker mig, men i baggrunden på alle måder. Finurligt, som xys og min modsats har ytret sig: glaskorridorvæggen hos ham er noget inde, bag, han er nærmest hudløs, hos mig lidt ude så jeg er lidt fjern (nærsyn!), talenterne hos mig ligger så klar som Ånden selv i min korridor, hans, nok brugt, men aldrig sat sammen, klar, ligger i primfaktorer om ham udenfor, hans stærke tilgang til instinkter og omgivelser og mindre til centrum, hjerte, intuition, min stærke tilgang til dem og mere begrænsede tilgang til instinkter og omgivelser, min uforanderlighed, hans foranderlighed fra nu til nu – vore respektive ufærdigheder giver samme udslag – manglende jf.

Nå, omsider god nattesøvn og **4. juni** og natnyt viser en næsten helt ren ydre fremtid med alt. Kun ekkoer fra mit tidlige liv bølger lidt her i mit absolutte centrum, inde bag museet. Stop tankefokus ("xy-løsninger"), det "rister", forhærder, forsinker integration. Rent bortset fra at det ikke duer mere er det spild af kostbar energi, fodrer bare ekkoerne, overgiv alt – luk op for *ren, ny glæde og skyl den gamle ud i grådfloden!* Jeg er hudløst i direkte forbindelse med Ånden (al kontrol, sløret, selv sengetøjet mellem 1. og 2.att.) når jeg har grædt det sidste væk. Jeg græd allerede inden jeg nåede at tyde dén del... igen noget xy op ad omveje – polernes indbyrdes energiforhold ligger dybere end alt andet, m/f energien styrer alt, derfor kunne kvinder der ikke manipulerer en partner kun virke selvstændigt v.h.a. *pres* i 3D = ved at spille mand i den yderste, m tid, Kali...

men det er for min part gjort færdig og da jeg skulle stoppe for at klargøres til Dwapara kunne jeg ikke virke, kun sammen med en rette partner, indre, ydre, og denne krævede omstilling... hvordan *kunne* han vælge s? Gå ind i z-s – for *sandhed*? Han fortalte mig i '14: "Da alt væltede ned over mig var jeg simpelthen nødt til at studere mørket nærmere for ikke at blive sindssyg, forstå hvordan det virkede." Elske sit mørke for integration. Var det mon ikke ligesådan da jeg tog xy i '13? S/h er i sidste ende 1, kærligheden den dybest ufravigelige vilje, derfor må jeg også være "visdum". Den eneste ene = den Ene, og xy er ved at opæde, integrere sit ydre s sammen med z, alt for meget s for mig, d.v.s. løgn for mig – konflikten gjorde så ondt på hver af os slut jan fordi han nu var

nedsænket i z-s. Jeg må lade Ånden, kan slet ikke se nogen udvej, glæde mig til/forvente noget med xy derude – eller inde, alt røg helt ud af fokus jan/feb... som det skulle...

men i går gik jeg en tur og sang alle show-viserne igennem, nogle glade, småfokuserede øjeblikke i det ufokuserede grådflow, som i natnyt. Alle og enhver er udfordrede i øjeblikket med hver deres kærlighedstemaer, Ånd = kærlighed og under transformation til en anderledes, ny funktionsmodel. En bedre. Eksempelvis kattermor. Hvor alle penge hidtil har fulgt de største svin skal *det* nu være løgn, de skal følge de største engle hvad hun er exponent for, og i overgangen står alt frustrerende fast før tidevandet skifter... som for mig føles aldeles lige opover. **5. juni**, natnyt siger græd fortsat, det øger tilgangen for det fremtidige Åndsliv og er alt lille persona kan bidrage med mens AIMaha arbejder. Frustrerende, og dog. Det haler energi bagud af mig med al den færdsel ud af øjnene, og prøver jeg at lure Ånden bliver det fluks kontrol. Der er *glad* travlhed derinde.

Så travlt at jeg sov før Fanden fik sko af og vågnede længe før de kom på og ikke kunne sove videre. Sindet gik – som i løbet af dagen – i selvsving og jeg endte med at gå en tur kl. 03:30 i finregn og nattergaleslaw. Der integreres via instinkterne, jeg skal nok finde ud af hvad. Det indre xy-lokomotiv vil hale det ud – på en snegle glidebane af snot... jeg fik en idé på turen som jeg fandt lidt far out men spurgte om før jeg endelig fik et par timer mere mellem 5 og 8, og som i afsnittet ovenover – geskæftighed overfor Ånden kommer der kun ynkelige sindskonstruktioner, kontrol ud af. I dag – hårvask og spil... tror jeg nok. – Jeg fik gjort begge dele og sidder tilfreds her, godt nok øm i fingerspidserne efter 3/4 show, men det gik hæderligt, jeg behøver ikke øve meget før det er på skinner igen. Det er ligesom sværere at tage mig sammen til at male Merlin færdig, det kræver mere forberedelse... jamen malingen skal da bare stå klar i køleskabet som før! Hm.

Mens jeg øvede gik det op for mig at naturligvis skal jeg have grædt det sidste xy ud. Jeg har vel afholdt mig dels fordi jeg troede jeg blot kunne transmutere med åndedrættet, dels fordi jeg hele tiden håbede på ham, ikke ville slippe, men det håb rummer jo alt det gammelkendte. Hvis det nogensinde skal blive ham/nogen igen skal alt være transmutteret til harmonier. Der er så god logik i at han blev udpeget flere gange og omvendt, han så jo også mig lyse i sommer. Jeg har svært ved at forestille mig bedre match. Men vi skal af med sob (mig) og flop først, sådan set. Jeg tegnede en model for xx i dag af xy, xx og mig. Xy er en cirkel med en skallende ham udenpå, nærmest ét sår psykisk/fysisk hvor opmærksomheden sidder. Som søn 1. Alle signaler udefra er for meget – udbrændthed = meget Ånd, udpræget mestertegn. Et tykt lag gør alt indefra svært at mærke/høre (hjerte, følelser, potentialer, intuition) mens alt udenfor tæves, typisk m.

Et tyndt slør giver mere balance ydre/indre – xx, søn 2. Rent = mester. Jeg er en næsten ren cirkel nu, en rest slør sidder på indersiden (tarmslimhinde, læber) og grædes ud. Et tykt lag giver en beskyttende verdensfjernhed, besvær med at mærke/høre/se (sex, andre, instinkter), det indre sløres også som ovf. men giver indadtæv, og al disharmoni er for meget, typisk f. Cirklen passer på alle. Som jeg sidder og ser på den sætter den faktisk rigtig meget xy/mig på plads som jeg ikke før har kunnet greje, f.x. at jeg ikke kunne klare hans projektioner mens han ikke tog det så tungt, han ikke kunne klare for megen snak eller aktivitet mens det ikke slog mig sådan ud, jeg ikke så nemt reagerede på ydre og instinktivt mens han var hypersensitiv og instinktiv, men ikke så tidligere liv, f.x., eller havde så meget samling på talenterne. Længere nede flere kommentarer...

Før jeg sov tænkte jeg over kærlighedskredsløbet som jeg har oplevet det. I første del af det opleves en stigende sprudlen der gradvis vender til sugende malstrøm i sidste del, latterhulk afløst af sørgehulk, som åndedrag, dags/årskredsløb, også kosmisk – for at slutte en tidsepoke helt skal alt fra den efterlades. Jeg afsluttede med xy men det skulle fuldføres helt i mig og var ikke. Som lidt efter mig i udvikling bliver z den *han* afsluttes med. Set nøgternt, ikke i forventning. Det er da klart at det må ske mellem 2 som passer sammen for grundigheden. Xys kassable overflade var i overkanten for mig stadig, z bedre når han nu valgte s måden. I øvrigt kan jeg kun se xy som eneste ene og omvendt – stadig ingen garanti for samliv senere – måske vil ingen af os det mere da –

udtjent værnepligt. Hjælp i f.m. musikshows kræver ikke meget samvær, slet ikke samliv... og spejle er ikke hvad de har været, det bliver meget udtalt med søvnmangel. Jeg øger min energi for tidløshed alt jeg kan, men når jeg at opholde processen?

Man kan opretholde et kærlighedskredsløb i et harmonisk samliv, selv med stor nuanceforskel (en tid), er man mere overens givet meget længere, jeg mangler bare at bevise, leve det. *Det* forynger også – det er langt højere energi-(gude)kredsløb. **6. juni** og svar i natnyt: jeg er i afslutningsfasen af luksusferien og min krop/lille persona er i fokus, billedliggjort ved Sean Connery som jeg har haft en del association med i drømme. Natnyt viste min/hans krop flot og tidløs, klar – men upåklædt. Genopøvelsen af musikshowet er hårdt uden overflade, ikke helt den rette omsorg endnu, så hold *pause!* Gamle format-m er rensat helt, og fra min Ånds position lige over og bag bagehovedet (på boblen!) siger jeg at den/jeg er elsket og attraktiv, skal blot lige helt udfylde hammen – et grådflyv er på vej som vil skylle de sidste gamle tendenser ud – en sand flod mellem alle de kulørte småfoki. Hvorfor lige Sean Connery?

Sean Connery var af irsk blod, udvandret til Skotland i bedste-generationen. Han kom af små kår, fik næsten ingen skoling, krigen kom i vejen og der var ingen undervisning til underklassen, han måtte tage småjobs som bud o.a. Han indrullerede i flåden fordi han var ambitiøs og stilledes muligheder i udsigt for advancement for så at finde ud af at hans status lod ham chanceløs. Bondefanget af kontrakten fik han mavesår og marinen måtte løse ham af den og give ham et erhverv, hvilket kontrakten forpligtede dem til (ha!!!), hvorfor han blev ligkistesnedker! Meget passende med tanke på hans senere rolle som 007... han behandlede dog også bordplader, bl.a. på kontorer. Kvinderne dér fandt den smukke mand yderst interessant og han begyndte at overveje en skuespillerkarriere, dyrkede fitness for at udvikle sin fysik, deltog i nogle større Mr.-konkurrencer og blev godt placeret. Hans ringe uddannelse var imidlertid en hæmsko.

En kendt skuespiller gav ham det råd at studere klassikerne og regnede ikke med at se ham igen, men han holdt ved og arbejdede imens i odd jobs mellem det stigende antal engagementer. Hans *explosive power*, karisma og integritet bragte ham endelig til tops, ikke tidligt, men tidsnok, hvor han *blev*. Rollen som 007 var teoretisk spirituelt perfekt, detektiv for en højere jordisk ledelse, men blev farvet lovlig meget af kvindeforagt, hvad han ikke brød sig om, men han kunne åbenbart ikke ændre det – senere Bonds havde vel mere indflydelse. Hans livs seneste roller blev i høj grad skrevet til ham, ikke omvendt, han spillede stort set sig selv med fokus på integritet. Hollywoods ”ormegård” var ikke lige ham, han vandt mindst én sag om urimelige skuespillerkontrakter. Nu *Sir* Connery var meget socialt engageret og involveret i fremme af skotsk egnsudvikling.

Kompromisløsheden ytrede sig dog også mere negativt – stædig skotte, stivnakket nok til gigt i skøn samdrægtighed med for meget whisky og temmelig barsk overfor sin eneste søn Jason som han *gjorde arveløs, faktisk af kærlighed* ”for det var bedre for ham at klare sig selv”, hvilket sønnen rent faktisk gør, både som skuespiller og instruktør, så er det rimeligt, eller? Sønnen blev ærgerlig, men klarer sig uden iflg. kilder. - Skal jeg sammenligne mig med Connery må det blive med start i ydmyge kår, self-make, følsom integritet, stædighed, hurtige, klare skift (explosiv, given-slip), rollen som skjult agent for noget større og taklen et utal af kvinder (følelser) i den forbindelse, kommen til tops sent og bliven der i *ægte* rigdom og korrekt power... spillende sig selv – tidløs elsker/integrator og egnsudvikler... *og ingen given gammelt videre til den ny tid!*

6 afsnit oppe truede jeg med mer om cirkelen. Det slog mig at inspirationen derom var følesyn. Cirkelen er boblen hver af os færdes i, og natnyt 6. juni underbygger – min Ånd taler til persona fra bevidsthedens lysplet. For at den urgamle troldmand, ”lejeren” som DJ kalder ham, kunne fremstå som kvinde, måtte han krænge sin boble ud... det passer fint med at kvinder præger deres lysplet på boblens *inderside*. Jeg blev helt euforisk og senere let svimmel i dag med al den AHA brusende ud og forstod til fulde hvorfor jeg er blevet advaret om ikke at spille min energi jun-aug. Der skal være energi nok til planlagte løft, ellers ryger jf. Søn 1 har haft en fin drøm. Han lader nu sine

tidligste traumer fare fra de mange spændinger mellem xxx og mig fra før xx – før jeg gik i terapi – i en gevaldig helbredelsesfase der kræver RO og melder at både hans afdøde søster og Ånden våger over ham. <3<3<3<3<3<3<3 7. **juni**, vågen siden 03:15, øv, forstår at min omfattende (årelange!) grådterapi er den 2. side af udbrændthed, begge er malstrømmen ved udgangen af store kredsløb.

Udbrændthed er hele den ydre krops gråd, gråd er hele den indre. Når jeg græder føles det grangivelig som om det indre suges ud. Igen kommer xys valg af z op, jeg ser igen at han faktisk *kunne* have valgt at støttes fra mig i at gøre som søn 2, der ikke behøver udbrændtheden – han fastholder et indad-fokus der gør det overflødigt, jeg delvis også, blot suppleret med gråd og potentialeudøvelse (når jeg må!!!). Men jeg er egentlig taknemmelig over at han ikke gjorde, trods alt. Natnyt? Færdigforsken i Jordens urpolariteter forbereder mig på universets og øger min jfs detail-opfattelse (tak!) Jeg er nu påklædt til alt i en fuldstændig overflade der renses med sidste gråd on/off før jeg kan drage ud, forlade de ældste angstprogrammer (fra 4-7 år).

Den på sidsten nærmest blodige afskalning af læberne og kløe i do i skridtet skyldes at restskidt efter programmerne afvikles i (s)limlaget mellem vindingerne i lange baner om *store* fæstningsbolte til den ny jf, de ældste angster piber endnu men *er* næsten ovre, sidste ny konstruktion skaffet og alt (gæld!) betalt, men papirarbejdet må ikke forsømmes – af og til, som i dag, gider jeg næsten ikke bearbejde hvad jeg har drømt, men det er vigtigt for jf. - Det har været sært ikke at måtte udøve mit siden 8. feb da jeg altid har fået det angivet som jf, og det var det også *før* sluttærskelen, men ikke *over*, og den er nu passeret. Det gamle i det ellers meget fremmelige mit er næsten ude nu. 8. **juni...** tja, vi tog ud at spise i går, en fin, tung bøf. Jeg havde overvejet at afmelde, men alle havde glædet sig så C-længe... det sinker, trækker energien i en højfrekvent proces som denne ned, men natnyt sagde ok, bare ikke igen. Nøj, jeg er træt - men fik spillet, og det var rart.

Pyh, 9. **juni**, tilbage igen i *rent* velvære... undflyende natnyt der mindede stærkt om en drøm fra et par år siden men i modfase – indtræd i det mere overfladiske, ”slå det fast med syvtommersøm” lyder det indefra – eller boltene fra i går, ikke bro-nagler, nogle mere personlige som til én stor maskine. Det fór gennem mig om jeg ikke havde nok jf hvor xy havde ved at vælge z? Nej. Synkroniciteten mellem xy og z kom også til xy og mig med lyset: jeg boede lige på vejen til z, altså nærmere – der var tilgang igen, der var muligheder... *jeg* havde dog forlængst hvad jeg skulle have, skal blot konsolideres nu, øve og male mere målrettet igen, det driver da nagler i? – I går aftes så jeg lidt af en tysk krimi. Hvorfor er tyske serier så kh? Efter de danske gad jeg ikke det søvngængereri. Et lille N-land giver realisme: vintrene bragte ingen historiske julegaver og ens værdi gennemskues ubefordret af nationsrespekt.

Vi har faktisk overhalet Syden p.g.a. ovf., nationalt er DK et foregangsland for hele Jordan. Bevis? Når man er klar til at afvikle, *skal* man være meget kontrolleret, ellers har man ikke emotioner og stof i tømme, og DK, Norden generelt er et meget, meget kontrolleret område, altså et sted hvor der er gjort klar til at komme generel forståelse for afvikling ud i befolkningen, om ikke så dyb som den jeg exponerer. Gad vide om det trods alt ikke dæmmer op for C? USA har større extremer, men synes mig faktisk tit mere overens med DK end Tyskland. Nå, måske lige så kort som langt. Uagtet ledelse er sand spiritualitet jo altid overens. – Jeg havde et spell med opgivelse uden særlig grund i går som jeg sprang over, tidspunktet passede mig skidt. Rester af angst. Nå, så tog jeg gråden nu til morgen. Det er jo om at få alle de sidste lag afviklet så boltene kan gå lige i.

10. **junis** natnyt: lukningen af det gamle er en hellig krimi i udkørselen til det ny. Jeg har overblikket, er på trapperne men endnu uden tilgang derude, groggy både når jeg vågner af de – *dybere* – ubevidste lag og som følge heraf henover dagen – alt gammelt lukker og der trænger meget højfrekvente signaler over fra 3.att., det giver en fortsat vag uro – og ikke just en følelse af stabilitet om dagen. Men tillid, jo. Følelsen af at nu kommer det endelig, det jeg har ventet på, selvom TTT. Jeg sang så det klang på en gåtur i går og fik også spillet lidt, men særlig drive? Nix. Det giver fred at nat- og dagsnyt matcher: intet forsømmes i at tage den med ro. Men til morgen

genoplevede jeg noget som bedrøver mig hver gang – første gang i de sidste år med xx. Dengang forstod jeg ikke, det gør jeg nu: han kunne ikke tåle min frekvens. Den var støt blevet tydeligere af mit intense psykiske arbejde. Xy måtte også rationere mig. Og søn 1. Man lærer at gøre det selv, undtagen alene... skønt at være det... og sveda ikke sært at det kan knibe at synge!

Xx og jeg er altså lige vidt, i al fald til han pensioneres og kommer fri af de skide arbejdsenergier. Kun søn 2 er det intet problem med, vi har bare ikke id som jeg har med søn 1. Oprindeligt havde jeg det skidt med den, jeg troede at det havde med mer/mindre kærlighed at gøre; men det er kun nuancematch, det har jeg bare været længe om at indse. Jeg har aldrig kunnet have at forældre gjorde forskel på deres børn, har gjort mig umage for ikke at gøre det. Godt at søn 1 er så indsigtfuld, ellers havde jeg næppe heller fortalt ham om det som i dag. Men hvor findes der dog en id mand der kan tåle mig? Uanset hvor kærlig og respektfuld man er, høj frekvens får alle til at rationere, endda svigte en, ingen traumer kan skjule det nok. Vil xy nogensinde komme op på samme bølgelængde? Måske, måske ikke... jeg orker ikke en skuffer mer – *vil* simpelthen ikke *have* en. Så hellere være alene, jeg ville bare så gerne opleve det.

Jeg er helt kvæstet i dag, træt, værk i mine ben. Lige til I/S VF. Natnyt havde helt ret, jeg bør egentlig blive i sengen. Nå, jeg sidder på græsplænen i solen med en paraply slået halvvejs bagover til at skygge for pc'en, det er nærmest tordenlunt, så at sidde inde i sengen er ikke lige det jeg har mest lyst til. Hm, jeg nåede lige at skrive det, så trak skyerne over, så nu sidder jeg der alligevel. Over dagen har jeg haft en stigende følelse af melankoli tiltagende med skyerne, men først kl. 22 overgav jeg mig og græd. Det lader til at de bolte stadig mere var opløsning af det gamle på vej op til sfæren over end udøvelsen af potentialerne i det kreative ny. Fortune skriver at der mellem hver sfære på livets træ er en tærskel af mørke, negative kræfter som ikke skal påkaldes, men tages respektfuldt med i betragtning som det nødvendige springbræt for lyset som ellers ikke kan virke, og det er netop hvad jeg lige arbejder med, den urny tids ubevidste jf.

Sfærerne udspringer af hinanden. Fra en højere "faldt" vi ned i en lavere (Syndefald, syndflod) gennem den negative tærskel ved at håndtere dens kræfter dårligt (traumer). På vej fra den lavere op igen må den passeres på korrekt, respektfuld vis så det gamle efterlades rent og ikke tilsværter det urny der gås ind i over den, der kan ikke snydes for noget. Hovedparten af menneskeheden ligger stadig omkring Malkuth/Yesod hvor vi røg ned. Jeg er i Daath-området på træet før Binah og Chokmah (sv.t. MV) på vej derop, men det vil altid mest være de førstnævnte sfærer der skal bearbejdes, jf. **11. juni**. Kroppen værker fordi den som med vacuum trækker alt projiceret ubevidst hjem før næste udånding, vil jeg have miraklet må alt kendt lukkes helt, det har jeg viet mig til. I går dukkede en sexuel fantasi op jeg *ret* undrende havde som lille og år frem: på vej ned i en elevator *nød* jeg sex med ca. 10 mænd – *tvungent*. Men er det ikke lige det vi gør i vor entré?

Vi projicerer vore begær ud og de driver rov på os indtil vi slipper dem igen på vej op i elevatoren – som regel i døden, men ikke her – døden er betalt psykospirituel før den nyopfundne tur ned på korrekt vis, mirakellivet. Hvad var det med Yeshua? Han "købte os" den ny vej... DJ sagde noget lignende om at købe sig fri hos Ørnen... Ikke mere ned i de samme små, lavfrekvente kredsløb. Lyslegemer tiltrækker højere, længere. Åhh, jeg er lige så træt som i går morges, og vemodig, jeg ser det hele i enormt overblik, processen fra Arilds tid og til nu, smerten fra alle fejltrinene der var nødvendige for at lære korrekt adfærd. Alt skal kærligt tilgives, væres, slippes, tillades og nu lidt handles korrekt, forberedt lige siden okt med extra tryk på i hhv. feb og overgangen maj/jun. Og én ting er *min* proces. Hvad med alle andres? Menneskeheden tvinges op nu, med C, med – ja, hvad? Alt er muligt. Ballade er helt sikker!

20.06.0632

VEKSELVÆKST

Der vokser et nyt liv inde i mig
et foster af retfærd og lys
og når det er fuldvokset hvad er så jeg
en ham fuld af mørke det blot skød af sig
som man afryster gamle gys
fra såkaldte kærligheds kys

Men lige nu vokser det og hvem er jeg
moderen, barnet på skift
En flimrende schizofren lysskyggeleg
fra kold kynisme til varm viljesvej
Et offer der føles som gift
skal bringes, opløse alt stift

Jeg glider fra moder-identitet
til mere og mere barn
fuld af alt muligt endnu ikke set
i en ham uden skygge af realitet
fra nutiden, sølle skarn
hvor længe endnu ilde faren

14. DANS

12. juni og Merlin har næsten overtaget mit fremtidige kreative mirakellivs jf, stadig med et jordisk parforhold med i planen? Jeg vågnede med "Can't Help Falling..." i ørerne, var begyndt at opøve den på klaver til... prikkedes med at det sidste fragment fra den gamle tid skal bilægges med gråd – Sandbjergvej-skuffelsen – så energien i det kan tilgå det ny. Jaja, jeg er forud for forståelsen af natnyt på dén konto: jeg græder før jeg når at tyde. Hne/fj lovede at jun-aug inkl var om 0 energispild – i det hele taget 0, og for helvede, der er næppe energi til *visioner!* Straks efter det fine natnyt trak gamle tågeskyer igen op og kvalte sangen (forløber om dem): "Ånden suser ind, kh vil reagere." Ånden skubbede til min kontrolrest og nogle kyniske spekulationer gensås... fragmentet fra natnyt. **13. juni**, og jeg må vel takke for suset – vist i natnyt ved at jeg med gråden har befriet stof der så midlertidigt skygger for mit eget lys på vej op til integration i det ny.

Det ville have fået gammelt til at gentage sig... nej tak. På Sandbjergvej havde xy og jeg næsten alt på plads, vi kunne tilsyneladende have fungeret længere henne her, men det var kun en foreløbig skitse. Naboen fældede et vejtræ der tog al larmen fra hans skide mølle. Derefter var der intet sted på området hvor vi havde fred for den. Hihi, Don Quixotes vindmøller – som i natnyt trængte kh ind og sværtede, og det er stadig beskeden: tiden er endnu ikke inde. Minderne skal slettes helt, ellers vil gammel kh influere. Det kunne jo gøre én helt håbløs hvis ikke alt i kh så tydeligt var i voldsom forandring, men... det *kunne* nås. - Forresten, i den første version af showet var "Can't Help..." sidste vise, i min oversættelse til dansk. Tankevækkende. - Jeg havde xyz oppe at vende med søn 2. Han kan nemlig heller ikke forstå udviklingen i at xy "går ned" til z.

Jeg lagde hovedet i blød og kom igen til at det nok ikke er så meget om udvikling som om af-, 0. Alle frø er sået. Vi er begge på P og kan ikke starte noget ude i Ragnarok, kun skrinlægge gammelt – ville bringe hinanden extra fortræd, hvad ingen af os vil, og behøver heling, karakterstyrke, ja, styrke. Uendeligt tålmod er uvurderligt. Forresten reagerede søn 2 også på Ånds/kh-indflydelsen. Vi havde det gamle tema om den røde vampyr oppe, og han beskyldte mig hidsigt for romantiseren fordi jeg ikke var skarp nok – lige kommet fra en anden tankerække. Han er tekniker, jeg er overvejende kreativ. Vi afsluttede pænt nok – men modsat tidligere (Kry) ringede han op igen 1 time efter, undskyldte og ønskede at nærhøre... noget er sket i det 1½ år. Jeg gjorde mig mere umage og vi nåede faktisk – næsten – hinanden. Sagen er den at jeg tror, Rødtop ascenderede, og "det kan han ikke teknisk have gjort, han var jo hyper-s."

Men selv hyper-s kan krydse over til h med et integrativt offer, og Blodtud bragte et helt uden sidestykke for tærskelen med sin død. Har man fuldt *udtrådt* sin egomani gennem mange tusinde år kan Ånden komme helt ned pronto, rydde al karma i ét hug hjulpen af alle de højt udviklede han havde obs på – for at dæmpe, ja, men hans lunkne lille ego + den store s-Ånd (udviklende, trods s) som han havde ladet besætte (stjæle, men al energi vil retur) sin kanal kunne ikke holde til presset længer fra hans egen og alle de øvrige Ånders støt øgende bevidsthed i kosmos' tilstundende vår. Ét aspekt eller 1500 nede i 6000 år burde udvikle! Er noget sikkert, så er det at alle når samme konklusion hernede: kun balance duer. Det blev jo udfaldet af Jordens eksperiment. Hjælpeløs, viljeløs, begærløs i helvedes fængsel => karma afdrages => 1 stk. ascension, en forræder i helvede trak et dybt offerspor ud – hvad skulle han mere her, så?

"Jo højere udviklet man bliver, jo mere kontakt får man med alle andre sjæle (alt andet udødeligt, selv s, jo også Ånd) som begynder at understøtte ens oplevelse", sagde søn 1 engang klogt. Imod det kæmper alle lavere viljer forgæves som kun underordnede energimængder. Kuren mod alt forfald. Lige op ad dagens natnyt: intensiv offerproces. Ovenstående + dagens halvbevidste grådanfald over alt det der kun kunne afvikles. Jeg begyndte for alvor at komme omkring offertemaet feb, især maj, og ja, ja, al xy skal ofres – for at heale den forfærdelige schizofreni det er

at vide det rigtige og kunne gøre det (hvad flertallet åbenbart finder umuligt), men have ufattelige (bogstaveligt talt) minde-ar i <3 fra løgn, fra at alt blev gjort galt, minder der for dem ville være nå, ja, men for mig var/er lamslående, også ting jeg selv gjorde til trods for at jeg aldrig hørte til i den flok – men så inderlig gerne ville *høre til* hvor de andre færdedes i min ensomhed... adr.

Lamslående at bevidne, acceptere at selv ret spirituelle m (vennen i drømmen, selv xy) var lunkne, ”realistiske” nok til at nøjes med erstatninger i parforhold når de kunne få den ægte vare i mellemprioriteten, uvist hvor lang. For mig er det alt eller intet, men jeg sidder jo også i intet, den ultimativt f ”urealistiske” proces hos ”realistiske” xx. Vidne til at Ånden *er* overfladens løgne når hensigtsmæssigt – indrømme at det *er* det en tid endnu mens al dyb sandhed ofres her i en kosmisk overgangstid – *jeg* ofres. Moderens og faderens historie, Sorgfuglens kløft. Jeg skal holde mig for mig selv mest muligt, har gudskelov familie der deler min opfattelse og ofrer hermed villigt de håbløse ruiner. Ikke mer Kali med hendes blodige <3-ofre, skønt de i deres lavfrekvens havde sandt i sig, ofre er urviden, bringes altid for en lys fremtid – men *skal* være *villige*.

14. juni fortsat offergråd for det større i fortvivlet erkendelse af at situationen kan være mit liv ud. Ånd, din vilje ske, jeg er dit redskab, og der sker *noget*. Læben heler. Det ny fundament fæstnes, og da xx kom hjem fra arbejdsrejse havde han haft et udfald i tanke/talerækken, den gamle jf. Faktisk et mildt epileptisk anfald, en absence – det betyder opløsning af gammelt der næppe længer kan nå sammen, som hos xy og sønner. Søn 1 havde lige ikke kunnet ”nå” sine lavere frekvente – blokerende – venner i socialt samvær og var glad for at se mig – *vi* kunne. Fyret hos kattermor slog fra og var ikke til at sparke i gang, clairvoyance viste thermostatisk ”forvirret” men genstartbar. Xx var taget til Jylland for at få ender til at nå sammen i forvirret gammel kraftstyringssoftware som snart skal udfases... jeg styrer det mere bevidst med min grådproces – tillader den instinktive proces, i al fald. Jeg vil så gerne hen til Merlins mirakel.

De foregående bøger har været *interessante* at genlæse. Jeg oprørtes stadig over så lidt forståelse for og engagement i hjertet af en jeg troede måtte vide bedre, men *er* forud og fik smerte fordi jeg søgte at trække tiden op til mig som lokomotiv for den. Jeg er en bevidstheds-Tesla og har bestridt min opgave; men *skal* også respektere Åndens øvrige kredsløb: nok den egentlige examen. **Her 15. juni** er der endnu smerte, så det gav pote at gense alt før lukketid, og dog synes det nu sådan en banal aspekt-sag, mikro – hvorfor gøre et nummer af det? Var det ikke bare alt mit ustyrlige, overspændte vās? Nej. Xy var potentielt den Ene på tærskelen. Min uendelige indre verden er vidunderlig, min forståelse af kærlighed er sand, højfrekvent, og her kan ikke tales om ”respekt for andres definition”, der er kun én, og alle højfrekvente deler den. Og kattermors fyr genstartede!

Valdemarsdag, 15., er en gammel hedensk frugtbarhedshøjtid med blodige ofre, ingen tvivl – jeg har lige følt efter. Der var en del forvirring og lidt dårligt humør ud på aftenen som jeg mere tilskrev ovenstående afsnit, men skønt jeg skrev ”fortvivlet” oppe i det røres jeg ligesom ikke virkelig dybt af hverken kh- eller kosmisk påvirkning mere. Det passer fint med **16. junis natnyt** som jeg blev meget taknemmelig for. Svar på al tvivl igen og lidt til. Jeg fik et overblik over mit lille hovedaspekt-livs spirituelle proces med vægten lagt på ikke at skulle ud i utids voldtægt igen. Alt er styret fra buddhi nu, plan 6, m.h.p. et planlagt liv gennem min kreative id. Med omhu forberedes gangbar <3-jf til færdens her – næste tema er kærlig afsked med den sidste stedfæstede, gamle, furede, usmidige, kontroldøde aspekt-ham (hul, s-grå træbul... langt fra så gammel som Blodtuds!) – før den ny, befriede jf forberedes med *sikker* hånd. I mellemtiden har jeg næppe nogen jf.

Intet vil ske i utide eller fratages, flowet vil komme efter. Drev og formål er ved at hentes ned, omstillingen mangler kun lidt. Jeg har nøglen til ascension, låsen er der også, at være ufokuseret – i den tilstand forenes øverste plan, krone, med alt nedre som sublimeres, processen kræver al min energi, fysikken er udfordret: hvile, ikke handlen. Få altså draget ufokuseret omsorg i overgangen og ny jf er sikret... som Ånden kan *bruge* navne og lyde! Buddhi: ”Inge-Lise og hr. Nilsen”, Krone: ”Rut Skov” = moster Ingrid/Lissen (krea/omsorg), vær 0, og ud af skoven sker! Nogle

tanker kom lige forbi igen. Kh er broen til Ånden vi skabte med tro, håb og jordisk kærlighed da vi tabte direkte forbindelse,. Kh skal bruges af Merlin, bare korrekt. Ukorrekt, løgn, gør ondt, som jeg søgte at forklare xy. Han mærkede det – det var anstrengende at besøge mig, mærke at jeg led ved at han ikke kunne give mig hvad jeg ønskede (fordi han hellere løj med z). Tja, al respekt. *Jeg* kan ikke engang lyve *h*, kun være sand, skældemaileden var min reaktion på at forsøge, for ham.

Vennen led muligvis mere end xy over at ofre den han virkelig elskede, jamrede hver gang vi sås, og hver gang rådede jeg ham til at slippe løggen for den ægte vare, men nej, god mad og sex, og til sidst kunne jeg ikke holde ud at ses længere. I dag er han et vrage. Og dog fulgte han/xy Kalis bud – kun nødløsninger hænger nogenlunde sammen selv i slut-Kali, så eneste *ægte* løsning er afstand, og vi fik den, villige eller ej, på hver vor måde. Mailene var gode, sande, og bare vi ikke ses kan jeg sagtens leve uden. Måske er der endda en bedre eneste der venter, selvom jeg har svært ved at forestille mig det. **17. melder** at jeg åd lovlig meget ild i går med at forstå. Ikke just ufokuseret. Slap af, *vær* mere, vand, balance. Ja, ja, samme gamle fælde. Så jeg blundede lige til 11 og ofre og div. foki vandrede forbi i drømmesyner.

Kom i tanker om en bemærkning fra xy om ikke mere at kunne følge systemer, da jeg havde lavet listen over naturånders karakter. Systemer? Jeg videregav hvad jeg så direkte. Chakrasystemet, de lidt for stive Livets Træ og astrologien han svor til er komplekse, overordnede, færdige systemer skabt ud fra nogens opfattelse, evt. bygget videre på af andre siden, og de rammer stadig. Søn 2 ser direkte som højfrekvent tekniker og søger at viderebringe sin synergistiske opfattelse i et nutidens system. Jeg beretter kreativt om den samlede rute som jeg har opfattet den. Jeg følger heller ikke andres systemer mere, men da vi alle går samme vej kan vi da dele vore opfattelser? Det er selvfølgelig ligegyldigt. Alle får samme erfaringer på vejEN, og det sidste stykke *er* en ensom proces. Mad/sex er god trøst – for mig er ægte hjertevarme bare primær.

Kl. 3 18. juni vågnede jeg – lysvågen. Ånden må have bedrevet et kraftigt influx. Der var ingen temaer og det var umuligt at Ånde mig i søvn. Jeg gik en tur kl. 5 i stedet og sang af karsken bælg. Friskt, dejligt. Her kl. 8 er jeg lidt bombet og vil blunde. – I den vandrede div. påny forbi, som 17. igen om for megen fokus, men sang passerede. 0-punkt *er* 0-punkt. Der kan ikke snydes. - Jeg så Ørnen færdig for 2. gang og fandt så en endnu nyere serie af samme forfattere, "The Team", en DR-produktion i samarbejde med lande S for i st.f. N. Allerede i 1. afsnit synes jeg den har lavere frekvens end Ørnen, men vil lige se lidt mere. Det er ved at være slut med krimier, med tv i det hele taget igen. Energien kan lissom ikke længere bære min indsats. Jeg har ind imellem grebet mig i at tænke at når jeg er sluppet helt fri, hvad vil der så være at skrive om? Et højere, ukendt kredsløb, selvfølgelig, Ånden stopper jo ikke sin udvikling.

Xx og jeg tog på en god pizza-bar i går. Det er svært ikke at blive forædt, jeg har lært at spise *op*, men med *den* mængde er det ikke smart. Jeg undrede mig egentlig over mig selv, men da jeg **19. juni** tydede natreaktionen gik det op for mig at med det åndelige influx der lige var vil kh-rester jo blive synlige, både søge 1) at stoppe flowet i forsvar med overdreven sindsaktivitet og desuden 2) fysisk, med mad, og begge dele skete (Hihi, omvendt xy). Pizza-lysten kom helt tydeligt i kølvandet på det, forudsagt 16. ds. med at der planlagdes noget omsorg i f.m. aflæggelse af den gamle s-prægede bul. Forsinkelsen af tempoet bringer temaerne i fokus, hele formålet med at inkarnere. Det er kun henede at det kan ske så vi kan blive bevidste ved at gå ind i dem og sluttelig ud af dem. Så ja, det sinker, og nej, det gør det ikke. Det giver bedre balance og overblik til den igangværende dybere proces med at befri den ny jf til søsættelse.

Jeg havde en snak med kattermor. I den genfik jeg vist en vigtig AHA. Der har længe ikke været flow på kunstneren. Ikke at jeg ikke kunne "tage mig sammen", gå ind at male Merlin eller spille, men hvorfor, når jeg ikke føler flow? Og følte jeg det ikke fordi et rollejobliv var slut? Janok, men jeg har valgt fortsat at definere mig som sådan, kan kun være det også i det ny liv, det er ikke flow eller ej der afgør det. Det er *væren*. Den ægte kunstner kan, som jeg ser det, næsten ikke have en

integreret rolle i dagens samfund. Kunstneren skal være seeren der afbilder sandheden, og den må gå stille med dørene i et løgnagtigt samfund – med f.x. tv-serier som Ørnen, det mest direkte jeg længe har set, men stadig stillende spørgsmål ved Ånden. Det er virkelig en bestået opgave tillidsfuldt at have fastholdt sandheden direkte, så tro at det tiltrak specialkonstrueret hjælp bagom samfundet. Selv med DKs socialsystem kan man ende på gaden, og stort set alle andre steder i verden dør man af sult hvis ikke man er utro imod sig selv.

Det sidste er selvfølgelig noget vrøvl – hvis man er fuldtro imod sig selv skabes der jo en vej, som afsnittet ovenfor netop påpegede; men at tro det så fast at det sker er opgaven. Tja, hvis man indførte en minimal borgerløn her i landet efter opvæxt og psykologisk klog barndom og uddannelse – en dag når det lod sig gøre – så ville resultatet blive forrygende. Ublokerede mennesker udvikler deres potentialer indefra og ud helt naturligt og vil berige deres samfund i uhørt grad. De kræver ikke nødvendigvis enorme ressourcer i udenlandske firmaer. De ville skabe dem selv hvor de var. Jeg er spændt på sønnerne når de er omstillede... Det er forresten ikke korrekt at der ikke er direkte-Ånd tv-udsendelser. De er der, mere og mere insisterende, blot få i mængden. Men den nyere krimi ”The Team” var ganske rigtigt mere lavfrekvent.

Ørnen var Åndens virke i en utraditionel h person i en samfundsstruktur mod s, Team en mørkere spejling: personlige relationer revner i håbløst redderi-ræs, teknologitilbedelse, gys, sex, rå gru og ”se næste afsnit”. Der vises typisk s-blodlinje-adfærd og h nøgle-muldvarpes arbejde med at nedbryde det indefra, dette laveste niveau er dog set længe. Det øvre ville næppe have seertal, for de fleste er det for ”urealistisk”, ”Eyes Wide Shut” endnu; men krimiernes generelt deprimerende udvikling viser at det kommer... intro til **20. juni**, jeg frasiger mig nu min egen Blodtud-bul som forudsagt 16., med protest fra persona manifesteret som et stort Herpes-underlæbesår i ve. side – mer at hele, æv. I intetheden mellem 1. og 2.att. integreres den løftede m-yderside i personligheden, som skønt den medvirker også har en rest modvilje imod at AlMaha bestemmer alt. Jeg overgiver mig! Forleden spurgte xx om jeg var en stivnakke? Hm, både ja og nej, som han selv.

Xxx fik det jeg fik med xx længe efter mig, det niveau. Han fulgte altid sig selv gennem alle konventioner trods sin utroligt do ham, kristelig og intuitiv, men også så stivnakket klog og viis at vores søn ikke orker ham. Han har bestået delopgaven og skal sandsynligvis ikke videre. Jeg var mere kompromisløs, jeg ville have det højeste. Stivnakket? Alt afhænger af traumer, niveau og valgt proces. Jeg har valgt at gå helt fra svære tidlige psykiske traumer og til total befrielse igennem både familieliv og en kort profi succes-proces som formodentlig har forberedt virket til det befriede liv. Xx valgte en alsidig (ikke-kunstnerisk) opvækst uden særlige personlige traumer i en klog, stor familie, succes fra starten i samfundet, at aflægge den gradvis, lukke sig og gå ud i det uvisse spirituelle efter, støttende/støttet af kunstneriske, spirituelle mig/børn.

Jeg synes han var meget mere stivnakket end jeg. Han ville kun følge sit snævre it-spor da vi var sammen, ikke prøve nogetsomhelst friere, som jeg har gjort lige til disse år. Han havde haft de kreative oplevelser han ønskede, mit univers var langt mere åbent end hans. Gradvist opløste jeg de traumer der sikrede min vej – tak for hans rene støtte, men stivnakket? Ja, hvis kun traumer er stivnakkethed. Måske skyldtes hans uvilje at han var begyndt at lukke allerede da og ikke orkede. Hans forløb var meget mere støt. Nej, vi har ikke samme nuance. Åh, xy. Vi havde, og så skulle du være udbrændt og bagud, spejle at det var slut for mig – i det gamle. Og lige nu er der i hvert fald ikke kræfter for noget ganske andet meget større, skønt personligheden sukker. **21. juni** melder al kh helt integreret nu, kun ekkoer tilbage – vantro, tvivl der svinder af sig selv.

16.ds. viste at efter træbullen var det tid til jf, stadig siddende, ventende. Ekkoer der svinder vel, stadig 0-punkt, og **22. juni** bekræfter: mit livs vandring fra mørke til lys er fuldført og fremtid med alt planlagt, men lige nu kræves total ro til at skabe den ny overflade – jeg er så hudløs at selv søvnfunktionen er det. Jeg gik en kort tur med lidt kropsgym og sang i går men var så udmattet på hjemturen at jeg dirrede fra centrum og ud, og for rå krimier går for nær. Hidtil har det kun været

højre overarm og venstre lårhals der har brokket sig, de sidste dage har også venstre overarm og resten af benet murret, en overstrakt følelse. Vågnen kl. 3 nat, men dog også i stand til at sove igen efter nedskrivning af drøm. Jeg følte bare trang til at røre kroppen lidt i går, og det er også rart at synge, men nej, det er for meget. Jeg er hypersart. Alle planeter retrograde, delvis solformørkelse lige på solhverv, velbekomme til alle der rydder op. Sært nok var alt gået fint for xx i dag. Hvad ved man. Syge spejl-krimier – jeg er vokset fra tv – igen. Så hellere glo, resp. eventyrfilm.

Af en eller anden grund kom der i går og i dag indskydelser om en halvt glemt folkemelodi som i alt fald alle VVG'rne kendte titlen på. Det var noget med Bogo Jesim, nej, Sanka... en meditativ time senere: Stenka Razin. Så fandt jeg den på nettet. Melodien var en af dem jeg har elsket allerhøjest, men emnet! ”Stenka” (Stepan) Razin, født 1630 i Sydrusland og henrettet ved lemlæstelse interessant nok *16. juni* 1671 var muligvis halvblods Kosak af den ringere agtede type (sydlig), hans mor en enten Turkmensk/Krim-tatarisk eller Ukrainsk bortført kvinde, og han oplevede overklassens uhørte undertrykkelse af underklassen i det russiske tsar-regime under Romanoff'ernes start lige efter Rurik'rne og en 15 år lang urolig periode. Fra han var i tyverne førtes lange krige mod Polen og Sverige der tog hårdt på befolkningen i blod og skatter.

Stenka sprang ud som landevejsrøver, snart oprørsleder og huserede slemt i Sydrusland langs Volga helt til Persien fra 1667 (den ældre bror Ivan henrettedes '65 for at desertere fra Polenshæren '54-'67). Han blev en oprører af betydning, ikke mod tsaren som sådan, Don-kosakkerne støttede tsaren, men mod adelen og den urimelige behandling, så han blev en folkehelt helt op til og efter den russiske revolution. Har mænd det skidt, har kvinder det elendigt. Visen er om at han, vel som led i forhandlinger om jord i Persien, havde giftet sig med en smuk persisk prinsesse, og første dag derpå er der en idiot omme bag ham på skibet der mumler noget om at efter bare én dag med en kvinde er han vist selv blevet én og har glemt alt om sagen. Hvorpå Stenka viser heltemod og brodersind ved at kyle hende i flodens død, for det skal ingen sige om ham! Jeg skal love for, Eva har tjent Adam...

Jeg gik en hurtig tur om søen og tænkte lidt over det. Ja, jeg har gjort oprør, og jeg har ikke tænkt mig at kæmpe videre og smide mig selv ud nu hvor den tid med samt dens stupide kvad gudskelov rinder ud – den kan kun vinde ved at blive glemt i integration hurtigst muligt. Melodien er skøn og vemodig, eneste rigtige baggrund for så grum en tekst en hel del a la de nordiske sagaer, men navnet Rurik (der grundlagde Novgorod/Nygård) er jo også helt bekendt i dem og Saxo, som jeg ikke orkede at komme igennem. Forresten var det aldrig sådan jeg hørte den sang. Som helt ung greb jeg ikke at alle mine yndlingssange fra dette australske band var spirituelle... det var ”The Seekers” ”The Carnival Is Over” af Tom Springfield til en lettere omskrivning af melodien, og *den* tekst er om at sige farvel til den eneste ene i vemodig erkendelse af at det himmelske daggry venter og lyset kalder i havn efter karnevallet - ”we may never meet again”.

Og det har jeg gjort her lige op til vendepunktet midsommer, *23. juni*, hvor natnyt melder mig nu helt på rekreation med alt for balance og kun m kan sige hvornår han er fuldt rekreeret, men <3 er på plads, der er klargjort til at få jf det hele. Jeg skal lige overveje et slutdigt til MM og et startdigt til ”Merlins Formiddag”... og her er slutdigtet – det kan faktisk synges på ”The Carnival...”...

Kærlig hilsen

ACMaha => Merlin stadig

20.06.0633

I HAVN

Havnens vinger sluttes om mig
i en lys og venlig favn
Nattemørket er ladt bag mig
med sit mareridt af savn
og på himlen stiger solen
til det ny livs friske start
men jeg la'r mig fredfyldt vugge
til jeg føler mig parat

Jeg vil glemme, ikke mindes
skylle lasten ren med lys
Der må ikke være et eneste
lille fnug af gru og gys
Når jeg fatter gribebrædtet
og besynger Merlins vej
skal hver fingerspids berette
at kun Ånden er i mig

OM BOGEN:

Vi står i en tid helt uden sidestykke, ikke blot på Jorden, men i universerne. Det kan jeg da ikke tillade mig at udtale mig om... jo, for jeg ser det på alle mine etager... og hvad der sker i mikro- sker også i makro. Desuden ser alle noget af det. Den videnskabeligt-teknologiske revolution vi allerede har taget hul på ses tydeligt i forgrunden. Den anden har mange hidtil foretrukket at lade ubemærket i baggrunden – så vidt de har *kunnet*.

Tidligere tider frembragte af og til enkeltpersoner, der dimitterede fra Jordens skole, men nu dimitterer en hel BATCH i *ultimativ realisation*. Hvordan er det at gå denne vej for en kvinde – af min støbning, altså?

OM FORFATTEREN:

Lissen Seligmann er 55'er – fantastisk årgang, hvilken krop, hvilken aroma – og er blevet moset igennem systemet, 2 ægteskaber og 3 børn samt diverse alternative uddannelser til psykospirituel rådgiver (det sidste af *det* har strikket sig selv indefra, multikunstner *er* hun bare...) for nu at give igen i nærværende bog. Det var af og til barsk, men ikke kedeligt, så der kommer mere. For hvor ender det?